

Phụ Nữ
DIỄN ĐÀN

Cornell University Library
PL 4385.P55 1967

Xuân Đinh Mùi.

3 1924 023 349 891

rch,ove2

TÌNH XUAN

NỖ MUỐN

Tranh H. LƯƠNG Lời KIM-MINH

XUÂN NÀY HỒNG ĐÃ TRỌN 25 TUỔI RỒI. NHƯNG HỒNG VẪN CÒN SỐNG ĐỘC THÂN VÀ SỐNG CỘ ĐƠN. SỚM MỖI CỐI, HỒNG ĐÃ PHẢI RA ĐỜI TỪ NĂM 18. VÀ SUỐT TỪ BÂY ĐẾN NAY, CUỘC ĐỜI NÀNG NƠ BÌNH DỊ VÀ ẸM Ặ QUÁ, NHƯ MỘT GIÒNG NƯỚC LƯNG LỖ TRÔI, KHÔNG MỘT GỌN SỐNG CỎI CÓN NÀO. CÓN TİM HỒNG CHƯA MỘT LẦN VƯƠNG VẤN ĐÓNG HÌNH MỘT CHÀNG TRAI, MÀ CỨNG CHƯA NỀ CỜ Ặ ĐỂ Ý ĐẾN NGƯỜI CÓN GÁI CỘ ĐƠN NÀY. LẶM THƯ KÝ CHO MỘT HẶNG BUỒN, HỒNG THẶY BUỒN MẶM MẶC MỖI KHI XUẶN VỂ. NẶM HẾT TẾT ĐẾN, TẶY CẶ CẶ BẠN ĐỒNG SỜ ĐỀU RỘN RỘP MƯA SẶM, CHUẶN BỊ VUI XUẶN TRONG CẶNH ẸM ẶM CỬA GỈA ĐÌNH. CHỈ RIỀNG CỘ HỒNG... VẶNG RIỀNG CỘ HỒNG THỜ, MẶ TỪ BẠO MƯA XUẶN QƯA RỒI. VỊ THỂ, NẶM NẶY HỒNG QUYẾT ĐỊNH ĐEM TIỂU XẶI HẾT CẶ SỜ TIỀN DẶM DỤM CỬA NẶNG BẶNG MỘT CHUỖN ĐƯ XUẶN ĐƠN ĐỐC, Ở MỘT MIỀN BIỀN XẶNH CẶT TRẶNG NẶO ĐỐC, XẶ HẶN KÌNH THẶNH... ĐỂ MẶ MỜ MỜNG VẶ HỖ VỢNG...

NẶM ĐÌNH LẶ PHẶI VUI VỂ RỒI... ĐẶY LẶ LẶN ĐẶU TIỀN HỒNG ĐỈ NHẶ TRẶNG, VẶ LẶ LẶN ĐẶU TIỀN NẶNG ĐỈ PHỈ CỜ. Ở THỦ VỊ QƯA! VẶ CỨNG SẶO MẶ NHẶNH CHÓNG QƯA, MỖI ĐỐC ĐẶ ĐẾN NỖI RỒI, PHỈ CỜ VỰA HẶ BẶNH... ĐẾN NỖI RỒI! Ở CẶNH TRỈ ĐẾP QƯA!

MẶC KỂ, TỒN BẠO NHỂU THỈ TỒN, ĐỈ CHỜ MỘT CHUỖN CHO THỜ ĐẶ... NHƯNG BIẾT ĐẶ ĐẶY, BIẾT ĐẶ ĐÌNH MỆNH LẶ CHẶNG XỦI KỂNH CHO TẶ TRONG CHUỖN ĐỈ NẶY...

THEO ĐÚNG CHUỖN TRỈNH « TIỂU XẶI CHO THỜ » CỬA NẶNG, HỒNG CHỌN MỘT KHẶCH SẶN SẶNG TRỌNG NHẶT CỬA XỦ THẶY ĐƯƠNG...

ĐẶU SẶO MÌNH CỨNG ĐẶ TẶNG TIỀN DẶM DỤM SUỐT CẶ MẶY NẶM TRỜI... MÌNH CỨNG PHẶI CỘ QUYỀN SỜNG ĐỂ VƯƠNG VẶI BỬA CHỜ?...

HỒNG KHỖI SỰ ĐƯỢC « ĐƯ NHẶN HỦY HẶNG » CỬA NẶNG BẶNG MỘT CUỐC TẶO ĐỂ ĐỂN PHỈ TRƯỢG THẶY VỊ HẶ TIỀN ĐỈ XỂ ĐƯỢT NHƯ MỖI LẶN. ĐẶ BẶO TIỀN XẶI CHO SỜNG CỘ MẶ...

CẶN PHỜNG CỬA HỒNG QƯA MẶ RA BỂ, SUỐT NGẶY LỖNG GỈO VỒI HẶNG THỦY ĐƯƠNG THỜ MỜNG TRƯỢC MẶT, VẶ CỨNG SẶNG TRỌNG, ĐẶ ĐƯ TIỀN NHỂ TỒI TẶN CHẶNG KHẶC MỘT CẶNH KHẶCH SẶN TRỌNG PHỈM CHỚP BỜNG...

QƯA LẶ CẶNH ĐẾP THẶN TIỀN! CHẶO ĐỈ, CỘ BẠO GỈO MÌNH ĐẶM MỜ ĐỂN MỘT CẶNH SỜNG NHƯ VẶY ĐẶU? KỂ CỘ TIỀN CỨNG SỜNG THẶT...

VỂ ĐẶU TIỀN CỬA HỒNG SẶ KHỈ ĐẶ THƯ XỂP HẶNG TRẶNG ĐẶU ĐỐC RỒI LẶ LỖI CHỂC ẶS TẶM CỬA NẶNG ĐẶ MƯA Ở THƯỢNG XẶ TẶX RẶ MẶC THỦ...

QƯA LẶ ĐẾP! CỘ ẶI NGỜ MỘT CỘ THƯ KÝ QUỀN NHƯ MÌNH LẶ ĐẶM CHỜ SẶNG ĐỂN MẶC NẶY ĐẶU? « MỘT » MỖI NHẶT, « PỚP » NHẶT!

BẶI TẶM GỈO ĐỐC VẶNG KHẶCH... NHƯNG NHƯ THỂ CẶNG LẶM CHO HỒNG NỖI BẶT, LỖNG LẶY VẶ KHỂU GỖI NHƯ MỘT NỮ MÌNH TÌNH VỒI THẶN MÌNH VỂ NỮ BỜ SẶT TRONG CHỂC ẶS TẶM HỢP THỜ TRẶNG CỬA NẶNG...

QƯA LẶ NỖI LỖ TẶNG CHO TÌNH YỂU... CHỈ TIỂC GỈO NẶY VẶNG NGƯỜI QƯA...

NẶC BỂ ẶM ẶP LẶ, VẶ TRỌNG NGẶN NHỂN SUỐT ĐỂN ĐẶY KỂNH HỒNG KHỜNG SẶO ĐƯƠNG LẶ ĐƯỢC Ý MƯỜN TRẶM MÌNH XƯỜNG NẶC NGẶY...

NẶC ẶM QƯA, TẶM SỜNG HỜN Ở HỖ TẶM NHỂU... ĐẶ LẶU MÌNH KHỜNG CỘ ĐỈ BỜI...

BẶI TẶM VẶNG NGƯỜI, ĐƯ KHẶCH CỨNG KHỜNG CỘ ẶI, HỒNG BỜI CHẶN RỒI TRỜ LẶN BẶI...

Ồ, KHỜNG CỘ ẶI THỈ TẶ SỂ LẶ VƯA CHỬA TRỀN CẶ « CỘ-LẶO » NẶY, THẶ HỖ PHỜ NẶNG ĐỂ TẶNG TẶNG NHƯ CẶU NỖI NẶY LẶ CỬA RIỀNG TẶ...

HỒNG NẶM ĐẶI TRỀN BẶI BIỀN TẶM NẶNG. NỂN TRỜI TRỌNG VẶT, MẶT TRỜI CHỖI SẶNG, TẶ SẶNG ẶM ẶP CỨNG VỒI LẶN GỈO BỂ NHỂ NHỂ NHỂ MƠN TRỒN LẶN ĐẶ MỈM MẶNG CỬA HỒNG. NGƯỜI CÓN GẶI KHỎẶN KHỎẶI NẶM ĐỐC LẶU LẶM...

THỈNH LỈNH SỰ YỀN TỈNH CỬA HỒNG BỈ TIỀNG MẶY MỘT CHỂC « HỖ BỜ » NỖ VẶNG PHẶ RẶY. VẶ CHỂC « HỖ BỜ » CẶP SẶT VẶO CẶU NỖ ĐỘT NGỘT QƯA LẶM BẶN CẶ NẶC BỂ, LẶN NGƯỜI HỒNG. NẶNG BẶT NHỜM ĐẶY... Ặ! CỘI CHỂNG CHỬ, ỒNG?

ĐẶNG MỜ MẶNG LẶ BỈ PHẶ KHỦẶY VẶ GIẶT MÌNH VỊ NẶC BẶN LẶN NGƯỜI, HỒNG TẶN NỖ GIẶN TRẶCH MẶNG KỂ VỖ Y. NHƯNG... ĐỐC LẶ MỘT CHẶNG TRẶ TRỂ VỒI KHỖN MẶT TẶO TẶN ĐẶY CẶM TỈNH...

Ồ, XỈN LỖI... CỘ! TỒI CỘ NGỜ MỘT NẶNG TIỀN GIẶNG TRẶN, NỂU CỘ KHỜNG NGỖI ĐẶY NỖI MỘT CẶU...

CON NGƯỜI MỜI KHIM TRÁP LAM SAO, ĐANG DẬP LẠI HẢO HOA, CỬ CHỈ PHONG NHẢ, QUÍ PHẢI LẠI DUYỄN ĐANG NHƯ THẾ, CỐ ĐẠO GIỚI VỚI TỰ THẾ, CỐ THƯ KỸ QUYỀN CỦA NANG, HỒNG DAM MƠ ƯỚC ĐƯỢC NGƯỜI TA ĐỀ Ý ĐẾN MINH ĐẤY...

NẾU CHANG BIẾT TA CHỈ LÀ MỘT CỐ THƯ KỸ QUYỀN CHỨ KHÔNG PHẢI MỘT TIỂU THƠ ĐÀM CÁP ĐƯỢC GIA ĐÌNH CHO ĐI CHƠI TẾT THÌ CHẮC CỐ LẺ...

HỒNG KHÔNG DAM NGHĨ THÊM NỮA... GIẤC MƠ KHỎI ĐẦU KHẢ ỀM ĐIỆP KHÔNG LẺ LẠI ĐỀ CHO NÓ TAN VỠ ĐI NGAY SAO? VÀ CHANG, CHANG CUNG ĐÃ NHANH NHẪU...

CÔ KHÔNG NGHĨ RẰNG GIỮA LÚC CẢ HAI CHÚNG TA ĐỀU CHỈ CÓ MỘT MINH TẠI SAO CHÚNG TA LẠI KHÔNG THỂ TẠM KẾT BAN VỚI NHAU ĐỂ CUNG ĐI CHƠI CHO VUI?

À!... VẮNG, VẮNG, CỐ LẺ TÔI CUNG NGHĨ THẾ!

HAY LAM! NẾU VẬY, CHÚNG TÔI XIN TỰ GIỚI THIẾU... TÔI LÀ TRUNG, CÓN ĐÂY LÀ « SYLVIE », CHIẾC « HO BƠ » MÀ CUNG LÀ « CỐ » BAN THÂN NHẤT CỦA TÔI Ở ĐÂY; HAI CHÚNG TÔI XIN ĐƯỢC SUNG SƯỚNG ĐÓN TIẾP CỐ...

.... HỒNG! VẮNG, ANH TRUNG, HỒNG NHẬN LỜI!

THẾ LÀ ĐÔI CON NGƯỜI TRẺ TUỔI ẤY NGỒI SÁT BÊN NHAU TRONG KHÍ CHIẾC « SYLVIE » RE SÔNG LƯỚI PHẪNG PHẪNG ĐỌC THEO BỐ ĐỀ. HỒNG NGHĨ THÂM TRONG TIẾNG MÂY NÓ ĐÓN HOÀ LẦN TIẾNG GIÓ VUT...

CHANG ĐANG NGHĨ GÌ VỀ TA? CHANG CÓ VUI SƯỚNG ĐƯỢC LAM QUEN VỚI TA CHANG? HAY RỒI SẼ MỜI TIẾC?...

CỐ LẺ LÚC BÂY GIỜ CẢ TRUNG LẦN HỒNG ĐỀU CHỈ CÓ NHƯNG Ý NGHĨ VỀ NHAU THÔI. HỌ KHÔNG CHUYỆN TRÒ VỚI NHAU ĐƯỢC VÌ TIẾNG ĐÔNG CỒ VÀ TIẾNG GIÓ SẼ ẮT MẤT LỜI HỌ...

NOM MẶT CHANG TƯƠI VUI QUÁ... CỐ LẺ TA SẼ CHƯA PHẢI THẬT VỌNG NGAY ĐẤU?...

HỒNG ƯỚC MONG GIẤC MƠ CỦA NANG SẼ ĐƯỢC TIẾP NỐI, Ờ RA CUNG TRỌNG SUỐT THỜI GIẠN NANG Ở ĐÂY, ĐỂ CHUYỂN DU XUÂN NÀY ĐƯỢC PHÂN NÀO THÌ VÌ, KHÔNG ĐẾN NƠI PHẢI CỐ ĐÓN. CHIẾC SYLVIE ĐÃ QUAY VỀ CẦU NƠI?...

TÔI HY VỌNG SẼ ĐƯỢC GẶP LẠI HỒNG NGÀY MAI, CUNG TẠI NƠI NÀY. ĐỒNG Ý CHỜ?

CỐ LẺ CUNG VÀO KHOẢNG GIỜ NÀY ANH TRUNG NHE?

TRUNG ĐI RỒI, HỒNG CÒN LẠI MỘT MINH TRÊN BÃI BIỂN ĐỂ NGHĨ NGỒI. NANG CỐ TÌM HIỂU CHANG TRẠI MỚI QUEN...

TẠI SAO CHANG KHÔNG HEN TA Ở MỘT NƠI NÀO KHÁC? KHÔNG MỜI TA ĐI ĂN, ĐI KHIEU VU CHANG HẠN?...

MÃI ĐẾN CHIỀU TỐI, HỒNG CUNG CÒN VƯƠNG VẤN NGHĨ NGỒI ĐIỆN TRUNG TRONG BỮA ĂN CHIẾU CỦA NANG, MỘT MINH Ở KHÁCH SẠN...

TẠI SAO CHANG LẠI CUNG KHÔNG ĐẾN ĐÂY VỚI TA? NHƯNG LÚC NÀY PHẢI CÓ CHANG CUNG NGỒI THÌ THỪ VỊ BIẾT BAO.

NHÌN ĐI NHÌN LẠI, HỒNG THẤY CHỈ CÓ MỘT MINH NANG LÀ NGƯỜI ĐÀN BÀ ĐÓN ĐỘC DUY NHẤT TRONG KHÁCH SẠN. NHƯNG KÌA, MỘT CHANG TRẠI HẢO HOA LẠ MẶT VỪA XUẤT HIỆN ĐƯA MẮT LIẾNG NHÌN HỒNG...

ANH CHANG NÀY NOM CUNG HẢO HOA, ĐIỆN TRẠI QUÁ. CHẮC THẾ NÀO CUNG CUNG ĐI VỚI MỘT CỐ NANG XINH ĐẸP...

Ý TƯỢNG MIỀN MẠN TRỒI QUA ĐẦU ỒC NGƯỜI CON GÁI. VÀ HỒNG KHÔNG KHỎI KINH ĐÁO ĐƯA MẮT THEO DỘI CHANG TRẠI NÀY... BẤT CHỢT ĐÓN TĨA NHÌN CHAM NHAU... HỒNG BÔNG THẤY LONG XAO XUYẾN LA...

ĐỒNG THỜI NGƯỜI CON GÁI CUNG THẤY MINH CỐ ĐÓN VÀ BƠ VƠ HƠN BAO GIỜ HẾT...

ANH CHANG LẠI ĐI RỒI... CÓ AI LẺ LỘI NHƯ MINH ĐẤU, NHƯT LÀ TRONG LÚC TẾT NHƯT NÀY...

HỒNG CÒN ĐANG VẤN VƠ NGHĨ NGỒI THÌ ANH BỒI BAN MANG THỨC ĂN, TRĂNG MIẾNG ĐẾN ĐÃ NHANH NHẮN GIỚI THIẾU...

ÔNG CHỦ KHÁCH SẠN NÀY ĐÓ, THỪA CÔ! TỪ NGÀY ÔNG CHỦ LỚN CHÚNG TÔI MẮT, CẬU TUẤN PHẢI BƠ HỌC VỀ ĐÂY ĐIỀU KHIẾN KHÁCH SẠN, CẬU HAY ĐẾN KIỂM SOÁT XEM KHÁCH HẰNG ĐƯỢC CHÚNG TÔI TIẾP ĐÀI CỐ CHU ĐÁO KHÔNG?

À, RA LÀ VẬY! CÁI NHÌN CỦA MỘT ÔNG CHỦ XEM KHÁCH HẰNG MINH CỐ PHAN NẠN GÌ KHÔNG...

NÀO ANH CHANG CÓ ĐỀ Ý GÌ ĐẾN RIÊNG AI ĐẤU... MINH CỨ MƠ HẢO THÔI...

HỒNG BƠ VỀ PHÒNG

HỒNG KINH NGẠC VÀ SUNG SƯỚNG KHÔNG Ỉ KHÍ BƯỚC VÀO PHÒNG THẤY CÓ MỘT BƠ HỌA TUYẾT ĐẸP KẸM MỘT MẢNH GIẤY CON ĐỀ SẴN TRÊN BÀN TỰ BAO GIỜ... CỐ LẺ TRUNG TẶNG HOA CHO MINH, HỒNG THÂM NGHĨ...

Phóng
sự
vui nhộn
của
Cà
Nhông

DẼM giao thừa, thành phố buồn hiu!
Cà-nhông tui buồn quá! Buồn vì không được đi về quê ăn Tết, không có một chiếc áo mới toanh như thuở nhỏ đợi chờ! Buồn vì không có nhân tình rủ nhau xuống bờ sông hồng gió, nghe pháo nổ!

Cứ một mình lang thang!
Lại một mình lang thang!
Lang thang mãi cũng chán, chẳng biết làm cái gì cho qua đêm.
Lang thang mãi cũng không hết buồn!
Cho xe vòng cái bùng binh Saigon chừng 30 vòng mà Cà-nhông tui cũng chưa biết phải đi về đâu đêm nay? Bỗng dừng xe không thêm chạy nữa tui mới nghĩ rằng chiếc xe tui nó cũng buồn. Tui nắn nít nó nhưng nó không chịu nghe.

— Mấy hết xăng hay là đờ cái 'bu-ri' ?
Nó không thèm nói. Cà-nhông tui đẩy nó lại cây xăng cho uống 22 ti.
Uống xong ưo cũng buồn xo. Tui mới bèn mở cái 'bu-gi' ra coi thì mới nghe nó nói:
— Người ta bị 'ngặt mũi' mà không biết!

Cà-nhông tui mừng thầm! Loay hoay với cái 'bu-ri' một hồi rồi gần vào, nó mới chịu chạy. Một quả, biết đi đâu bây giờ!
Cà-nhông tui nghĩ vậy. Chẳng lẽ tiếp tục lang thang cho hết đêm hay sao?
Tự nhiên, Cà-nhông tui nảy ra một ý mới:
« Hay là ta đi thăm mấy em ca sĩ cho nó vui! »

Thế là, không làm sao xua đuổi cái ý định chột này ra trong đầu nên Cà-nhông tui bèn làm một đường 'bay bướm' đến các em ca sĩ.

Trước khi thực hiện ý định tui tính nhắm coi nhà cô nào gần nhất để tạt qua:

THẨM-THÚY-HẰNG VUI NHƯ TẾT

Thẩm-Thúy-Hằng nhà ở đường Duy-Tân gần nhất!

Vậy là tui quành xe Vespa trực chỉ về phía nhà nữ tài tử đó. Đến nơi, nhấn chuông có người ra tiếp. Cà-nhông tui liền hỏi:

— Có Thẩm-Thúy-Hằng ở nhà không?
— Dạ có! Mời Thầy Hai vào...

Thẩm-Thúy-Hằng đón tui bằng một nụ cười tươi như hoa hồng ở trong chậu hoa kia:

— Hằng biết thế nào anh cũng tới nên dọn bánh nước đợi đó!
— Vậy hả! Có Whisky không?
— Có chứ!
— Cho làm một phát Whisky đi rồi hãy nói chuyện cho nó ấm dạ.

Hằng cười gọi người mang rượu ra nhắm với cá kho Hố.

Cà-nhông tui hít một hơi rượu rồi nói:

— Ăn Tết mà Hằng ở nhà đó à?
— Vậy chớ đi đâu bây giờ! Có hai mẹ con buồn quá!
Thằng Vũ — con của Hằng — xẩy qua Cà-nhông tui, nó nói:
— Ăn Tết, cậu không mặc áo mới như Vũ sao?
Cà-nhông tui mới chợt nhớ là hai hôm rồi vẫn la cà ở ngoài mấy cái quán rượu nên đâu có về nhà thay áo quần gì đâu, Nghe Vũ hỏi tui ngại ngùng, rồi nói lảng:
— Vũ mặc áo mới đẹp quá! Cậu lớn rồi mà đâu có ham mặc áo mới!
Thẩm-Thúy-Hằng mặc chiếc robe de chambre đẹp thật nhiều, Nàng nói:

— Hằng bận lo một cuốn phim cho Trung Tâm Điện Ảnh ở trên 'bờ-lay-ku' nên mới về đây không sửa soạn Tết như gì ráo!

— Bộ Hằng tưởng có mình Hằng bận sao! Tui đây cũng bù đầu à nghe nói Hằng định làm cuốn phim ảnh tiểu thuyết với Anh Thiên Hà cho tuần báo Phụ Nữ Diễn Đàn phải không?

— Ở, làm rồi!
— Mà tiểu thuyết phim ảnh tên gì đó?
— Cuốn 'Ngân Đem Ánh Sáng' của Thiên-Hà đó mà!

— Vậy hả! Còn gì nữa không!
— Chưa biết! Bí mật mà!
Cà-nhông tui nghĩ là nên đi nên đứng lên giả từ:

— Thôi, năm mới tui cầu chúc cho nữ tài tử nổi danh thêm nữa đó!
Ra khỏi nhà Thẩm-Thúy-Hằng gió đêm bỗng lạnh. Cà-nhông tui cho vọt xe qua Thị Nghè để tìm Nhật-Trường:

NGHỆ-TRƯỜNG Ở NHÀ QUẢNH TỬ SẮC

Bước vô cửa thấy anh chàng ca sĩ đang ngồi với gia đình bên những lá 'xanh đỏ trắng vàng'. Anh chàng lên tiếng:

— Nhào vô cho xóm đi bồ!
Cà-nhông tui nói:
— Không được đâu, vô là mê đến sáng đó!
— Vậy uống rượu nhà!
— Uống rượu thì được! Nhưng uống một ly thôi nghe bồ!

— Được được! Mấy ly thì mấy chớ!
— Ủa bộ Tết bồ không đi hát sao!
— Tết phải nghỉ chớ, làm việc cả năm có ba ngày này mà không nghỉ thì 'chơi với ai' ?
— Có sáng tác bài nào mới không? Tui nghe bài 'Lâu Đài Tình Ái' của bồ coi bộ bán chạy dữ lắm đó!

Ngệ-Trường Trần-Thiện-Thanh cười khi:
— Thôi, uống đi cha nội, hỏi chuyện đó mần chi cho mất công? Đẹp đẹp để lo ăn Tết cái đã.

Cà-nhông tui mới nghĩ rằng anh chàng sáng tác hăng say và làm việc nhều này có phần muốn được rinh rinh đôi chút, nên chả thêm hỏi thêm, liền rút lui:

— Thôi đi nghe bồ, sáng mai ra T.T. chơi?
— Nhận hả! Sẽ tới!
— Chúc bồ năm mới sẽ có thêm một đứa con trai nữa cho chẵn năm đũa!
— Khờ quá! Chúc gì mà kỳ thế!

KIM-CƯƠNG ĂN TẾT GIÀU TO

Còn ở vùng đất Thị Nghè, nên Cà-nhông tui chạy thẳng qua chợ Bà Chiểu, Nhà Kim-Cương đây rồi! Đèn đuốc sáng choang.

Cà-nhông tui gặp nàng thì liền hỏi:
— Nghe nói mấy hôm nay khá lắm phải không?
— Tạm tạm thôi anh. Cũng nhờ bà con mà Tết này đỡ hơn hồi còn ăn Tết ở bên Pháp!
— Hồi năm ngoái tết ở Pháp, có có nhớ VN không?
— Nhớ lắm! Nhớ muốn điên lộn! Bây giờ ở nhà rồi mới thấy là ấm cúng!
Trên bàn thờ nhà K.C. khói hương nghi ngút không khí trang nghiêm lạ thường. K.C. trầm ngâm. Cà-nhông tui lên tiếng:
— Có định ăn tết với ban' Thoại Kịch thôi còn làm gì nữa?
— Còn làm gì nữa! Một quá rồi!
Kim Cương vừa nói dứt, Cà-nhông tui chợt thấy Vân-Hùng — La-Thoại-Tân, Khả-Năng, Xuân

Dung v.v., ngồi một bàn tròn ở phía trong, thì buột miệng: « vui quá! Đủ mặt bà quan tất cả! » K.C. cười:

— Về đây mới thấy không khí anh em thân tình. Thế mới vui phải không anh?
Cà-nhông tui gác gác rồi tay bắt mặt mừng với mấy người anh chị em nghệ sĩ đó.

Vân-Hùng:
— Tết vui hông bồ?
— Vui chớ!
Khả-Năng tiếp:
— Cho thẳng chảnh uống với tui mình 'gục' luôn đi!

La Thoại Tân:
— Nhứt định là vậy rồi!
Xuân Dung cười:
— Nghe nói anh ấy mạnh 'riệu' lắm lắm gì hê ảnh nổi!

Tui cười!
— Chị nói quá chớ tui mà sức mấy!
Thế là trong giây lát tui đã nhập vào Ban Thoại Kịch Kim-Cương với cái không khí đậm đà tình thân.

Ngồi cười ríi Cà-nhông tui mới thả về miết Tân Định tạt qua nhà Tùng-Lâm.

Cộp cộp cộp!
— Có Tùng Lâm ở nhà không?
Bên trong vọng ra:
— Bộ Linh hả! Ba bữa này, định phá sao mấy cha nội!

— Hồng phải linh đầu, tui mà!
Tùng Lâm:
— Cà-nhông đó hả? Vậy mà làm người ta hết hồn!

Bước vô trong thì một đám ngồi quây quần bên sông 'cạch tề':
— Năm mới phát tài không bồ?
Cà-nhông tui hỏi thế, Tùng Lâm cười khi:
— Đờ đờ, chơi chơi chớ đâu có sát phạt nhau dữ đâu!

Cà-nhông tui thấy có Bạch-Lan-Thanh ngồi cạnh Tùng-Lâm thì nghĩ thầm:
— Bộ năng cùng quỳnh bài nữa sao? Theo dõi một lúc mới biết rằng Bạch ngồi chơi. Tui liền hỏi:
— Chưng nào mần đám cưới đó có?
Bạch cười e thẹn:
— Anh này tối ngày ăn no đi kiếm chuyện người ta không há.

Tùng Lâm trừng mắt nhìn tui:
— Gì vậy bồ?
— Tui hỏi có chừng nào mần đám cưới mà cổ hồng chịn đó!
Tùng Lâm cười:
— Sao mà hồng hỏi tui nè?
— Hồi bồ đó!
— Chưng nào há, chưng nào tui này giữa thiệt là giàu...

— Thôi câu cho bồ mau 'giàu' thiệt là giàu' để Cà-nhông này được đi ăn một châu cho tạm mạng coi?
Nói rồi Cà-nhông tui bèn đứng dậy đi ra cửa trong lúc mọi người vẫn còn tiếp tục cuộc vui ba bữa Tết.

Đường khuya phố vắng, xe từ từ đổ về phía Đái phát Thanh Snigon tui cho dừng lại trước cổng nhà THANH THÚY.

Qua lớp cửa kính Cà-nhông tui trông thấy người ca sĩ đó ngồi ôm đũa bên trong lòng. Đây cửa bước vô, liền hỏi tức khắc:
— Úa Tết nhứt mà sao buồn so vậy?
Thanh Thúy cười ngay:
— Nhớ 'đng' quá!

(Xem tiếp trang 27)

★ Có một tờ Xuân Phụ-Nữ Diễn-Đàn trong nhà cũng như có một người bạn Tốt ★

Cả tuần nay, Hồng bận rộn suốt ngày. Hồng lo làm bánh, làm mứt, làm những món dưa chua để ăn Tết. Nhiều đêm Hồng thức đến mười hai giờ để may áo quần cho các con, những màn, gối mới để trong ngày đầu Xuân. Cái gì cũng mới, cũng đẹp. Lại nữa, Tuấn, chồng Hồng đi làm xa cả năm nay, Tết này Tuấn được về nghỉ phép nửa tháng, đoàn tụ với vợ con. Nghĩ đến cái ngày sum họp ấy, Hồng làm sao khỏi vui mừng hơn hớn.

Một năm trời nay, Tuấn đi ra miền Trung chưa có dịp về nhà, Hồng nhớ chồng, nhưng không biết làm sao đi thăm vì đưa con nhỏ của nàng mới lên mười tháng. Khi Hồng sanh, Tuấn cũng không về được và đây là điều mà Hồng buồn nhất từ khi cùng Tuấn lập gia đình.

Tuấn và Hồng yêu nhau từ thuở còn đi học và may mắn cho họ là tình yêu của họ đã đưa đến hôn nhân. Họ đã sống bên nhau mười năm hoàn toàn hạnh phúc. Tuấn hết sức chiều chuộng Hồng và Hồng thì lúc nào cũng đầy đủ bổn phận đối với chồng. Mười năm chung sống ấy, Hồng đã bồn lên làm mẹ. Nhưng đến khi Hồng có thai lần thứ tư, Tuấn được lệnh đi ra miền Trung, ở một vùng Cao Nguyên heo lánh.

Em nên ở lại Saigon lo việc dạy dỗ, việc học hành cho các con. Em đang có thai, đi xa không tiện, lại nữa chưa chắc các con chịu được khi bạn trên ấy.

Hồng cũng không thích rời khỏi Saigon. Nơi đây còn biết bao nhiêu người thân của Hồng. Nào cha mẹ, các em, Hồng không thể xa những người ấy. Mẹ Hồng già rồi thường đau yếu, tuần nào mà Hồng không đến thăm mẹ là Hồng không sao ngủ yên được. Các em Hồng thì lu luyến, thương yêu Hồng lắm. Hồng thương Túy, cô em gái út của Hồng vì Túy giống Hồng lắm. Năm nay Túy đã được mười tám tuổi, nhiều nơi đi hỏi rồi mà Túy chưa nhận lời ai hết, Túy thường nói với chị:

Em chỉ lập gia đình khi nào em nghe lòng em rung cảm thiết tha vì một thanh niên nào mà em nhận thấy kính nể họ.

Túy không nói ra, nhưng Túy cầu mong gặp được một người chồng như Tuấn. Túy đã nói với hai chị là Thu và Tâm:

Chị Hồng có phúc thật đấy, anh Tuấn là người chồng đầy đủ bổn phận, lúc nào cũng nghĩ đến vợ con, không thấy anh ấy đi chơi chơi ở đâu cả.

Tâm nói:

Họ mới cưới nhau. Biết đâu chuyện ngày mai mà em đã với khen anh ấy. Bàn ông họ như thế đó em à. Mười năm đầu, người chồng nào cũng tốt, cũng chung tình hết. Nhưng sau đó rồi sẽ thấy. Lúc người đàn bà đã ba bốn lần làm mẹ, làm gì còn được những niềm duyên dáng của tuổi trẻ trung, lúc ấy người chồng mới bắt đầu xa dần vợ, đi tìm những nét yêu kiều ở các bông hoa mới.

Thu nói:

Thì anh Quan, anh hai của mình đó, lúc đầu anh không yêu chị Xuân sao? Mười năm đầu họ khác nào bình với bong, yêu nhau như nhân tình, thế mà bây giờ anh Quan đã bỏ chị Xuân rồi. Em Túy quên là tại mình phải khổ vì ngày nào cũng nghe chị Xuân kể về, khóc lóc. Chị ấy là chị dâu, anh Quan là anh ruột, mình còn biết nói sao. Anh Xuân thì mê cái cô vợ nữ nào đó đến không còn biết nghe lời còn ngăn của cha mẹ.

Vì Tâm và Thu thường đem chuyện của anh là Quan nói với Hồng và tỏ ra không tin hạnh phúc của Hồng là vĩnh viễn, tình của Hồng và Tuấn đẹp để đến ngày bạc đầu, nên Hồng không yêu thương họ như đã yêu thương Túy. Túy tỏ ra mến phục Tuấn lắm và tin tưởng là Hồng sẽ hạnh phúc với mỗi tình tự nằng chọn lựa lấy.

Tuấn đi xa nhưng lúc nào cũng nghĩ đến vợ con, mỗi tháng gửi về nhà hai bức thư và có ai quen về Saigon, Tuấn cũng không quên gửi quà về cho Hồng. Vì thế mặc dù phải sống xa nhau, không thể ở một bên để nhắc nhở Tuấn, Hồng vẫn đặt hết tin tưởng vào Tuấn. Hồng thường nghĩ:

Người như Tuấn không thể phụ bạc được Tuấn không có những sự ham muốn bông bột, những đam mê của tuổi trẻ.

Một hôm, Hồng đang ngồi làm dưa thì Túy đến. Thấy chị bận tay, Túy ngồi ngay xuống bên chị và nói:

Nào để em làm phụ với chị cho chóng rồi.

Em không ở nhà giúp mẹ à?

Mẹ cô chị Tâm, chị Thu và cả chị Xuân giúp nữa. Em đến đây giúp chị vì em biết thế nào Tết này chị cũng làm nhiều mứt, nhiều bánh. Anh Tuấn được nghỉ nửa tháng phải không chị? Bao giờ thì anh ấy về hả chị?

Chị cũng chưa nhận được thư của anh. Nhưng chắc là về trong Tết, hai mươi tám hay hai mươi chín gì đó.

Túy nhìn những lọ dưa, những hộp bánh, những kẹo mứt sắp trên cái bàn gỗ và nói:

Chắc anh Tuấn thích những món này lắm phải không chị?

Có người để có dịp nhắc nhở đến Tuấn, Hồng liền nói:

Anh Tuấn thích món dưa làm theo kiểu Huế, người Bắc gọi là dưa góp, còn người Nam thì gọi củ cải ngâm nước mắm, nhưng dưa món không phải chỉ có củ cải không, mà còn nào kiệu, nào đu đủ, nào dưa dòn, nào tỏi, ớt, và nước mắm thì phải ngọt ngọt mới ngon. Chị học món này với một chị bạn người Huế. Anh Tuấn thích bánh kẹo đậu xanh, mứt chùm ruột, mứt thơm dẻo, bánh chiên nữa.

Túy hỏi:

Chắc chị nhận được thư của anh ấy thường lắm chị nhỉ?

Ba tháng sau này, anh Tuấn đi gửi thư cho chị vì anh bận đi công tác, và có lẽ anh đâu chị, sức khỏe anh bị suy giảm sao đó em à. Tiền

lượng anh không gửi đủ như mọi tháng trước, chắc anh dùng để mua thuốc thang làm bổ. Cách đây hai tuần chị có nhận được thư anh, anh viết có mấy dòng chữ, nhưng anh báo tin là anh về Saigon ăn Tết đó em à.

Nghe Hồng nói, Túy có vẻ nghi ngại, đôi mắt nhìn chị đăm đăm. Túy không khỏi ái ngại khi nhận thấy chị có vẻ xanh xao, mặt nhợt.

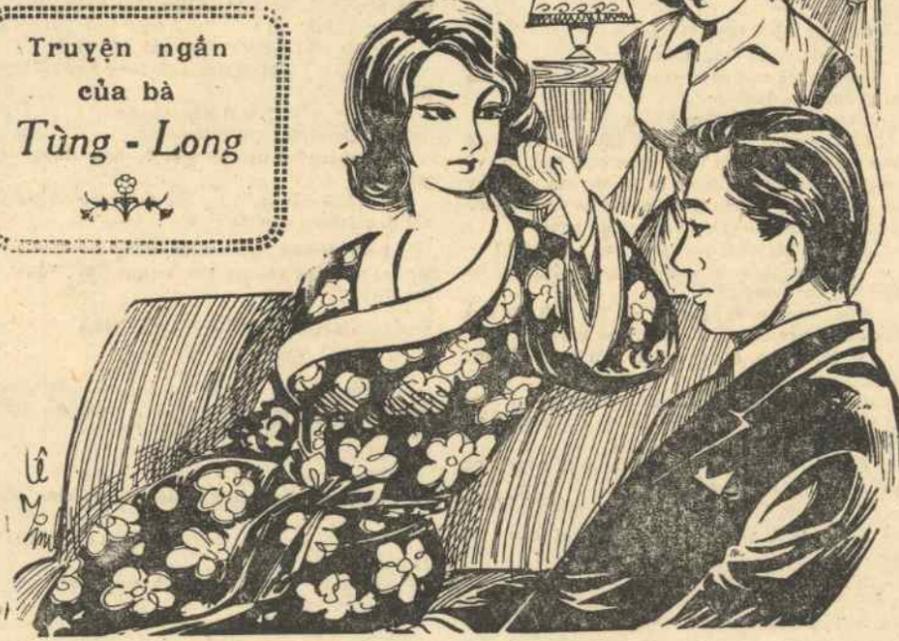
Chắc chị thức khuya để làm bánh, làm mứt chờ gì?

Chị thức để may áo quần cho các em. Lúc này trời họ may, họ ăn công đặc lắm, mà chị thì cũng chẳng phải bận nhiều. Những thư bánh, mứt này năm nào mà chị không làm? Năm nay chị làm còn có một lý do khác.

Lý do gì thế hở chị?

Chị ngồi làm những thứ ấy để nhớ đến anh, những năm anh chị sống bên nhau. Chị tự hào lắm em à. Từ khi hiểu biết đến nay, chị chưa bao giờ khổ cực về mặt tình cảm, chưa ai làm gì cho chị phiền lòng hết. Chị sống đầy đủ trong tình thương yêu của anh Tuấn. Bây giờ làm mẹ, chị vui với các con, chúng nó yên gọi chị lắm.

Truyện ngắn của bà Tùng - Long

Túy nói, có vẻ lo lắng:

Cả, sung sướng thật đấy. Em không biết có được như chị không.

Hồng nhìn Túy, rồi không dấu được sự ngạc nhiên, hỏi:

Dường như em có việc gì lo nghĩ phải không em Túy?

Không chị à.

Em đâu chị.

Túy nói:

Không, em không có gì lo nghĩ hết. Em đến giúp chị nung hôm nay, chị làm xong cả rồi, để em lên nhà trên đọc báo cho chị nhé.

Vừa nói Túy đi lên phòng khách, nàng đi lại bên bàn giấy và tháo tay lục một xấp thư. Túy có tìm một chiếc, nét chữ của Tuấn.

Ba tháng nay, Túy có trao đổi thư từ với một công chức ngoài Trung, qua sự giới thiệu của một bạn bạn gái. Thanh niên công chức ấy tên là Hoàng. Nang không biết tại sao vừa nhận được bức thư thứ ba là Túy nghĩ ngờ Hoàng không ai khác là Tuấn, anh ruột của Túy, chồng của Hồng. Là vì trong các thư ấy, Hoàng than thở ở xa gia đình, sống ở vùng Cao Nguyên heo lánh, không bạn bè, không người thân thích. Hoàng còn bảo đôi lần gặp một nam nữ, nhớ cha mẹ và các em. Hoàng định Tết này về Saigon thăm nhà rồi tìm người bạn gái lý tưởng luôn thể. Hoàng muốn ám chỉ Túy là người bạn gái mà chàng muốn đi đến hôn nhân. Hoàng viết thư hay lắm, giọng văn lưu loát, linh hoạt, mỗi lần đọc thư Hoàng, Túy dường như bị lôi cuốn vào một thế giới mới mẻ. Mỗi tuần Túy đều nhận được thư của Hoàng. Càng nhiều thư của Hoàng, Túy càng tin chắc Hoàng không phải ai khác, mà chính là Tuấn anh ruột của Túy.

Hôm qua đây, Túy vừa nhận được một bức thư dài của Hoàng, chàng đã viết:

Em Mỹ Linh thân mến,

Anh đã xin được phép rồi, đã lấy được vé máy bay rồi. Ngày 28 tháng chạp là anh về đến Saigon. Em cũng thừa biết là anh mong đợi cái ngày ấy như thế nào! Chỉ với cái ý nghĩ anh sẽ gặp em, cô em gái kiều diễm của anh là anh vui sướng lắm rồi. Người thiếu nữ mang cái tên Mỹ Linh, lẽ nào lại không gặp phải không em.

Anh về nhà, ghé qua nhà thăm cha mẹ anh xong là đến gặp em. Em hẹn sẽ gặp anh tại chỗ nào? Địa chỉ mà em cho anh đó không phải là nhà của em sao? Thế thì anh đừng nghĩ với em như thế này nhé. Chúng ta gặp nhau tại nhà hàng Thanh Thanh đúng bốn giờ chiều

ngày hai mươi tám nhé. Em sẽ mặc áo màu xanh sẫm, cái màu anh thích, còn anh, anh bận côm lê xám nhạt, cà vạt đen trên cà vạt có cái một cái kẹp bằng vàng tây khắc hai chữ H.T. Em nhớ cầm một chiếc khăn tay trắng để anh dễ nhận ra em, nhớ như có cô thiếu nữ nào cũng bận chiếc áo xanh sẫm.

Anh đã bảo với em là anh chưa có vợ con gì hết, tại sao em cứ tỏ ý ngờ vực như vậy. Con tim của anh chưa hề rơi rớt yêu thương bao giờ. Lần này là lần đầu mà anh thấy lòng rộng mở trước tình yêu, có lẽ tại Xuân về. Tết đến, cảnh vật đều đổi mới, nên lòng anh cũng cần phải mở rộng đón một thứ tình mới mẻ chăng?

Viết thư cho Hoàng, Túy đã lấy một cái tên khác, Mỹ Linh, và đã lấy địa chỉ của một người bạn. Bức thư ấy đã làm cho Túy nghĩ ngợi nhiều. Hai chữ treo trên cái kẹp cà vạt mà Hồng nói đó, bà không phải là Hồng và Tuấn sao? H.T. Chờ đâu phải Hồng Túy.

Nếu Hoàng là Tuấn thì Túy thật có lỗi với chị, ai lại đi thư từ với Tuấn, để Tuấn xao lãng việc viết thư cho chị, để Tuấn ấp úng một ảo vọng yêu thương. May mà Hồng gặp Túy, nếu gặp một thiếu nữ lãng mạn nào khác, và Hoàng cũng thư từ, yêu thương cái kiểu ấy thì hạnh phúc gia đình của chị làm sao khỏi lung lay?

Túy tìm được một bức thư của Tuấn, rõ ràng nét chữ của Hoàng. Hồng và Tuấn là một. Túy phân vân không biết phải nói thế nào với chị.

Tuấn thật cho chị biết về việc trao đổi thư từ giữa. Túy và Hoàng. Thế nào Hồng cũng hơn, và thế nào Hồng cũng giận Tuấn, cũng xấu hổ với Túy.

Túy thấy khó xử quá. Sau cùng Túy đã quyết ra một kế, nhờ Duyên, cô bạn thân của Túy người đã nhận thư của Hồng để trao lại cho Túy nói cho chị Hồng biết. Duyên đồng vai Mỹ Linh. Nghi được cô gái pháp hay ho ấy, Túy thấy vững dạ, nên trở xuống ngồi bên chị, chuyện trò vui vẻ với chị.

Chị Hồng, chị có chiếc áo dài màu nâu xanh sẫm không chị?

Có chứ. Anh Tuấn ưa màu áo ấy lắm.

Có phải anh Tuấn thích bận côm lê màu xám không chị?

Đúng như thế. Chị vừa may gửi lên cho anh một bộ mới để bận Tết đó.

Chuyện trò với chị xong, Túy ra về. Lòng Túy tự nhiên bị xâm chiếm bởi một nỗi buồn man mác, khó hiểu. Túy có cảm giác như mình vừa đánh mất một cái gì êm đẹp, một món kỷ niệm của một người chỉ thân chẳng hạn.

HỒNG ngồi im nghe Duyên kể:

Em lấy tên Mỹ Linh để trao đổi thư từ với một công chức tên là Hoàng, đến nay vừa đúng bốn tháng chị à. Mới đây em khám phá ra là Hoàng, người bạn ở miền Trung ấy không ai khác hơn là anh Tuấn. Em là bạn thân của Túy, vì thế em nhận thấy có bổn phận đến đây thưa cho chị biết về việc này. Anh Tuấn chưa biết em là ai... Vậy đến nay, 28 tháng chạp, xin chị đến nhà hàng Thanh Thanh, chỉ nhớ bận chiếc áo màu xanh sẫm, tay cầm chiếc khăn trắng chị nhé.

Duyên kể xong, Hồng không tin nói:

Thế tôi không phải là anh Tuấn đâu. Anh Tuấn khỏe bao giờ có chuyện sai lầm, có ý phụ chị như thế. Nếu chị đến đó, mà không phải anh Tuấn, mà là một người đàn ông nào khác thì khi anh Tuấn hay biết việc này mới nghĩ sao?

Duyên phải đưa bức thư của Tuấn gửi cho Mỹ Linh cho Hồng xem, xem xong Hồng choàng vạt mặt mày, thở dài nói:

Nếu vậy thì anh Tuấn đáng trách lắm. Tháo nào mà mấy tháng nay anh không viết thư cho tôi thường như trước, anh còn bảo chưa về Tết đã ở nhà được lâu, tại ra anh định đem những ngày nghỉ Tết cho Mỹ Linh.

Duyên khuyên con Hồng và nói:

Vì sống xa nhà, anh Tuấn định tìm vài an ủi vậy thôi, xin chị đừng buồn, anh ấy chưa biết Mỹ Linh là ai, chị còn có thể xây dựng lại hạnh phúc gia đình chị à.

Khi Duyên về rồi, Hồng buồn lắm, đã âm thầm khóc cho sự phụ rẫy của Tuấn, mà đó việc ấy chưa hẳn thành hình... Bức thư lúc này Duyên không mang về, mà để lại cho Hồng... Hồng cắt bức thư vào chiếc ví da, lòng chua xót không sao kể được.

Sau hai đêm sự nghĩ, Hồng không còn giận Tuấn nữa, mà nung đã nghĩ đến hạnh phúc của các con thì thư cho Tuấn, Hồng nghĩ:

Người đàn ông nào mà chẳng như thế? Lúc sống xa gia đình, họ thường tìm những thú vui lãng mạn để khuấy khỏa nỗi buồn. Ta không nên trách Tuấn mà làm gì.

Ngày hai mươi tám, Hồng bắt đầu đợi Tuấn, từ lúc sau giờ sáng, mãi đến ba giờ rưỡi vẫn chưa thấy Tuấn về. Hồng đau xót khi nghĩ rằng Tuấn dành sự gặp gỡ đầu tiên ấy cho Mỹ Linh. Thế rồi Hồng vội vã trang điểm để đến chỗ hẹn hò. Nàng bận chiếc áo dài màu xanh sẫm, tay cầm chiếc khăn tay trắng. Khi chiếc xe taxi đỗ nàng bước của hàng Thanh Thanh, lòng nàng hồi hộp lạ. Nàng nghe tay chân run rẩy như không đủ sức đi được nữa.

Đến nơi rồi!

Người tài xế taxi nhắc hai ba lần, Hồng mới mở ví trả tiền và bước ra khỏi xe. Nàng cố giữ vẻ bình tĩnh, chậm chạp bước vào nhà hàng. Nàng không dám nhìn những người đàn ông ngồi rải rác ở các bàn. Vào giờ ấy khách hàng chực đông. Bỗng nàng nhìn lên, nàng thấy Tuấn trong một áo phục màu xám nhạt, bộ đồ mới mà nàng

(Xem tiếp trang 27)

CHÚC MỪNG NĂM MỚI. VAPOZONE thử máy tối tân của VAPEUR O. ZONISÉE làm cho da mặt xinh tươi, lỗ chân lông khép nhỏ lại, lột mặt tàn nhang, xóa mờ nếp nhăn trên trán và quanh khoeo mắt. CHỈ: « MYLY » MỸ VIỆN 128 Hai Bà Trưng Saigon là nơi có máy VAPOZONE độc nhất ấy.

THUỐC MỚI VIÊN BỌC ĐƯỜNG midol. Trị các chứng đau nhức NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG CÀM, CÙM, ĐAU LÚC CỜ XINH. Có bán tại các nhà thuốc Tây. Pub.TÂN-TRÍ

Tiếng đàn nguyệt Dưới trăng xuân

của
**T
U
R
O
N
G
L
I
N
H**

Chính là một môn văn nghệ được nổi tiếng bằng mục ngắm thơ. Màn kéo ra. Ánh sáng dịu xuống, màu xanh nhạt tỏa nhẹ khắp hi-viên. Mấy trâm trâm-giả im lặng chờ đợi.

Trên sân khấu, hai cô gái thật trẻ và đẹp mỉm cười cúi chào khán giả. Một cô cất giọng ngâm thơ. Cô kia xử dụng cây đàn nguyệt. Tiếng đàn thánh-thót nương theo từng tiếng ngâm thơ trau chuốt tuyệt vời.

Tôi nghiêng đầu nói khẽ với Trục đang ngồi bên cạnh :

— Tiết-mục này khiến mình cảm động quá cậu à ! Hai cô gái này có lẽ sinh trưởng tại Thái-Lan nhưng vẫn giữ nguyên vẹn cốt cách của những cô gái Việt thuần túy.

Trục gật đầu, thêm :

— Điều đáng khen nữa là hai cô gái trình bày một đoạn hay nhất trong Đoàn Trường Tân Thanh và lại xử dụng đàn nguyệt. Thơ, đàn cũng như lối phục-sức và cách trình diễn của hai cô gái đều không pha một chút lai-cảng.

Thiếu-nữ ngâm thơ tạm ngừng trước khi ngâm tiếp đoạn khác. Nàng lùi lại phía sau để nhường lối cho thiếu-nữ xử - dụng đàn nguyệt bước lên gần máy khuếch-đại-thanh. Nàng ngồi xuống ghế trình-tấu một bản nhạc cổ. Tiếng đàn thật tuyệt diệu ! Khán giả như cổ nức cổ hời thờ để thưởng thức thật trọn vẹn từng nốt âm-thanh quý giá.

Hết bản "Hành Vân", cô gái tiếp ngâm bản "Lưu Thủy". Những ngón tay thắp bút lúc thoăn thoắt, lúc dịu dàng ngân trên hàng phím. Nét mặt và đôi mắt cô gái bỗng ngưng đọng lại được một vẻ buồn đầy nghệ thuật khiến mấy trăm con người Việt tha hương cùng nương hồn theo tiếng đàn để chung niềm hoài cổ, thương nước, nhớ quê...

Thú thật, ngày chưa xuất ngoại, tôi chỉ cảm tình với những nhạc-khí cổ-truyền của dân-tộc thôi, nhưng lúc này thì cứ sợ có gái dốt trình đàn. Tôi nhìn nàng thật say sưa. Có thể nói không ngoa rằng chưa bao giờ tôi được nghe một nhạc-sĩ nào chơi đàn nguyệt hay đến như thế !

Tôi giật mình khi hi-viên vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng kéo dài như tiếng sóng biển và vào gần đây. Cô gái đã đứng lên cúi chào khán giả. Thiếu nữ ngâm thơ lại bước lên, hai người trình diễn tiếp cái tiết-mục rất được hoan nghênh ấy.

Trục và tôi thầm hỏi hân vì khi được giấy mời dự đêm văn-nghệ đầu xuân của kiều-bào ta tại Thái Lan, chúng tôi nghĩ rằng nó sẽ... chẳng ra gì.

Chúng tôi cho rằng kiều - bào ta sống tha - hương, sinh hoạt riêng rẽ, làm sao có thể tổ chức tập duyệt về các bộ môn văn-nghệ để trình diễn cho hay được ? Vì vậy, chúng tôi đến dự đêm văn-nghệ này vì tình đồng bào, vì để gặp gỡ hơn là để thưởng thức nghệ thuật.

Thế nhưng, mọi sự đều trái ngược với ý nghĩ đáng trách của chúng tôi. Hầu hết các nam nữ diễn viên là người Việt sinh trưởng tại đất Thái, làm người chưa được về thăm nước Tổ một lần nào. Vậy mà từ giọng nói, cách bài trí, hóa trang cho đến nội dung những vở kịch, những bản nhạc, những bài thơ đều thể-hiện được chút thuần-túy của nền văn-nghệ Việt-Nam. Tôi cảm động — một nỗi cảm động đầy kiêu hãnh — đến gần chân nước mắt khi thấy các diễn-viên mặc áo tứ-thân, chít khăn rằn qua, mặc áo bà ba... gọi hình ảnh của người dân quê ba miền Trung, Nam Bắc. Nhìn những kịch khí, nhạc khí như cái cồng, chiếc đờn gáo, chiếc nón lá, cây đàn nguyệt, đờn bầu, đờn cô, nghe những điệu hát bộ, có lá, trống

quần, hồ khoan, vọng cổ, lý con sáo, các điệu hò Huế v.v... khiến tôi có cảm tưởng như mình đang ngồi tại một rạp hát nào đó bên quê nhà. Tiết-mục nào cũng hay, diễn viên nào cũng khá xuất sắc trong vai trò của mình.

Đây là đêm văn-nghệ họp mặt đầu xuân của kiều-bào ta cư-ngụ tại nội ngoại ô Vọng Các cũng một số thành phố khác ở Thái-Lan. Người Thái ăn Tết theo dương lịch nhưng kiều-bào ta ở khắp nơi trên lãnh-thổ Thái vẫn ăn Tết theo tập tục của dân tộc Việt.

Trục và tôi được quân đội phái sang Vọng Các với một nhiệm vụ đặc biệt. Xong việc, trong thời gian chờ phương tiện về nước, Trục và tôi đến ở trọ trong nhà người bạn của tôi hiện là nhân-viên cũ tòa đại-sứ ta tại Vọng-Các. Gặp dịp tết nguyên-đán, chúng tôi đến thăm và chúc tết một số gia đình Việt-kiều ở đây. Do đó chúng tôi được quen một sinh-viên người Việt. Anh này ở trong ban tổ chức đêm văn-nghệ đầu xuân và chính anh giới thiệu chúng tôi hai thiệp mời loại dành cho thượng khách của đêm vui.

Một tràng pháo tay vang dậy khi hai thiếu nữ trình diễn xong. Tâm màn xanh từ từ khép lại. Tiếng trầm trở khen ngợi của khán-giả dành cho hai thiếu nữ gây thành sự mất trật tự nhỏ cho đến lúc người xướng-ngôn giới thiệu tiết-mục mới.

Từ phút này, lòng tôi không bình tĩnh để hoàn toàn theo dõi những mục khác của đêm văn nghệ. Trục thì không có sự thay đổi nào. Hắn vẫn say sưa nhìn lên sân khấu như một chú bé được xem hát tại đình làng.

Không biết vì sao, người thiếu nữ xử dụng cây đàn nguyệt vừa rồi đã khiến tôi có nhiều suy nghĩ về nàng. Về đẹp của nàng cũng có một phần để bắt tôi phải chú ý nhưng điều đó không phải là tất cả. Nàng nổi bật trong ý-nghĩ của tôi chính là cây đàn nguyệt do nàng xử dụng. Tôi có cảm tình với nàng ngay từ phút đầu qua môn nhạc khí ấy. Tôi nghĩ rằng, tại nơi hải ngoại, có thể nàng chưa nhìn thấy đất Tổ nhưng nàng lại xử dụng cây đàn nguyệt đến mức điêu-luyện như thể nhất định phải do lòng yêu nước sâu sắc mà ra. Bên nước nhà, thử hỏi có được bao nhiêu người trai trẻ còn yêu những loại nhạc và nhạc-khí cổ truyền của dân tộc ? Có thể, người thiếu nữ ấy còn yêu về những loại nhạc - khí Tây - phương nhưng theo tôi, chỉ với tài nghệ mà nàng biểu diễn vừa rồi đã là quá đủ. Tôi không ngần ngại để gọi nàng là một nhạc-sĩ ; một nhạc sĩ thật hoàn toàn.

Ngồi ra, đôi mắt đen lánh của thiếu nữ có những tia nhìn vừa rực sáng, vừa buồn buồn có một sức hấp-dẫn kỳ lạ ! Tôi tự cho là mình bị đôi mắt ấy thôi miên. Quả đôi mắt ấy, tôi tưởng như mình đã "quen" với thiếu nữ từ bao giờ. Thật là vô lý nhưng trong chiều sân của tình cảm dường như có riêng một giác-quan nào đó — tạm gọi thế — rất bén nhạy mà người ta không thể giải thích được.

Sau đêm ấy, tôi cứ âm thầm nghĩ đến người thiếu nữ tài hoa. Vì một trở ngại nhỏ của vấn đề thủ-tục nên chúng tôi phải chờ thêm một thời gian ngắn mới có vé, hàng-không Vọng Các — Sài Gòn.

Trưa hôm ấy, nằm suy nghĩ vẩn vơ — dĩ nhiên là có nghĩ đến người thiếu nữ tài hoa đêm trước — tôi bỗng ngồi phắt dậy vì một sáng-kiến bất chợt :

— Tại sao mình không đến nhờ anh sinh viên trong ban tổ-chức đêm văn-nghệ hôm ấy giới-thiệu với nàng nhỉ ?

Thế là bỏ mặc Trục nằm đấy, tôi sửa soạn y phục để đến nhà anh sinh viên Việt-kiều hôm trước.

Sau khi nghe tôi bày tỏ ý-định, anh sinh-viên vui vẻ nhận lời ngay. Anh dùng xe mô - tô đưa tôi đến nhà thiếu-nữ.

Xe hướng về phía ngoại ô có những khu vườn xanh tốt, nhà cửa thoáng mát, khung trang. Quanh quần một lúc, xe dừng lại trước công một ngôi biệt thự. Ngôi biệt thự và khu vườn có nhiều nét giống như nhà và vườn tại các xóm ngoại ô Sài-gòn. Công vào nhà thả dây bông giấy. Vườn có trồng nhiều loại cây quen thuộc như mít, xoài, vú sữa, măng cầu...

Anh sinh viên bảo tôi :

— Nhà người đẹp đấy rồi.

Anh đưa tay nhún chuông. Một cô gái xuất hiện dưới mái hiên. Nàng nhìn về phía chúng tôi rồi bước ra cổng. Chính là người thiếu nữ tài hoa đã khiến tôi say mê, tưởng nhớ vì ngón đàn nguyệt tuyệt vời của nàng đêm trước. Hôm nay nàng mặc bộ y phục trong nhà bằng thứ vải Thái màu xanh nhạt có những chấm tròn nhỏ màu tím.

Cô gái mở cổng chào chúng tôi. Anh sinh viên giới thiệu tôi với nàng :

— Đây là anh Hoài, một quân nhân của quân lực ta sang công tác bên này. Anh Hoài có dự đêm văn nghệ đầu xuân của chúng ta tổ chức nên đã biết qua tài nghệ của chị Hà. Hôm nay anh muốn đến thăm chị Hà và quý quyến trước khi anh về nước.

Hà — tên người con gái — nghiêng người, chào tôi một lần nữa và nở nụ cười thật đẹp nói với tôi :

— Hân hạnh cho gia đình Hà quá đã lâu, ba má Hà mong được gặp một đồng bào bên quê nhà sang để ông bà đỡ nhớ và biết thêm về tình hình xứ sở. Mời hai anh vào nhà.

Anh sinh viên nhìn tôi và nhìn Hà rồi nói :

— Thôi, anh Hoài ở đây chơi rồi lúc nào trở về nhà trọ sẽ có chị Hà hướng dẫn. Tôi xin phép đi ngay vì có cuộc họp của nhà trường.

Nói xong, anh bắt tay tôi và chào Hà, quay xe trở lại con đường chúng tôi vừa đi qua. Hà nhìn theo anh sinh viên trẻ trung và dễ mến ấy bảo tôi :

— Anh Liệu, một năm nữa là thành bác sĩ đấy. Lúc nào anh ấy cũng sốt sắng với kiều bào ta ở bên này. Nhất là những đồng bào từ quê hương sang, anh ấy quý trọng vô cùng. Mời anh vào nhà.

Tôi theo sau Hà bước trên lối đi rải đầy sỏi trắng để vào nhà. Hà mời tôi ngồi tại phòng khách. Nàng vào bên trong một lúc rồi trở ra, theo sau nàng là một người đàn bà khoảng ba mươi tuổi bụng một khay nhỏ, bên trên có ấm trà và hai chiếc tách. Chị cúi chào tôi và đặt khay trên mặt bàn, rồi trở vào hai chiếc tách. Tôi chào chị ta và tự giới thiệu :

— Tôi ở bên nước nhà sang, tìm đến thăm đồng bào ta cư ngụ tại đây.

Người đàn bà trở mặt nhìn tôi rồi nhìn Hà.

Hà mỉm cười bảo tôi :

— Xin lỗi anh Hoài, chị này là người Thái Lan, giúp việc cho gia đình Hà. Chị ấy không biết nói hay nghe tiếng Việt.

Đoạn, Hà nói bằng tiếng Thái với người đàn bà. Có lẽ nàng giới thiệu về sự hiện diện của tôi. Người đàn bà lại nói một câu với tôi, Hà làm công việc thêu ngòn :

— Chị ấy chúc anh mạnh giỏi và nói rằng ba má Hà sẽ mừng nhiều lắm khi được gặp anh.

Tôi nhìn người đàn bà mỉm cười. Chị lễ phép chào tôi rồi lui vào nhà trong.

Hà ngồi đối diện với tôi. Nàng mời tôi uống nước. Đợi tôi nhấp một ngụm nước trà, nàng tươi cười hỏi :

— Anh có thấy hương trà quen thuộc không ? Trà Chính Thái đấy. Ba giới thiệu về tận nhà sản xuất bên Sài-gòn mua để dành. Lúc nào có khách quý, mà phải là khách Việt-Nam, ba mới pha trà này.

Vô tình, tôi hỏi :

— Nghe nói ở Thái Lan có nhiều loại trà ngon lắm mà ?

Giọng nói của Hà vẫn dịu dàng :

— Vâng, ở đây có vài thứ trà nhập cảng từ Đài Loan mà Chính Thái hay Thiết Quan Âm của ta không theo kịp nhưng đối với Việt kiều thì

những thứ ấy không quý bằng trà ta, đó là thứ trung bình. Xin anh hiểu cho tiếng "quý" Hà vừa nói với ý nghĩ và tâm trạng của những người xa xứ.

Tôi xin lỗi Hà về sự thiếu tế nhị của tôi. Hà chỉ mỉm cười.

Lúc này, ngồi trước mặt Hà, tôi càng nhận thấy nàng đẹp hơn nữa. Hà có được vẻ đẹp hoàn toàn ; một vẻ đẹp rất thật của người con gái chứ không phải vì sự trang điểm như trong đêm văn nghệ vừa qua. Một điều đặc biệt là giọng nói của Hà không có một tí gì khác lạ. Hà nói giọng miền Trung, chứ đúng rất đúng, kể cả những thổ âm của vùng quê. Nghe Hà nói, tôi cứ ngỡ nàng là một người Việt Nam mới sang chứ không phải ở Thái Lan từ lâu.

Tôi hỏi Hà :

— Hà và gia đình sang bên này từ bao giờ ?

— Lâu lắm rồi anh ạ. Ba má sang đây từ hồi hai người mới cưới nhau, còn Hà thì chào đời tại đây, tại ngôi nhà này.

Tôi lại hỏi :

— Sao giọng nói của Hà không có vẻ gì khác nhỉ ?

Hà cười :

— Phải cố giữ đây chứ anh ? Ba má Hà cũng thế. Ba má còn dạy cho Hà rành rẽ về phong tục, tập quán, từng hình sông, dáng núi, từng món ăn... nói chung là từng chi tiết của quê hương.

— Hà nói tiếng Thái có rành không ?

— Thưa anh, Hà nói và viết cũng rành như tiếng Việt. Hà đang theo bậc đại học của Thái, nhưng với Hà, Thái ngữ vẫn là một ngoại ngữ.

Tôi không hỏi gì thêm và thăm thán - phục tinh thần yêu nước, yêu quê-hương của gia đình Hà.

Hà nâng tách nước lên nhưng lại đặt ngay xuống và hỏi tôi :

— Thạ-xã Hội An bây giờ có gì thay đổi không anh ? Hải-cảng Đà Nẵng ngày nay chắc đã mở mang nhiều lắm nhỉ ?

Tôi hết sức ngạc nhiên vì những nơi nàng hỏi chính là vùng quê hương của tôi. Tôi không trả lời ngay mà lại hỏi nàng :

— Thế Hà đã về nước mấy lần rồi ?

Hà lắc đầu :

— Chưa.

— Vậy tại sao Hà biết những nơi ấy ?

Hà cười :

— Vì là quê nội của Hà. Ngày nào ba má cũng nhắc nhở đến quê hương và theo dõi tình

(Xem tiếp trang 28)

CON CHIM, MÙA XUÂN và HỒN THƠ TA

1. — CON chim hoàng anh đậu trên cành cong
Suốt hai mươi năm dài một mối, tư duy, không
tiếng hát

Từng mùa xuân đi qua, mưa dầm nhầy nhụa,
nắng lửa âm vang, âm thanh chất óc
Con chim nhỏ vẫn im lìm đứng đó, co ro, nghe
hoài một điệu nhạc im tai, nhảm chán, gớm ghê
Chân chim mới rời, lông chim trở màu, bên b
họa, trắng bệch như màu da mụ phù thủy Bắc

Âu
Và lòng d', lòng chim trắng bệch đó, đã rung
đàn, rung đàn, rơi trên bề máu, thứ máu của đủ
cả màu da nhưng cùng chung sắc đỏ

Tanh hỏi !

2. — Ta, nhiều lần qua đó nhìn chim, nhìn cành
cong, nhìn bề máu tanh hỏi
Ngậm ngùi, hồn thơ ta đắm lệ
Chim giờ như ngu ngơ, tình ash đường đã
mất

3. — Xuân lại xuân qua, xuân qua xuân lại, xuân
lại xuân qua
Chim thêm già, tư duy thêm nặng và tiếng hát
vẫn im, vẫn im

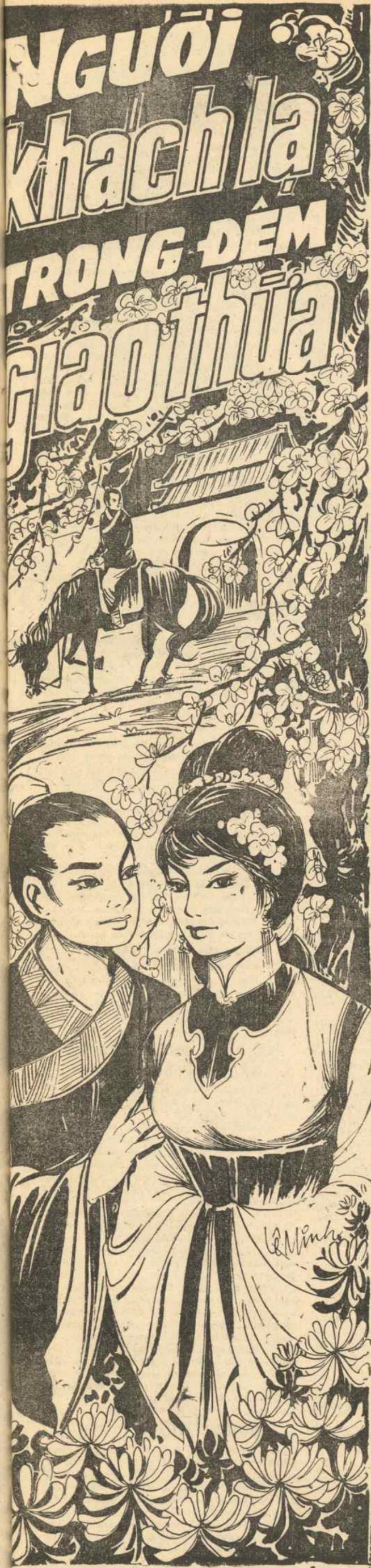
Lòng ta theo chim
Ném trà xuân về cho nắng lửa
Đời mùa hoa, đời mùa hoa.

Mùa hoa có mưa thuận gió hòa, có tơ vàng b
ngó, có tương phùng dệt ăm tình thương
Chim sẽ hồi sinh và chim sẽ hát

Và rồi thơ ta, hồn thơ ta sẽ nở rộ trời thơ
Nhưng bao giờ, bao giờ, bao giờ ?...

THANH-VIỆT-THANH

THUỐC MỚI VIÊN BỘC ĐƯỜNG **midol** *trị các chứng đau nhức NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG CÀM, CÙM, ĐAU LÚC CÓ KINH*
Có bán tại các nhà thuốc Tây
KN 962 BYT/QCOP Pub.TÂN-TRÍ

★ Truyện ngắn dã-sử xuân của Thanh-Tùng ★

CHIỀU ba mươi Tết. Một chiều ba mươi Tết thật buồn!

Lúc ấy, đã vào cuối giờ Thân sang đầu giờ Dậu. Mặt trời mùa Đông sụp xuống nhanh chóng, mới hồi này, vầng ó còn lơ lửng trên đầu non Tây, mà chưa đầy nhai dệp cái bóng đã mất dạng.

Nắng tím lúi mau xuống rụng tre bên làng. Sương mù từ dưới chân đê dâng lên ngút mắt đim đăm cả tạo vật trong cái màu trắng âm đạm mờ mờ.

Con đường thiên lý từ Sơn Nam vào Thanh đô trấn bằng qua huyện Gia-Viễn lúc này vắng ngắt không một bóng người qua lại, ngoài mấy tàng cây ú rũ dưới trời sương như đứng chặn tang đái nước đang ngập chìm dưới ịch thống trị của bọn quân Minh bạo tá.

Từng cơn gió heo may lừng lộng thổi, mang cái se buốt mênh mông vào lòng người. Nhưng lảng mạn ở hai bên đường, nhà nhà của ngõ đông kín mít, để tránh bọn lính Minh tuần tiễu thường hay dõm ngó cướp bóc hoặc bắt cóc đàn bà con gái. Người dân Giac chỉ đón xuân trong đau thương, thâm lặng.

Đó là cuối năm Kỷ Hợi (1419) non sông Hồng Lạc đã bị đất dưới nền Bắc thuộc được sáu năm và bị đổi tên là Giao chỉ bộ. Nếu tính cả bảy năm mưu việc khôi phục, của nhà Hậu Trần, thì kể như đất nước đã mười ba năm quân quai rên xiết dưới gót giày của quân cường ngoai.

Thế mà, giữa lúc năm tân thánng tận ấy, xa xa bỗng nổi lên tiếng võ ngựa khua lốp cốp. Vô cầu đập trên nền đất khô cứng trước xa, sau gần, và từ khúc quanh của con đường thiên lý, một trang kỵ sĩ xuất hiện, rập mình trên lưng ngựa một con tuấn mã dấp dờn sải bước.

Kỵ sĩ là một thanh niên mình tạc, vóc mai, dáng người nhỏ nhả.

Với vạm khấn chữ « nhân » sụp xuống che khuất nửa vầng trán cao rộng, gương mặt chữ nhật dung tuấn tú, khách lạ eo về là một thứ sinh hơn là một trang sĩ.

Màu trắng bạc phềch cũ bụi đường bám trên lưng áo tây thắm, cũng như trên màu lông xám tro của tuấn mã, chừng tỏ người và ngựa đã từ xa lại.

Nhìn dáng chiều hóm đã ửng, con đường thiên lý mùt mùt vắng tanh không qua một bóng người, không một quân trợ, khách khe nhủ đôi lông mày nét mào hơi rậm, vẻ thành mấy nếp nhăn trên vầng trán, lẩm bầm than một mình :

— Đàng sau là giặc đuổi theo, phía trước không thôn xóm, đường từ đây về bên Nhuận-Khế ít nhất cũng phải nửa ngày đường mà trời lại bắt đầu tối, ta điết ẩn đâu cho thoát?

Trời hồi ! dòng họ Nguyễn còn một mình ta, chẳng lẽ lại tuyệt điết chẳng?

Tuấn mã như cảm thông nỗi lo lắng của chủ nó, hí lên mấy tiếng, trong khi bốn vó nện lốp cốp xuống mặt đường.

Kỵ sĩ dừng cương, phong tâm mắt dạo bao quát một lần nữa. Gương mặt đượm vẻ đầm chiêu của chàng chợt lộ nét mừng. Chàng âu yếm vô đầu ngựa, nói với nó như với một người bạn thân :

— Ngựa qui ! hãy rành chạy thêm một quãng nữa sẽ có chỗ dừng, chán. Kín rồi, ta vừa nhìn thấy một sơn thôn khá lớn. Thấy tro ta hãy tới đó tá túc qua đêm để lánh mũi quân giặc rồi mai lại lên đường.

Khách giật cương cho ngựa rẽ vào một con lộ nhỏ bên eo đường thiên lý, tặc về phía rừng núi bên tay mặt.

Quả nhiên, trước mặt chàng, cách khoảng nửa dặm đường, dưới chân một rừng núi xanh tít, vừa hiện ra một khu trang trại với những mái tranh và mái ngói sơn lẩn, đôi ba sọt khoai lam chiếu bốc lên, chừng tỏ nơi ấy có dân cư.

Càng gần, khu sơn trang càng hiện ra rõ rệt trước tầm mắt. Thanh niên nhận ra nơi đó có vẻ là một ẩn ấp của một vị đại quan tri sĩ nào đó, vì nơi đây cảnh trí rất đẹp, mặc dầu không gian đã ngò qua màu tím sẫm, chàng vẫn còn nhìn thấy một cánh vườn đào rực rỡ vây quanh mấy lớp nhà chữ môn, mái ngói, rêu phong chừng tỏ ẩn ấp này đã được dựng lên lâu đời lắm.

— Chà, đẹp quá ! không ngờ nơi sơn dã này lại có một phong cảnh thần tiên ngoạn mục. Lòng trời quả chưa nở đút ta...

Khách nức nở khen thắm, và mái mề với thiên nhiên, mới sâu lữ thứ của chàng cũng vui đi được đôi phần...

NGUỖN-TRÁI, vì chàng thanh niên kỵ sĩ ấy chính là Nguyễn Trái, cho ngựa chạy chậm chậm tới cổng sơn trang thì dừng lại, Chàng do dự không biết có nên tiến vào hay không?

Thời loạn ly, mọi người nghỉ kỵ lẫn nhau. Nhiều nơi, khách đi qua hỏi thăm đường không ai dám noi.

Màn đêm đã buông phủ xuống cảnh vật, Nguyễn Trái còn ngần ngại đứng bên đường.

Chợt từ trong sơn trang, một cụ già râu tóc bạc, như cườc, mặc áo the lam, tay chống gậy trúc đang bước đi dưới rặng anh đào.

Nguyễn Trái vui mừng tiến lại chào tay vào dài :

— Kính chào lão trưởng, kẻ tiểu sinh là người phương xa qua đây gặp trời tối muốn tìm nơi nghỉ qua đêm. Xin lão trưởng chỉ dùm gần đây có quán trọ nào?

Cụ già đứng bước đưa mắt nhìn khách lạ từ đầu đến chân, lại nhìn con ngựa đang gậm cỏ bên công trong dáng ngần ngại...

— Nơi đây là chốn cũng cốc sơn lâm nên không ai dụng lữ quán để đón khách vắng lại. Nếu nhỏ sinh muốn nghỉ qua đêm thì có thể theo lão vào trong trang này.

Nhưng lão hơi tò mò không phải, chẳng hay nhỏ sinh từ đâu tới?

Nguyễn Trái không dám khai thật tung tích của mình, nói tránh đi :

— Kính thưa lão trưởng, kẻ tiểu sinh vốn người họ Phạm, quân xã Nhị Khê, thuộc trấn Quảng Oai. Tiểu sinh vắng lịnh gia mẫu vô trấn Thanh đô, thăm một người bà con họ ngoại.

Cụ già nghe nói lộ vẻ vui mừng hỏi :

— Hay lắm ! Phạm công tử người làng Nhị Khê hẳn quen biết quan Bàng Nhân Nguyễn Phi Khanh? Quan Bàng nhân hồi xưa vốn là bạn đồng liêu với lão, nhưng khi họ Hồ thoán đoạt ngôi vua, giết thương hoàng Thuận Tông, bắt Thiệu đế thì lão cáo quan về trí sĩ. Quan Bàng nhân bị Hồ tặc bắt buộc ở lại.

Rồi hiền dân biến đổi, mới đây lão nghe đồn Nguyễn Bàng nhân bị bọn Minh câu bắt đưa về Kim lăng. Chuyện ấy chẳng hay hư thực ra sao Phạm công tử?

Nguyễn Trái nghe hỏi xúc động can trường, tay chân run rẩy bầy. May lúc ấy trời tối nhá nhem nên không ai thấy rõ.

Chàng sụp xuống lạy cụ già kêu lên :

— Trời, thì ra lão trưởng chính là Trương bá phụ ? Gia phụ thời thường vẫn hằng luôn nhắc tới,

Cụ già cũng không khỏi ngạc nhiên, mở lớn mắt nhìn thanh niên nho sĩ. Ngài đưa tay nâng Nguyễn Trái dậy, hỏi lớn :

— Còn hiền điết phải chăng chính là Nguyễn công tử?

Nguyễn Trái run giọng đáp :

— Thưa bá phụ, chính vậy ! Hồi này kẻ tiểu điết có lỗi đã khai man cùng bá phụ.

Cụ già cười ha hả :

— Không, hiền điết không có lỗi gì?

Thời buổi này thật trong như vậy là rất đúng. Chính ta vừa rồi cũng có ý nghi ngờ hiền điết.

Ha ha... thời đại đạo tặc trung thần lẫn lộn này, làm gì còn có chữ tín giữa người và người? Trong khi ấy tiểu nhân đắc chí những kẻ vô tài bất trưởng không biết liêm sỉ, không có nghĩa khí chạy theo làm tay sai cho giặc để mưu tìm miếng dĩnh chung, những kẻ này còn tham ác, tàn bạo hơn lũ giặc Tần. Chàng bày ra những trò quái đản để mua lòng quan thầy, nào bắt dân xuống biển mò Ngọc trai, nào bắt dân lên rừng kiếm sừng tê, ngà voi.

Chàng còn thả bọn tay sai xông tằm lòn trong nhân gian đi dò xét tình hình. Kể nào có ý chống lại giặc Minh thì lập tức báo cáo dâng công với chủ.

Bọn chó săn chim mồi mỗi ngày vô cùng nguy hiểm. Vì thế, giữ được sự kín miệng thời này là hay nhất, cháu ạ!

Nguyễn Trái vô cùng cảm động trước những lời khẳng khái, khi tiết của vị lão anh sĩ.

Chàng biết Trương trưởng Công vốn đồng dôi công thần, Thân, phụ ngài tức cụ Trương Hán Siêu, một bậc danh nho, đã từng làm quan đến chức Tam Công dưới triều hai Đế Anh Tông và Minh Tông.

Riêng ngài cũng đã thi đậu Tấn sĩ đời vua Trần Duệ Tông và làm quan đến chức An phủ sứ.

Tình tình Trương trưởng Công rất mực thanh liêm, trung trực. Ngài làm quan nơi đâu cũng đem điều lẽ nghĩa chăm dạy dân, dân gian yêu kính ngài như cha.

Khi Lê Lợi tiến, ngài nhà Trần, ngài không chịu khuất phục các quan về vườn vui cùng tôi tớ, bầu rượu, trắng thanh gió mát.

Hiều rõ thân thể của Trương trưởng Công, Nguyễn Trái càng kính phục ngài vô cùng.

Trương Công cầm tay Nguyễn Trái dắt vào trong trang. Hai người đi dưới rặng hoa anh đào.

Trong làn gió đêm đông lạnh lạnh, hoa đào ngan ngát đưa hương. Nguyễn Trái nghe lòng phiêu diêu như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Chàng tâm tặc khen :

— Trương gia trang phong cảnh thật tuyệt diệu. Kẻ tiểu điết đã từng phiêu bạt nhiều nơi, mà chưa thấy nơi đâu phong cảnh u nhã như nơi này, nhất là vườn đào quả đẹp khiến cho khách tha phương tưởng như lạc bước vào chốn đảo nguyên vậy.

Trương trưởng Công nghe nói vùng cười lớn :

— Ha ha... Nguyễn công tử quả là có tâm hồn thi sĩ. Đàng nơi đây là cõi thiên thai đầy châu ngọc ! Chỉ đáng tiếc nơi đây không có những nàng tiên đang dạo khúc Nghê thường...

Biết là Trương Công có ý châm biếm mình, Nguyễn Trái e thẹn nóng bừng mặt.

Vừa lúc ấy, một thiếu nữ tuyệt đẹp tr ang phục theo lối tiểu thư đài các đang rón chơi với mấy cành đào la đà ở trong vườn, bên cạnh có một đứa trẻ nữ theo hầu.

Trương Công gọi lớn :

— Trương quýnh Mai ! nhà có khách con báo gia nhân chế trà đầu Xuân và làm tiệc rượu để cha đãi khách nhé.

Nguyễn Trái ngỡ ngàng trước cảnh người đẹp rón chơi dưới hoa, nhưng giải nhân dường như mặc cỡ trước khách lạ, tiếng oanh vàng chỉ vẳng lên để đáp lại cha già, rồi cũng với đũa thị tị lui gót khiến chàng nghe báng khuáng tiếc nuối.

Hai người bước lên thềm. Trà đầu xuân ngát hương thơm. Rồi tiệc rượu bày lên, Câu chuyện dờ dang hồi này lại tiếp tục.

Nguyễn Trái cho Trương trưởng công biết quả như lời đồn đại, quan Bàng Nhân Nguyễn-Phi - Khanh tức thân phụ chàng đã bị giặc Minh bắt đây qua Kim Lăng.

Nguyễn khi bọn Trương Phủ, Hoàng - Phúc chiếm xong đất nước Nam, liền với một cố quan lại cũ của nhà Hồ và nhà Trần ra làm qu ? với chúng, trong số có Bàng Nhân Nguyễn phi Khanh.

Nguyễn Bàng - Nhân không những đã không phục tưng, còn chưởi chửi là ph vương Minh của cướp nước. Vì thế chúng tặc giận bắt ngài đưa đ. đây.

Nguyễn Trái theo cha già lên tận ả Nam Quan khóc lóc thắm thiết không chịu trở lại. Nguyễn Bàng Nhân phải làm mặt giận, mắng con : « Làm trai đừng trong thời loạn, khóc lóc là hèn nhát. Con phải lo rửa hận cho cha, trả thù cho nước, thì cha ở nơi đất giặc, dù có chết cũng được ngâm cưỡi ».

Chừng đó, Nguyễn Trái mới chịu vâng lời cha quay trở về.

Nguyễn Trái kể đến đây, Trương trưởng Công mừng rỡ kêu lên :

— Khi tiết thay lời nói ! Sách có chữ « Hồ phụ sanh hổ tử », ta tin rằng, được nấu nung bởi lời di huấn vàng ngọc, mai đây thế nào Nguyễn hiền điết cũng sẽ làm nên nghiệp lớn. Vì bây giờ hiền điết tinh đi đâu?

— Thưa bá phụ, sau khi từ ả Nam quan trở về, tiểu điết bị bọn giặc Minh cho người theo dõi, kiếm thức, mặc dầu đã phải giả vờ lên núi Côn Sơn ở ẩn.

Mới đây, tiểu điết ước hẹn với Trần Nguyễn Hán là con trai của Trương quản Trần Nguyễn Đán cùng vào đất Lam Sơn để tìm người anh hùng áo vải Lê Lợi xin phủ trợ, vì nghe dân Lê Lợi đã đẩy quân điệt tự xưng là Bình - Định - Vương để chống nhau với quân Minh.

Trương trưởng công nghe xong vỗ đùi :

— Hay ! Hay lắm ! Hiền điết tinh như vậy là điều rất đáng tán thưởng. Ta đã già rồi quả đã mang bệnh tật, nên không thể theo gót các hiền điết được. Phải chỉ hồi còn trai tráng...

Trương Công thở dài, thân rót rượu cho Nguyễn Trái nói tiếp :

— Hiền điết uống cạn chén rượu này. Ta chúc hiền điết lên đường mà đáo thành công, làm rạng rỡ tông môn và không phụ lời di huấn của bác Bàng Nhân...

Đêm ba mươi Tết, ngoài trời tối đen. Gió heo may rít từng cơn như xe lùa.

Trương trưởng công và Nguyễn công - tử vẫn gột gủ bên mâm rượu.

Lâu ngày mới gặp được bạn tâm huyết, một đầu bạc, một tóc xanh đã cạn lời hồ rượu thứ ba vẫn chưa muốn triệt soạn.

Nguyễn Trái đã say lằm. Chàng nhìn ngôi đại sảnh đã thấy nghiêng ngả và nhìn Trương trưởng công hóa thành ra 2 Trương công.

Đường như có bóng ai đang thấp thoáng sau tấm rèm trác. Nguyễn Trái chỉ còn kịp thấy gương mặt phù dung của Trương - quýnh - Mai rồi gục xuống ngay khi khô khô bên chiếu rượu.

★ (Xem tiếp trang 26)

★ Có một tờ Xuân Phụ-Nữ Diển-Đàn trong nhà cũng như có một người bạn Tốt ★

MÙA XUÂN CỦA BÍCH

Mấy
bức
tâm
thư
Một
mảnh
tình
của
ANH
VŨ

Gia Đình ngày... tháng

Huyền mến,

NHÌN trông chữ của Bích chắc Huyền ngạc nhiên lắm phải không? Con Bích « tặc thơ » năm ngoái còn ngồi chung một bàn với Huyền ở lớp Nhị C đó mà, Huyền nhớ ra hay chưa? Lật bất chúng mình đã xa nhau đúng một năm rồi. Năm nay chắc Huyền đã lên đệ nhất và đã là cô Tú rồi chứ gì? Riêng mình đã nghỉ học, hiện nay đang nằm nhà chờ ngày đi lấy chồng đây! Có thích không Huyền?

Ấy, nói chơi với Huyền vài câu cho vui chứ cuộc đời, chứ thật ra mình đang buồn đứt ruột đây. Xa các bạn mà không có lời giả biệt nào, nghĩ thật tội mình đang đánh đờn. Nhưng Huyền ơi, biết làm sao bây giờ một khi hoàn cảnh của mình không cho phép.

Mình ngồi viết thư cho Huyền mà mình rung rung mắt. Mình nhớ lại ngày xưa, ngày còn chung học dưới mái trường, chúng mình đã dành bao nhiêu đêm từ thật khuya, thật sáng để ca tụng cái tuổi hoa niên của mình. Ngày đến màu sắc, chúng mình gọi nhau là màu xanh của thanh bình, màu trắng của trinh bạch; màu đỏ màu hạnh phúc mà đôi khi chúng mình còn tinh nghịch gọi đó là màu của « xác pháo nhuộm trường ». Mùa hè đến, đó là dịp để chúng mình đua nhau viết bài ký ca ngợi màu hoa phượng vĩ, chúng mình còn gọi là màu môi rưng đỏ của cô gái sắp về nhà chồng.

Lạ thật, sao hỏi đó bạn con gái chúng mình thích nói chuyện tương lai quá, Huyền nhỉ? Sao bạn học trò chúng mình hay buồn thương về vấn đề Huyền nhỉ? Cảm xúc một con bướm chết, mình cũng có thể khóc được rồi; nhất một cánh phượng rơi mình cũng có thể làm được một bài thơ. Hai ba tháng hè đối với chúng mình là cả một cuộc biệt ly ào ào nhất trong đời.

Huyền ơi, nay mình bước chân vào đời, mình mới thấy những nỗi vui buồn của mình ngày xưa toàn là khuôn sáo cả. Bởi vì trong đời người con gái như mình, còn có những chuyện đang khóc hơn xác một con bướm chết, đáng buồn hơn một cánh phượng rơi. Màu đỏ đối với mình nay là màu máu, màu xanh đã biến thành màu đen thẫm mất rồi; còn màu trắng, Huyền ơi, đó là màu của tang tóc.

Mình có bị quan quá không Huyền? Có lẽ hoàn cảnh gia đình mình Huyền đã rõ hơn các bạn khác hết. Mình đã tâm sự với Huyền nhiều lần rồi, chắc Huyền đâu cũng được. Hôm nọ, đi ra phố mình gặp một « cậu » quen quen; « cậu » ta được ba đưa đi chọn đồ ở hè phố. Mình thấy thêm quá, Huyền ơi! Mình thêm cái màu trắng tinh của chiếc áo dài thơm nắng sớm ấy, mình thêm cái chiếc thẻ thẻ trên lưng, mình thêm bàn tay chưa rậm bụi đời. Và mình thêm luôn có được một ba để mà nũng nịu như « cậu » ấy nữa.

Nói như thế chắc Huyền cũng biết mình đang buồn gì rồi. Mình viết cho Huyền trong lúc đêm ngoài mưa đêm đang rơi rả rít. Cái thì mưa đêm tháng tám - mưa Ngâu ấy mà - buồn không thể tả được! Nhà mình Huyền đã đến chơi một lần rồi chắc còn nhớ chứ? Đàng sau là một cái

dâm lây mœ đây rau muống. Trán mưa suốt ngày nước nổi mênh mông, đêm vắng xuống là bon bôn nhái thi nhau trời giông.

Huyền ơi, ngày xưa ba mình từ giá cõi đời cũng vào một đêm mưa dầm thế ấy. Mẹ mình mất thuở mình còn tám bé; chỉ còn ba là nguồn thương duy nhất của đời mình. Thế rồi mùa mưa dầm năm đó ba cũng bỏ mình đi tuôn, để mình ở lại với một người đi ghe và một hai cô gái đồng lứa tuổi mình mà ngấm cho kỹ thì chẳng có tiền để mua mũ che với mình hết. Sở dĩ mình cần rắng ở chung với đi là vì mình hy vọng và trông cậy vào tình thương.

Nhưng chưa xong cho mình qua, Huyền ơi. Đi của mình không phải là một người đàn bà có tình thương. Đi đây dọa đây đi đến gần như hàng ngày, giữa lúc mình không biết mình có tội gì để bị đay điếm. Thật là buồn rày rứt mỗi khi mình nhớ lại câu hát ru em mà ngày xưa mà mình đã thường ru em mình ngủ vào những buổi trưa hè: « Mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời dẻ ghẻ biết thương con chồng! »

Đấy, câu hát từ ngàn xưa ấy đã nói lên gần hết hoàn cảnh học hạc của gia đình mình. Đôi khi đi mình còn buồn đau quá mà mình lên để mà nghĩ nhẽ nữa: « Mình ơi mình, mình sống lại nghe con gái của mình nó chửi tôi nè! »

Tiếng chửi - hiểu theo nghĩa của đi - là những tiếng nấc từ trái của mình đây. Hồi chiến này, đi đã dùng một danh-từ chưa xot nhất để đay nghiệt mình: « Đờ ăn hại! Tao chịu mày hết đời rồi, mày muốn đi đâu thì đi. Đờ ăn hại! Bao nhiêu đờ đủ làm mình khoe suốt đời rồi. Thật ra, mình không buồn đi ấy, vì hơi sức đâu mà buồn cái thành kiến giữa mẹ ghé con chồng đã có từ ngàn xưa và mãi tới ngàn sau chưa chắc gì ai xóa bỏ được. Mình chỉ buồn chỉ thôi cho tâm thần tro tro của mình thôi. Một năm nay mình đã bỏ công lệ được tìm việc gần như khắp đường phố để thành rồi. Nhưng làm gì được với một người con gái mới rời ghế nhà trường, ngờ ngờ ngác ngác, áo quần còn nức mùi học trò? Thời thì đành làm mặt lì mà chịu ngấm tiếng ầm hại và ngày ngày ngoáy tai để nghe những lời đay điếm đau xot nhất của bà đi quí nóa của mình vậy.

Huyền ơi, cái màu hồng mà ngày xưa chúng mình thường mơ ước là thế này! Có ghe sợ chưa Huyền? Tuy vậy mãi đến nay mình cũng vẫn còn cúi cụp, chưa mất kỳ lại nào đâu nhà! Cảnh buồn, mình càng ăn đờ cho đàng tiếng « ăn hại » mà. Đời mình là một chuỗi ngày lẻ thế, vậy thì mình cũng phải cố tìm một vài cái vui nhỏ nhỏ nào để mà sống chứ.

Này, mình kể nhỏ cho em em nghe một chuyện khá ngộ này. Huyền còn nhớ cái anh chàng « cũ lần » tết năm kia với lớp mình bán báo xuân không? Hôm đó, chàng đứng cạnh tấm bảng, luôn luôn ngoáy tai để nghe những lời đay điếm như có gái đây. Ấy, nhứt nhất thế mà là một cây si táo bạo đấy nhé. Hôm nọ, mình vừa ra khỏi nhà tình cờ gặp chàng đi tới cầu đầu chào mình. Ban đầu mình cũng tưởng là bạn học cũ nên cũng chào lại. Không dè lúc trở về nhà cũng thấy chàng ta lẻo đẻo theo sau. Đến khi mình nhớ lại đúng là anh chàng « cũ lần » nọ thì mình tức tối muốn

chết. Rồi từ đó, ngày nào cũng có mặt y đảo qua đảo lại trước nhà mình ít nhất là một lần. Kể ra tuy con trai theo mình cũng có khá nhiều nhưng chưa có anh chàng nào dai dẳng và trầm lặng đến nước kỳ quái như anh chàng này. Theo mà không nói năng gì cả, thế mới kho chịu cho mình chơ. Đôi khi mình đăm đăm nhìn quay lại hỏi chàng ta thật cay cú: « Này theo « chi » mà có gì muốn nói không chừng? Nhưng mình nghĩ như thế cũng hơi tàn nhẫn nên mình làm như không thèm chú ý gì đến anh ta. Một hôm chàng ta xấp tới nói với mình mấy

« anh ta thì gì đó, mình hồi hoàng chạy về nhà, chàng ta cũng hồi hoàng nhảy lên xe, chuẩn bị đảo mất. Về đến nhà, mình hoàn hồn nhớ lại cười muốn bẻ bụng. Minh tự nhủ: « Tình yên là một sự buồn cười như thế đấy ư? »

Huyền, nếu em có hỏi mình yên chưa, mình cũng quyết định « cũ lần! » Tuy vậy mình cũng coi đó như là một tia hy vọng vừa lóe lên trong đời buồn. Mình cố nuôi dưỡng và nâng niu nó, hy vọng nó trở thành một nguồn vui nhỏ nhỏ trong cuộc đời không may mắn của mình. Và chỉ có hy vọng vậy thôi, chứ không dám mơ ước gì hơn nữa đâu nhà. Cái anh chàng này nghe nói cũng là kỳ quái kỳ quái gì đó. Còn trẻ quá, chắc cũng mới tập sự thôi. Này, chàng ta định tâm gì mà bám riết mình mãi vậy Huyền? Chẳng lẽ định « phong sự » cuộc đời nữ sinh đang dở của mình chăng?

Có đêm mưa dầm, mọi người đều ngủ sớm thế mà mình mở cửa sổ ra thì đã thấy chàng ta đứng lủ lủ bên kia đường rồi; mặc áo mưa, đầu trần, đứng một mình đối trước là hạt liền liền nhìn sang nhà mình.

Để sợ chưa Huyền? Cái mừng này kéo dài mãi thì ngày nào đó chém chết cũng quen nhau. Kể ra anh chàng này có công khổ với mình lắm đây, vì vậy có lúc mình nghĩ cũng... thương thương!

Thời, ngày nào quen nhau mình viết thư cho Huyền hay nhưng cảm trên đây nhé. Này giờ buồn quá nên đi đóng lần nữa với Huyền nhiều quá rồi. Cho Huyền mỗi ngày một trẻ đẹp thêm ra, mà mãi cho đến lúc có chàng!

Bạn cũ của Huyền
BÍCH

Saigon ngày... tháng...

THUỐC hết rồi xin lỗi vì đã đường đời viết thư này gửi đến bà. Tôi, một người xa lạ đối với gia đình bà mà dám viết như thế là là một ngạc nhiên rồi. Vì thế có phép tôi vào đây một đôi lời trước khi đi vào câu chuyện.

Tôi đoán bà đọc thơ này xong có thể trao cho người khác đọc; người khác có thể trao cho người khác nữa. Rồi có gia đình bà được đọc, và cả xóm cũng có thể được đọc. Đọc xong ai nấy cười vì thưa bà, không có gì làm cho người ta buồn cười bằng đọc bức thư của một người con trai là một và bức thư ấy có tình cách can thiệp vào chuyện gia đình mình một cách vô duyên và ngớ ngẩn. Nhưng đó tôi sẽ là cái bia cười cho cả gia đình bà cũng như hàng xóm của bà, và có thể tôi sẽ không bao giờ dám trở lại xóm bà nữa, một điều mà tôi không bao giờ mong muốn.

Tôi đã biết thế mà còn dám cầm bút để viết thì bà cũng đoán được phần nào có thể gây kinh ngạc cho bà rồi. Kinh ngạc vì câu chuyện có liên quan đến tánh mạng một người trong gia đình bà, đó là cô Bích. Đối với tôi, Bích là... xin lỗi tôi không biết phải dùng danh từ nào cho chính xác, người yêu cũng không hẳn là người yêu, mà bạn cũng chưa hẳn là bạn. Bởi vì Bích và tôi rất quen mặt nhau, nhưng chúng tôi chưa bao giờ nói chuyện với nhau lần nào. Còn yêu thì rất yêu Bích, nhưng không chắc có được Bích yêu lại không. Có điều chắc chắn là gần như hằng ngày tôi đều cố tìm cách trông mặt Bích một lần, có khi tôi đưa nàng đi một đoạn đường thật dài mà nàng vẫn không hay. Thưa bà, người con trai nào trong đời ít nhất cũng có đôi lần đưa đơn người mình yêu như thế cả.

Do đó, tôi hiểu được phần nào tâm sự của Bích qua nụ cười và ánh mắt. Nụ cười biểu lộ lòng thỏa mãn con người. Còn đôi mắt là « cửa sổ của tâm hồn », một người bạn tôi thường nói như thế. Với Bích, nụ cười ít thấy trên đôi môi của nàng; còn đôi mắt thì thưa bà, chính đôi mắt ấy đã nhiều lần làm cho tôi phải buồn lây. Tôi đọc được một cái gì thăm thẳm gần như u - tối trong đôi mắt ấy. Do đó, tôi tạm kết luận là Bích chắc không được may mắn như bao nhiêu người con gái cũng trang lứa với nàng.

Gần đây, Bích tuyệt vọng thấy rõ ràng và có những ý nghĩ thật là đen tối. Thưa bà, Bích định tự tử đây, bà ạ! Bà có thể kinh ngạc và hỏi tại sao tôi quá quyết như vậy? Đấy, câu chuyện xảy ra như thế này.

Một chiều nọ, tôi đến gặp báo trước nhà bà

mua vài tờ rồi đứng xem tuôn dầy. Đó là thói quen của tôi để giải thời giờ trong khi đợi Bích như thường lệ. Đã ba ngày rồi vì bận việc ở tôn soạn nên tôi không gặp Bích. Khi thấy bóng Bích thấp thoáng qua hàng rào bông búp là tôi bất nòn nao lên rồi. Thường khi Bích bước ra khỏi cổng thì hay nhìn quanh một lượt rồi mới đi. Đó cũng là thói quen của Bích từ khi nàng biết tôi chú ý đến nàng.

Nhưng lần này thì Bích lồm lổm cúi đầu đi thẳng. Lúc đó trời nhà nheo tối, nhưng tôi vẫn trông thấy Bích rõ ràng. Đường như Bích vừa đi vừa khóc, đôi vai nàng run run, thỉnh thoảng Bích dừng lại đưa khăn tay lên xỉ mũi. Thưa bà dưới bóng hoàng hôn này rục rục mà có một người con gái đứng khóc như thế thì thử hỏi có cậu trai nào, không cảm thấy xót xa. Vì thế tôi theo sát Bích nhưng không hay biết gì cả. Nàng cứ lồm lổm bước đi về hướng cầu Bi h Lợi. Thưa bà, ban đầu tôi tưởng Bích đến nhà một người bạn nào ở vùng ấy, nhưng khi đến đầu cầu rồi thì tôi bất đầu lo sợ. Đó là cây cầu « đoạn trường » đã từng tiễn đưa không biết bao nhiêu kẻ thất vọng sang bên kia thế giới rồi.

Đến giữa cầu, Bích đứng đứng lại nhìn xuống dòng sông, tôi nghe nàng kêu nhỏ nhỏ: « Bà ơi, bà! » rồi thì hai tay nàng chới vờ... Thưa bà, tôi kinh quá phong mình tôi nắm áo nàng giữ lại. Lúc đó, Bích gần như đã bất tỉnh vì xúc động; nàng mở mắt nhìn tôi, một cái nhìn tạc lỏng: « sát cạnh tôi mà Bích vẫn không nhận ra tôi. Nàng hỏi: « Ông là ai? Giữ tôi làm gì? Buông tôi ra! Tiếng nói của Bích lúc đó đã lạc hẳn đi « rồi. Tôi vẫn nắm cứng áo nàng và tha thiết nói: « Bích, đừng làm vậy? Việc gì mà Bích phải tự tử.

Bây giờ Bích đã nhận ra tôi, Nàng cúi đầu và khẽ gỡ tay tôi ra. Nhưng đời nào tôi chịu buông áo Bích. Tôi nói: « Anh van Bích hứa với anh đi, anh một buổi sáng ra. Bích vùng khỏe « ồ lên và nói qua tiếng nấc tức tưởi: « Anh còn đeo đuổi tôi làm chi? Để tôi theo ba tôi. Anh khổ quá, anh ơi! Tôi an ủi Bích: « Làm người ai lại không khổ, nhất là những đứa con mồ côi như chúng ta. Song chẳng lẽ một lần khổ là một lần quên sinh. Bích biết hồn: Bích chết rồi để khổ lại cho bao nhiêu người khác?

Thưa bà, không hiểu vì sao nghe tôi nói « thế Bích lại cười, một nụ cười chua chát, và cùng xin lỗi bà, tôi nói hai tiếng « mồ côi » tuyệt nhiên không có ý ám chỉ ai hết, vì chính tôi đây cũng mồ côi từ thuở nhỏ. Vì thế tôi đã thông cảm hoàn cảnh của Bích lắm. Một lúc thật lâu, Bích mới hỏi tôi: « Bây giờ anh còn yên tôi không? Tôi gật đầu hơn hờ, vì thưa bà lần này tôi chỉ trông chờ cho Bích hỏi tôi có thể. Bích rơm nước mắt nói: « Tôi nghiệp anh quá: sao lâu nay anh không hề nói với tôi. Đợi đến khi tôi sắp chết rồi anh mới chịu nói. Anh biết rằng yêu tôi là khổ không?

Sao lại không, nhưng anh thích thế. Anh không bao giờ muốn Bích chết hay xa anh. Anh van vài từ phớt cho chúng ta gần nhau mãi mãi. Nước mắt Bích rơi ướt cả tay tôi, những giọt nước mắt nóng hổi như truyền vào hồn tôi một nguồn tình cảm rất sâu. Bích vừa khóc vừa nói: « Nếu Bích không chết thì Bích phải lấy chồng. Nhưng không Bích không phải là anh! Anh có thấy đau đớn cho Bích chưa? Thưa bà, tôi bàng hoàng đến chết lặng người. Như thế quả thật không may mắn cho tôi, vì thế tôi tò mò muốn biết coi thì là người nào trước hay kể đến sau Bích. Nhưng nàng kín đáo đến đôi không để lộ cho tôi biết một mảy-mảy nào.

Sau đó, hai chúng tôi đến ngồi trên băng đá, dựa bờ sông. Tôi nắm lấy tay Bích, muốn nói thật nhiều nhưng sự xúc cảm làm tôi nghẹn ngào. (Xem tiếp trang 25)

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

PHỤ-NỮ KINH-NGUYỆT TRỜI SỤT

huyết bạch nhiều, gầy ốm, xanh xao, mệt nhọc, ăn ngủ không ngon, bản thân đã dạn, uống ngay:

TIỀN NỮ

SANH HUYẾT TỐ

ÔNG TIỀN

Bổ huyết, điều kinh, có tháng đúng ngày, tăng cường sức khoẻ và giữ bền sắc đẹp.

Hỏi các tiệm thuốc Hoa-Việt. Nhà thuốc Ông-Tiền Phú-Lâm, Cholon K.N. BYT số 522 ngày 20-11-63

★ Có một tờ Xuân Phụ-Nữ Diễn-Đàn trong nhà cũng như có một người bạn Tốt ★

★ Một truyện tình cảm mùa Xuân đặc sắc của Mạc-Tường-Ly ★

Cứ mỗi độ Xuân về lòng tôi như se thắt lại. Hình ảnh người anh thân yêu, tài tuấn đã từng hy sinh cả một tương lai hoa gấm để đem học anh em chúng tôi sau khi mẹ chúng tôi mất lại hiện ra trong tâm trí. Một niềm luyến, thương chân thành, rạo rạt dâng lên...

Đã bao lần tôi để lệ sầu hoen đôi mắt, thồn thồn tàn canh khi nghĩ đến nỗi buồn cô tịch của người anh tạc loài, thút thẹn ra đi trong tuyệt vọng sâu thẳm. Nhưng nhớ thương chỉ để nhớ thương mà thôi chứ không biết làm sao tìm lại cho được người anh xưa số đó.

Hôm nay, nhân lúc Xuân về, nhìn làn gió sớm mơn mang cánh Đào, vượt về cánh Mai, tôi thành tâm đốt nén hương trong tâm hồn cầu nguyện cho anh tôi được nhiều may mắn trên bước đường nhiều truân chuyên của một lính hồn đã hầu như mất hết sinh thú trong cõi đời ở kiếp này. Tôi cũng mong những giờ phút giây ngộ dưới đây sẽ lọt vào mắt anh tôi để anh tôi hiểu rằng nơi chốn Thủ Đô cát bụi, tri trá, đa đoan này vẫn còn có những đứa em lúc nào cũng ngậm ngùi tưởng nhớ đến anh và thiết tha mong mỏi một cuộc tương phùng...

CHA TÔI mất trong khi chúng tôi - cụ thể hơn là anh tôi, tôi và ba đứa em nhỏ thấy còn bé bỏng. Mẹ tôi không tài gì dù người còn trẻ và có rất nhiều niềm vui, đêm nom, Mẹ tôi đã ở vậy tảo tần sớm khuya làm lụng nuôi anh em chúng tôi ăn học. Khi anh em tôi đỗ Thành Chung liền xin phép mẹ được nghỉ học để tìm việc làm nuôi chúng tôi giúp mẹ. Nhưng mẹ tôi nhất định không

là nghèo nàn này để có thể cho anh em chúng tôi tiếp tục theo học. Tuy vậy chúng tôi thấy đến thấy hải lòng, không chút gì buồn phiền về cái nghèo nàn của mình. Được cái trước nhà chúng tôi lại có một cái sân rất rộng nên anh em chúng tôi biến nó thành một vườn hoa nhỏ nhỏ, trồng đối của ưa nhìn để những buổi chiều rỗi rảnh hoặc những đêm trăng sáng, quây quần chuyện trò, đàn hát với nhau.

Anh tôi chơi Tây ban cầm rất giỏi. Anh lại thích chơi những loại nhạc cổ điển Tây phương và chơi rất có căn bản nên nghe hấp dẫn vô cùng. Mỗi lúc anh diễn tá điệu vui, điệu buồn đều gây cho lòng người một xúc động mãnh liệt, vui buồn theo tiếng nhạc.

Câu chuyện đau lòng dưới đây xảy ra sau khi chúng tôi về ở chỗ này hơn năm...

Một gia đình khá giả đã đến mua ruộng đất bên cạnh nhà chúng tôi, xây lên ngôi nhà có gác. Khi họ dọn về ở, chúng tôi mới được biết đó là một thương gia. Hai ông bà chỉ có một cô con gái duy nhất, tuổi vừa 18, tên Anh Loan.

Anh Loan có một thân mình mảnh khảnh, mái tóc đen huyền và óng mượt như tơ buông thõng xuống bờ vai tròn trịa, đôi mắt nhỏ và dài sáng long lanh. Nước da của nàng trắng mịn, đôi môi lúc nào cũng mọng đỏ như vừa mới bôi son.

Tôi không biết Anh Loan đã đi vào hồn anh tôi lúc nào nhưng đã có lần tình cờ bắt gặp anh ấy đứng lặng say sưa nhìn trộm nàng ngồi làm bài bên cửa sổ trên gác như một nghệ sĩ đang chiêm ngưỡng một công trình nghệ thuật. Chính trong lúc này tôi mới phát giác thêm là Anh Loan có gương mặt trái soan rất đẹp và chiếc mũi dọc dừa thon thon như làm tăng thêm nét duyên dáng của nàng.

Tự nhiên, không hiểu tại sao tôi bỗng rung mình, lo sợ vẩn vơ. Người con gái đẹp này không khéo sẽ cướp mất n với anh thân yêu của chúng tôi. Nhưng rồi tôi lại nghĩ đến thực trạng của hai gia đình. Chúng tôi mồ côi lại nghèo như thế này còn người ta giàu như vậy... Chỉ sợ anh

dám nói leo vào. Tôi cũng không để cho phút im lặng quá kéo dài mà chỉ để cho âm hưởng của sóng nhạc vừa đủ thấm vào lòng người nghe rồi yêu cầu anh tôi đàn bài Tristesse của Chopin. Tuy rất thỏa mãn vì tôi đã giải đúng chỗ ngứa của anh nhưng anh tôi cũng về kêu lên:

— Ô, lạ cho chàng này! Sao lựa toàn những bản buồn không vậy?

Tôi chỉ cười:

— Thì tại em thích thế mà. Anh không thấy em chỉ biết đàn có độc một bản Marche Funèbre hay sao?

Anh tôi không nói gì nhưng rồi cũng đàn bản Tristesse theo ý tôi. Sau đó, tôi kêu buồn ngủ và xin vào nhà trước. Anh - Loan vẫn còn đứng bên khung cửa sổ trên gác nhìn anh tôi đàn.

Mấy hôm sau, một đứa em nhỏ của tôi đi học về thì thề:

— Anh à, chỉ ở nhà bên cạnh vừa mới làm quen với em đó.

— Làm quen thế nào?

— Chỉ đó hồi nhà mình có mấy người? Ai đánh đàn hôm trước? Có phải anh hai không và anh hai tên thật là gì?

— Em đã trả lời như thế nào?

— Thì em nói thật đúng như những lời chị đó hỏi, không dấu điều gì cả.

— Chị đó có nói gì nữa không?

— Chỉ khen anh hai đàn hay lắm và bảo em có rành cơ sang bên nhà chỉ chơi, đừng ngại gì cả vì chỉ có một mình, không có em út gì hết.

Tôi thấy những điều mình nghĩ đã đúng và hơi lo sợ cho những chuyện không hay khác có thể xảy ra. Tuy vậy tôi cũng thuật lại cho anh tôi nghe rồi kết bằng một giọng nửa đùa, nửa thật:

— Không khéo chị ấy sẽ cướp anh mất.

Anh tôi không cười, thờ ra rất nhẹ và nói một cách trang trọng:

— Chưa chắc. Em đừng ngại thơ quá như vậy. Người ta giàu còn mình nghèo...

Tôi bỗng đứng thấy hưng thú muốn tranh luận với anh về câu chuyện này:

— Em thì thấy anh quá bí quan. Ở đời, làm gì có chuyện giàu nghèo trong tình yêu? Hơn nữa, em thấy một khi người con gái đã bắt đầu thấy lòng rung động vì tài nghệ đặc biệt của người con trai, chắc chắn sẽ không có gì ngăn cản nỗi tình yêu sẽ đến...

Tôi ngập ngừng khi thấy nét mặt đắm chiêu của anh tôi:

— Và... em nghĩ... tình yêu khởi đầu từ điểm lên thì là một mối tình chân thật, đang được tiếp nhận...

Mấy tháng sau đó, không có chuyện gì lạ xảy ra. Tôi vẫn chăm đầu lo học. Anh-Loan tuy không hề bước chơn qua nhà chúng tôi nhưng đã gián tiếp săn sóc, lo lắng cho anh tôi rất chu đáo. Nàng lại thường mua quà tặng các em tôi và cả thuốc men khi anh tôi hoặc các em tôi đau ốm.

Anh tôi cũng có vẻ vui tươi và tin tưởng nhiều. Tuy vậy, anh vẫn không che giấu được nỗi ưu tư trước đôi mắt quan sát của tôi. Có lẽ anh đã nghĩ nhiều về việc làm thế nào để tiến đến hôn nhân. Trong tình thế hiện tại, khó mà bước đến cầu hôn... Tình yêu của Anh-Loan tuy là một bảo đảm bền vững nhưng còn gia đình nàng... Đầu phải là chuyện dễ...

Thấy vậy, tôi càng lo lắng và quyết tâm hơn. Ít nhiều gì, nhất định tôi cũng phải cố gắng giúp anh tôi hoàn thành ước nguyện.

Nhưng tôi đâu ngờ. Mà anh tôi cũng đâu có ngờ...

Năm tháng sau ngày tôi tình cờ đọc được bức thư Anh-Loan gửi cho anh tôi, tôi lại bất gặp anh tôi nắm gát tay trên trán thờ dài từng chập. Đôi mắt anh nhìn thẳng lên trần nhà, nét mặt đăm chiêu, có vẻ nghĩ ngợi điều gì khó khăn lắm. Tôi đứng lặng nhìn anh một lúc lâu mà anh cũng không hay.

Tự nhiên, tôi thấy hồi hồi, lo lắng. Hay là giữa anh tôi và Anh-Loan đã có chuyện gì rồi? Tôi đánh bạo bước lại gần lên tiếng nói:

— Anh hai có chuyện gì...

— Anh tôi bỗng giật mình nhồm đậy, cướp lời:

— Em về hồi nào?

— Dạ em về này giờ...

Tôi sợ sệt trả lời rồi tiếp:

— Hình như anh hai đang có điều gì lo nghĩ. Anh tôi không trả lời mà lại hỏi:

— Hôm nay em có gặp Anh-Loan không? Có ta có nói với em điều gì không?

Tôi hơi ngạc nhiên về câu hỏi này. Từ trước tới chưa hề nói chuyện với Anh Loan bao giờ. Nàng chỉ liên lạc thân mật với các em tôi và... hẹn hò với anh tôi thôi. Không lẽ anh không biết điều này? Tôi vội nói:

— Em đâu có biết gì?

Anh tôi bỗng thờ ra:

— Thật anh không ngờ... Anh Loan lại là con người tôi tàn, khôn nạn đến thế.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh. Có chuyện gì đã xảy ra giữa hai người rồi ư?

Thật là khó hiểu thay tâm tình của người con gái thời nay. Chính Anh Loan đã đến trước với anh tôi rồi bây giờ...

Nhưng tôi không cần nghĩ được thêm điều gì nữa. Anh tôi đã buông bỏ nói tiếp:

BIẾT ĐAU MÃ TÌM?

bằng lòng. Mẹ tôi bắt buộc anh tôi phải học nốt chương trình đệ nhị cấp để sau này, dù tình thế bất bực phải đi làm cũng có thể tiếp tục theo học Đại học. Mẹ tôi hy vọng rằng không những anh tôi mà tất cả chúng tôi sau này đều có một trình độ văn hóa tương đương với cha, chúng tôi ngày xưa.

Mong của mẹ tôi thì cao nhưng trời chẳng chiều người khiến cho anh tôi phải dở dang con đường học vấn dài vừa lên Đệ Nhị. Vì quá lao lực trong cuộc làm ăn, mẹ tôi đã ngã bệnh rồi mất đi nhanh chóng trong vòng hai tuần lễ.

Chúng tôi xót xa đau đớn. Từ đây trên vạn nẻo đường không gai còn biết cậy nhờ ai? Nhứt là anh tôi. Tất cả gánh nặng bây giờ đều đổ trực lên vai bé nhỏ của anh...

Anh không tiếc vì đã bỏ dở việc học mà chỉ tâm thân vì không thể thực hiện mong ước của mẹ. Do đó, mặc dầu phải nghỉ học, kiếm việc làm để nuôi dưỡng anh em chúng tôi, anh vẫn cố gắng tu học, không ngừng...

Cuộc sống của những đứa con mồ côi cả cha lẫn mẹ thật là bi đát. Mặc dầu chúng tôi không đến nỗi thiếu thốn điều gì nhưng vẫn thấy bị thiệt thòi mất mát rất nhiều về tinh gia tộc. Sự thương yêu đùm bọc của anh tôi cũng như cái ngoan ngoãn đã dạy của anh em chúng tôi đối với người anh quyền huynh thế phụ vẫn không làm sao cho chúng tôi người ngoài lòng nhớ thương, tưởng tiếc đối đồng sanh thành. Nhất là khi nhìn những người chúng quanh, lớn hơn chúng tôi nhiều mà vẫn còn đủ cha mẹ, chúng lại càng thấy tủi thân...

Giống năm tháng lạnh lùng trôi qua. Vết thương lòng của anh em chúng tôi vẫn không thể mà phai pha, phai nhạt được phần nào. Anh tôi vì công việc làm đa đoan, lại phải quá lo lắng nên dần có học vấn không sao chiếm được toàn phần Tú Tài để vào Đại học như ước nguyện của mẹ chúng tôi khi còn sanh tiền. Do đó, anh càng buồn phiền, khổ khổ, ngày một gầy yếu xanh xao.

Chúng tôi cũng ở một ngôi nhà là nhờ tận Gia đình. Một ngôi nhà thấp lè tè trong một xóm ngoại ô. Với số lương từ chửa của anh, không thể làm gì khác hơn là chui rúc trong mái

tôi lại uống công mơ tưởng và âm thầm đau khổ vì mối u tình mà thôi. Tuy vậy tôi cũng không dám nói cho anh tôi nghe những nhận xét của mình. Mà cũng không dám cho anh ấy biết là đã bắt gặp anh đang nhìn trộm người ta.

Một đêm trăng sáng sau đó không lâu, chúng tôi quây quần trong sân đàn hát với nhau. Tôi eòn nhớ rõ hôm đó là đêm 14. Vầng trăng như một chiếc đĩa bạc treo lơ lửng trên nền trời thạch bích không gợn một áng mây.

Vốn hiểu tâm sự anh tôi nên đêm nay, tôi không để các em tôi quây rầy như mọi đêm mà để nghĩ thẳng với anh đàn bản Lettre à Elyse của Beethoven.

Anh tôi hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng chiều theo ý tôi.

Bản Lettre à Elyse là bản nhạc mà Beethoven đã sáng tác trong khi tưởng nhớ đến người yêu. Chỉ nội nhan đề của bản nhạc cũng đủ nói lên nội dung của nó rồi. Do đó âm thanh của bản nhạc hết sức êm ái, dịu dàng lại thiết tha ân yêu như lời người ni non thổ thề bên tai người yêu. Thế vậy, có lúc nó lại đập dồn sôi nổi như lời bức rức, bàng khoăn tưởng nhớ người yêu xa vắng gọi cho lòng người một xúc động mãnh mẽ.

Bản đàn đúng với tâm sự của anh tôi nên bản nhạc của anh càng như đi đến chỗ cảm thông tuyệt vời và xuất thần đàn hay hơn bao giờ cả. Trong lúc tôi cảm thấy hồn mình lâng lâng ngây ngất vì tiếng nغم huyền diệu bàng bạc trong đêm trăng, tình cờ tôi nhìn thấy một bóng trắng đang đứng tựa bên khung cửa trên gác nhà láng giềng say sưa nhìn về phía anh em chúng tôi. Không cần nhìn kỹ tôi cũng biết bóng đó là Anh Loan. Nàng cũng không thể không rung động trước bản đàn gọi cảm dưới bàn tay điệu luyến của anh tôi.

Anh tôi vô tình có biết gì đâu. Đánh rằng anh cũng đã lợi dụng bản nhạc này để gửi gắm tâm tư nhưng anh đang phải đem tất cả tâm trí dồn vào việc đánh đàn nên không thể quan sát như tôi.

Tiếng đàn đã dứt từ lâu mà anh em chúng tôi vẫn im lặng. Các em của tôi tuy ngạc nhiên khi thấy anh tôi đàn hay hơn thường lệ quá nhiều nhưng thấy vẻ trang nghiêm của chúng tôi, không

ấn tới bằng người:

— Thế em không sợ sẽ ấy cướp mất anh, không sợ anh vì có ấy mà bỏ rơi các em hay sao?

Tôi cũng cười:

— Có cơ... nhưng em tin tưởng ở anh, ở tấm lòng làm anh của anh... đâu có người yêu, có gia đình riêng tư, anh vẫn không bỏ rơi các em như thế nào thường lắm. Và lại, em tán thành cuộc tình duyên này mà.

Anh tôi ngắt lời:

— Nhưng đã có gì đâu mà tán thành với không tán thành. Thời đi cậu, đừng có nói mơ...

Tôi không cãi nhưng cũng đã nhận thấy anh tôi bị xúc động mạnh về câu chuyện này. Đó là chuyện dĩ nhiên. Ở đời, có người con trai nào không thấy toát mãn tự ái khi được một nàng con gái giàu, trẻ, đẹp chú ý đến. Nhứt là người con gái đó lại là người mình có ý gấm ghe, dùm nom...

Tôi cũng không cần nghĩ đến câu chuyện này nữa vì bận học thi. Không ngờ một hôm, tình cờ tôi bắt gặp một bức thư màu xanh dịu, ngào ngạt mùi nước hoa trong học tủ ban viết của anh tôi. Tô mờ, tôi mở ra đọc.

Thì ra đó là thư của Anh-Loan gửi cho anh tôi. Một bức thư đầy những lời âu yếm thương yêu, hứa hẹn đủ điều. Cuối thư, Anh - Loan còn tha thiết dặn dò, nhắc nhở anh tôi hãy nhớ đến phát đầu tiên gặp gỡ, đến những lần yêu đương say đắm bên nhau. Riêng nàng thì không bao giờ quên những kỷ niệm đó. Cả cuộc đời của nàng từ những phút giây đó đã dâng trọn cho anh tôi.

— Anh Loan là bạn tốt anh. Nàng đã nhận lời cầu hôn của một thương gia ở Chợ Lớn. Có lẽ trong một ngày gần đây sẽ làm lễ hỏi.

Tôi tức tối hỏi:

— Nhưng tại sao...

Anh tôi ngắt lời, chua chát:

— Không có tại sao gì cả. Hạng con gái nhà giàu làng mạc đó chỉ biết có tiền là trên hết. Nhưng lời thì thốt, những trò yêu đương âu yếm lâu nay của nó chỉ là một lối... cợt với tình... một thứ động cởn trong chốn lạt của loại con gái quá đầy đủ, sung túc...

Tôi nhìn anh tôi, lòng nghe rã rời, đau đớn như chính mình bị tình phụ. Từ ngày mẹ tôi mất đến giờ, mối tình thân thiết giữa anh em chúng tôi vốn đã có sẵn vì hoàn cảnh mồ côi cha lại càng thêm thấm thiết. Trừ ba đứa em còn nhỏ dại, anh tôi với tôi đã coi nhau như một. Bây giờ...

Tôi giọng gào:

— Anh đi có bằng cơ...

— Sao lại không? Từ hơn một tuần nay, Anh Loan đi có lánh mặt anh. Sau mấy lần chờ đón mà không được, anh đã gửi cho Anh Loan bức thư nhưng không được trả lời. Ban đầu anh tưởng Anh Loan có điều gì phiền giận anh nhưng khi tìm hiểu thì mới hay là vì có gã thương gia giàu có ở Chợ Lớn đến cầu hôn mà cô ta hết công anh. Thiết là bi đát, khôn nạn...

Trước tình cảnh này, tôi thấy không thể nào lấy lời gì an ủi anh được nên đành ngồi im nhìn anh dục đầu, chằm chằm, thờ than...

(Xem tiếp trang 29)

KÍNH CHÚC TÂN XUÂN
GIÁO SƯ Minh-Nguyệt

Nhờ đâu mà nổi tiếng? Cam đoan đoan trúng mới nhận tiền. Bối bài 50đ. Còi chỉ tay 100đ. Đoàn tình duyên, vận hạn, tài lộc, công danh, chấm số Tử Vi lập thành Tập Cẩm Nang trọn đời luôn cả vợ con 1.000đ. Ở xa gửi chữ ký và tuổi, bưu phiếu 200đ. ĐỀ: Ông Trần-chí-Kỳ Quận lỵ số 257 đường Đề Thám (Dixmude cũ) SAIGON.

NGƯỜI CHÂN ĐÈ

MIỀN BẮC HẢI

Bài của Bà Liên-Hoa

— Ở lời mi nói rất phải. Ta phải sống để làm cho rõ trắng đen.

Ngày sau sứ đoàn Hán triều bị đưa ra trước, công đường xử tội. Nội vụ do Vệ-Luật một sứ giả Hán triều đã phân Hán đầu Hung và được phong là Đỉnh linh vương. Sở dĩ Thuyền-Vu giao cho Vệ-Luật chỉ là để đạt mục đích uy hiếp tinh thần Tô-Vô vừa đề khuyến dụ Tô-Vô đầu hàng.

Vệ-Luật thăm vấn gấu gao song Tô-Vô vẫn nhất quyết không nhận tội và còn bảo rằng:

— Vệ-Luật, mi chỉ là kẻ phản dân, cam tâm làm tôi mọi cho ngoại bang, chẳng biết nhục sao mà còn dờ dỏng với ta?

Vệ-Luật bưng bình nội gián thét quân lính cũng nọc ra đánh. Nhưng Tô-Vô hiên ngang quát to lên:

— Ta là thiên tử Hán triều, bọn này là kẻ man di dám xông đến ta à? Ta thà chết chứ không bao giờ để bọn này nhục dân.

Quát xong, ông giết mạnh một thanh đao của tên quân dùng gần đó tự đâm vào ngực tự tận, Vệ-Luật hoảng kinh nhảy đến cản lại. Lưỡi đao sượt ngang họng, máu tuôn xối xả, Tô-Vô vẫn đứng hiên ngang, mắt trợn trừng nhìn Vệ-Luật.

Chúa Hung nó nghe tin cấp báo, phần vì sợ oán nhà Hán phần vì kinh nể lòng trung quân của Tô-Vô, hối hả chạy đến truyền lương y săn sóc vết thương chu đáo và từ đó mỗi đêm khi thi địch thần khí thì sai người thăm viếng.

Vì vết thương không nặng lắm nên một tháng sau Tô-Vô lành mạnh hẳn. Trong thời gian ấy, Thuyền-Vu đem địa vị, vàng bạc mua chuộc Vương Thắng và Thường Huệ và mặc dầu đối xử rất tốt đẹp mà vẫn không lay chuyển được lòng dạ sắt đá của Tô-Vô và Thiếu-Linh.

Sau nhiều ngày suy tính, Thuyền-Vu đã nảy ra một kế hay:

— Hừ! Tại sao ta lại không áp dụng cách "giết gà nỏ khí" chứ...

Thế rồi, Thuyền-Vu cho mời Tô-Vô đến dự buổi xử tội hai tên người Hán, Tiết-Hanh và Ngô-Thường, đã âm mưu bắt cóc Yến-thị.

Sau hai hồi trống lệnh sắp đến giờ hành quyết, Thuyền-Vu liếc nhìn sang Tô-Vô thấy sắc mặt vẫn lạnh lùng bình thản không lộ vẻ gì sợ hãi hay ái ngại.

Thuyền-Vu hèn hỏi:

— Ông nghĩ thế nào về việc này?

Tô-Vô khẽ cười mỉa mai:

— Bọn Hán gian ngu muội đo eo chết cũng là đáng kiếp lắm.

Hồi trống lệnh thứ ba vừa dứt là đầu của Tiết-Hanh và Ngô-Thường rơi long lóc.

Vệ-Luật lại bắt Thiếu-Linh lên đài tra tấn. Bao nhiêu roi đòn tới tấp nhưng chàng nghĩa sĩ xuất bệnh không hàng mà còn mắng nhiếc Vệ-Luật tới bời. Nó khi xướng gao, Vệ-Vuật bèn sai quân lính lấy dầu sắt nướng đỏ, đâm thẳng vào mắt chàng, Thiếu-Linh chỉ rú lên một tiếng và chết lịm.

Tô-Vô trong lòng thương cảm vì cũng vì Thiếu-Linh là đứa trẻ mồ côi được ông nuôi nấng từ tấm bé, tình thân như cha con song ngoài mặt ông vẫn giữ vẻ thần nhiên không hề nao núng.

Vệ-Luật lại cho dẫn hai phó sứ là Vương-Thắng và Thường-Huệ ra thì hai người này xam xam mặt run rẩy xin hàng. Vệ-Luật đắc ý cười ròn ròi quay sang Tô-Vô hỏi:

— Còn Ngươi, thế nào?

Tô-Vô lạnh lùng hỏi lại:

— Ý gì mà mi hỏi thế?

Vệ-Luật đáp gằn giọng:

— Phó sứ nhận tội, chánh sứ khời à?

— Ta không hề làm việc đó, làm gì có tội.

Vệ-Luật rút kiếm chỉ ngay vào mặt Tô-Vô, ngó lườm lườm.

gắt:

— Người vẫn cứng đầu há? Người có can đảm chịu những hình phạt như thế kia không?

Vừa nói, Vệ-Luật vừa chỉ 2 thà thép của Tiết-Hanh Ngô-Thường đâm đầy máu đỏ và chỉ Thiếu-Linh đang bụm lấy mắt máu chảy dài, ướt đầm cả mặt mũi quần áo.

Bấy giờ, Thuyền-Vu xen vào:

— Nền hàng, ông sẽ được tước vương, có phải hơn là làm Thiếu-bác tâm thường dưới triều Hán không?

Vệ-Luật phụ họa:

— Đây, chúng ta là một vị minh quân tài đức, biết trọng hiền đãi sĩ, lại thêm trong nước ngựa chiến ngàn con, quân lương muôn vạn. Ông mà chịu hàng, chúng ta sẽ gồm thâu Trung Thổ và ông cũng sẽ không mất địa vị một vương hầu.

Tô-Vô nghe mấy lời, tức giận cánh hồng, đứng phất dậy, quát mắng chỉ ngay mặt Vệ-Luật mà rằng:

— Bờ tên Hán gian phản quốc kia, giết được ta cư giết, đừng khuyến dụ uống công. Tô-Vô đồng họ mi là người Hán, từng chịu ơn mưa móc của vua Hán, thế mà mi lại cam tâm làm tôi mọi cho ngoại bang, lại còn mong công răn can gá nhà, thật là lưu xá muồn đời. Vệ-Luật, mi háy nhớ Uyển-vương giết Hán sứ mà đầu bị treo nơi cửa Bắc, Triều tiên giết sứ mà bị tiêu diệt, còn bọn mi rồi đây cũng sẽ bị đập tan thành bình địa. Như ta đây, thà chịu chết chứ không bao giờ thần phục bọn man di mọi rợ đâu...

Vệ-Luật bị mắng, vừa thẹn vừa giận sẵn kiếm cầm tay róng toi định giết Tô-Vô. Nhưng Thuyền-Vu kịp thời can ngăn rồi truyền dẫn Tô-Vô vào phòng riêng rồi bảo Vệ-Luật:

— Khanh nên dẫn con cháu họ. Ta cũng chẳng ưa gì Hán nhưng ta muốn thâu phục hẳn để mà nhờ hân vượn Vạn lý trường thành, gồm thâu Trung Thổ. Há Khanh chẳng biết Hán được Hán vô để tin cậy như hiện nay, nên thông suốt hết địa lợi Trung Thổ

Một gương can cường bất khuất

hay sao? Bấy giờ ta nghĩ còn một cách là giam hãm trong hang đá, không cho ăn uống gì cả, thử xem hân có còn chắc dạ hay không.

Thế là Tô-Vô bị đem giam vào hang đá. Mặc dầu bị đói bị lạnh cực khổ muôn phần song Tô-Vô vẫn không hề nao núng, lòng vẫn khấn khấn cứng rắn như gang như thép. Để đỡ đói, Tô-Vô xé áo lông cừu ra ăn, vuốt sương đọng trên ngực chờ uống cho đỡ khát.

Trong 3 ngày, Thuyền-Vu tưởng dân Tô-Vô đã chịu phép, người dò xem, nào ngờ Tô vẫn trơ như đá vững như đồng.

Thuyền-Vu liền với Vệ-Luật vào bàn bạc:

— Khanh có kế gì lay chuyển được hân về hàng ta chăng?

Vệ-Luật ngâm nghĩ giây lâu rồi nói:

— Thần nghĩ chỉ còn có cách đưa hân lên miền Bắc Hải, giao cho hân một đàn dê đực bất chán và khi nào dê ấy đẻ sẽ tha cho về Hán. Thần tin rằng ở miền băng giá quanh năm ấy, giới làm là hân chỉ chịu đựng trong một tháng hay hơn nửa trong một năm tất cũng sẽ qui hàng.

Thuyền-Vu gật gù:

— Hay! hay lắm!

Thế rồi, Thuyền-Vu đẩy Tô-Vô đi Bắc Hải với 35 con dê đực. Giữa cõi hoang vu mông quạnh, tuyết rơi trắng xóa, không một ngôi nhà, không một bóng người. Tô-Vô vẫn không hề nao núng. Nhưng lúc đói khát, ông tìm củ, rễ cây hay hột tuyết lên mà ăn. Mặc cho cuộc sống kéo dài gian khổ tằn tằn, ông cũng quyết giữ tròn khí tiết đối với vua, với nước.

Hàng ngày, ông tuốt bãi dê ra ngoài, nghênh ngang ca hát, chớ quên hết sự việc; tới đến, đốt lửa trong hang mà ngủ.

Một hôm nọ, Tô-Vô bắt thỉnh linh bị một con gấu bạch tấn công. Yếu sức, ông sắp sửa làm mồi cho thú dữ, bỗng một con vượn to lớn từ đâu xông ra đánh đuổi gấu bạch và săn sóc những vết thương của ông. Vượn lại theo ông về hang quét dọn, hái trái cây rừng cho ông đỡ đói, sống chung với Tô như một cặp vợ chồng tình nghĩa sâu đậm.

Thăm thoát 19 năm...

Hau vô để mắt Hán chiến để lên.

Đeo chuỗi hình chiến liên miền, tài nguyên hao hụt, nhân dân ta thân, Thuyền-Vu lại sai sứ sang cầu hòa và tình giao hảo hai nước được thành tựu tốt đẹp.

Bấy giờ, Hán-Chiến để sức nhờ Tô-Vô đi sứ 19 năm rồi mà chưa về bèn sai sứ sang Hung đòi trả họ Tô.

Sứ giả sang Hung, trước khi vào yết kiến Thuyền-Vu, tìm gặp Vương-Thắng thăm hỏi tin tức và được biết chắc rằng Tô-Vô vẫn còn sống và hiện vẫn ở nơi miền Bắc Hải.

Bởi thế, khi vào yết kiến Thuyền-Vu, sứ giả mạnh dạn nói:

— Tâu đại vương, hân này tôi vâng lời vua tôi sang đây để xin xin rước Tô thiếu bảo về nước.

Thuyền-Vu giết mình vẫn nói cứng:

— Ồi, Tô-Vô đã chết từ lâu rồi, còn đâu nữa...

— Tâu đại vương, không, Tô-Vô vẫn còn sống. Chấn tôi nhưn đi săn ở Thường niên có bắt được một con ngựa có mang thai của Tô thiếu bảo nói rằng đang chửa đẻ ở Bắc Hải, sống rất cứng khỏe. Bởi vậy chấn tôi sai tôi sang đây yêu cầu đại vương trả Tô thiếu Bảo về nước.

Thuyền-Vu đuổi lý, biết rằng nếu không trả Tô-Vô át chiến tranh sẽ bùng nổ và lần này e khó cự đương nên lập tức sai người lên Bắc Hải rước Tô-Vô mà đưa về Hán.

Bấy giờ, mùa đông vừa dứt, Mùa Xuân đã về khắp đó đây.

Ngồi trên lưng ngựa theo sứ đoàn về cố quốc, Tô-Vô cảm thấy lòng mình bồi hồi xúc cảm lặng nhìn hàng đá nơi đã tạm trú suốt 19 năm trời đứng đặng và kia người vợ vượn đang cất tiếng kêu than náo. Ông cúi người ứa lệ rồi đây khi về đến Hán biết đến bao giờ gặp lại cảnh cũ người xưa.

Ngắm người, bịn rịn, nửa đi song trước sự thúc giục của sứ đoàn, Tô-Vô nén thương đau thục ngựa đi nhanh. Bỗng con vượn trắng vẫn đứng sừng sững giữa trời tuyết tựa thủa, đối trông theo và rồi ngạt tình cuồng cùng lúc Tô-Vô vừa quay lại nhìn. Lòng ông đã đoạn tình song song cùng tình vua, còn bao trách nhiệm đối với xã hội loài người, với non sông đất nước, Tô-Vô nén lệ gục đầu rói...

BÀ LIÊN HOA

GIẢI NHẬN VÀ MÙA XUÂN

Mùa Xuân chín mộng trên cành bích,
Hoa bướm đùa reo trong gió may.
Em may xuân rồi em có biết?
Tình em chín mộng tự lâu nay!

Thơm ngát tình xuân da thịt em,
Đôi môi sâu mịn, tóc nhung huyền
Mơ màng ánh mắt trong như ngọc,
Đỏ thắm màu yêu đôi má duyên.

Anh kiếm lâu rồi, Xuân lại Xuân
Mới tìm ra được một giải nhân
Đẹp toàn thính sắc như em đó
Đề đặt lên ngôi Vệ-Nữ-Thần.

Người đó là ai em biết chưa?
Là người anh đã gọi NÀNG THƠ.
Mà thôi, người ấy là em đó!
Phải, chính em người anh ước mơ.

Em về trang điểm lại dung nhan,
Khỏe mặt kiều sa, mặt nữ hoàng
Mái tóc sẽ cài vương miện đỏ,
Ngai vàng rực rỡ buổi đăng quang.

Anh sẽ đem về chiêm ngưỡng em,
Từng đêm anh triều bái từng đêm.
Bao giờ anh được phong Hoàng-Tể,
Anh sẽ cùng em hợp-cần liên.

PHƯỢNG - HẢI

★ Phụ-Nữ Diên-Đàn mỗi tuần mỗi thêm mới lạ trên một chiều hướng tiến bộ ★

Truyện truyền kỳ vô cùng cảm động của Bà Ngọc Lệ

CHIẾC thuyền của Trương-Tất đến vào sông Bồn thì trời cũng mưa nhà nhem. Hoàng hôn xuống chầm chậm trên sông, buồn và hữu quạnh. Ngon gió chiều ba mươi lạnh lạnh thổi hàng vì lau bên bờ sông kêu xào xạc trên sóng, không còn bóng một ghe thương hồ nào; dòng sông trở nên tịch lặng thường.

Đứng sau lái thuyền, Tất bần khoản lo nghĩ. Giờ này có lẽ chỉ còn duy nhất chiếc thuyền chằng lênh bênh trên sông. Gần ngày tết, ai này đến đã về đến nhà, hoặc tản mác vào các bến nước tìm nơi cắm sào đậu nghỉ.

Riêng Tất, chàng muốn về đến quê cho kịp mấy ngày xuân. Chàng đã xa nhà tết này nửa tròn hai năm rồi. Quê Tất ở Hàng-Châu, một thị trấn có tiếng là bán buôn sầm uất miền hải khẩu. Nơi đó, chàng có một cửa hàng to và một người vợ đẹp. Cửa hàng ấy thực ra là của bên vợ gầy dựng tặng cho. Trước kia, chàng là một học trò nghèo ở Trương-an, dự thi nhiều khóa nhưng trượt cả. Khi cha mẹ qua đời, Tất nghe nói Hàng-Châu là nơi đó hội bên bán buôn đồ tìm kế sinh nhai. Nhà họ Vương làm ăn ngày phát đạt, nhưng chỉ có một gái nên không ai nói ngất. Vương ông bên gọi Tất gù con cho và nhờ trông coi cửa hàng.

Cười vợ được nửa năm, Tất hay tin miền Giang tây thất mùa nặng. Người Hàng-Châu tranh nhau chở hàng đến đây bán. Vợ Tất ham lời xúi Tất đi buôn. Mặc dù không quen nhưng Tất nghe lời vợ xuống thuyền và ngược trường giang với một số hàng khá lớn.

Nhưng không may thuyền đi được nửa đường thì bị sóng to đánh chìm. Tất thoát chết nhưng hàng hóa đều mất sạch. Chàng muốn trở về, nhưng lại sợ nghe những lời đầy nghiến của vợ. Vì thế, Tất đành lòng thương nhớ, tìm góp một số hàng hư thối một chiếc thuyền nhỏ tiếp tục lên đường. Từ đó, Tất bắt đầu một chiếc lênh đênh trên sông nước, hết bến này sang bến khác. Hai năm trôi đi vắng bóng quê hương. Tất đành được một số vốn tương đương với số hàng đã mất. Lúc bấy giờ chàng mới ngai đến chuyện trở về nhà thăm vợ.

Con thuyền xuôi theo sông Bồn hai ngày ròng rã. Tất đứng lái thuyền, nhìn hoàng hôn phủ xuống dòng sông, lòng dạ mãi nôn nao. Thuyền đang lướt sóng, bỗng nhiên chàng nghe có tiếng ai khóc vắng vắng trên bãi sông. Bỗng chỗi tỉnh mình, tiếng khóc thồn thồn nghe ai oán làm sao! Tất lấy làm lạ, cho thuyền đi cập vào bờ.

Qua rừng lau thưa, chàng thấy một cô gái mặc áo trắng đang quỳ khóc trước một ngôi mộ bên ven sông. Cô gái quay mặt vào bờ, mái tóc dài và óng mượt thả dài trên lưng. Tất cho thuyền đậu lại, đứng nhìn một lúc nhưng cô gái ngoảnh lưng không hay. Tất vốn người đa cảm, nghe tiếng khóc là thương cảm ngay. Chàng lên tiếng hỏi:

— Chỗ này vắng vẻ, trời lại tối rồi. Sao cô chưa về còn ngồi đây khóc?

Cô gái giật mình quay mặt lại. Trời nhà nhem tối sông Tất vẫn nhận ra cô gái thật đẹp. Nước da trắng ngần như tuyết hơi xanh; có lẽ nàng đã khóc nhiều nên đôi má và mũi đều ửng đỏ. Nàng ngừng đầu lên đáp:

— Nhà tôi ở tận phố Bồn. Nhân ngày sắp tết, tôi qua giang thuyền đến đây viếng mộ chị tôi. Chị ấy chết đã hai năm rồi, mãi đến hôm nay tôi mới đến viếng mộ.

Tất nhìn lại thấy ngôi mộ là tề sát bên ven sông, lau sậy phủ đầy, không một bia cũng không khói hương chi hết. Chàng nói:

— Nơi này đất hay sụp lở, sao không bốc mộ chôn ở nơi khác? Bồn có hơn không? Năm đây một mình lạnh lẽo, không ai chăm lo nhang khói. Cô gái lắc đầu thẫn thờ trong tiếng nấc:

— Ngày xưa chị tôi chết tại khúc sông này. Mới hai mươi hai tuổi mà đã yếu mệnh rồi; vì thế nên tôi không nề đời vất vả, sợ động mồ động mả. Và lại, từ khi chị ấy qua đời, tôi còn một mình bơ vơ, tay chân yếu đuối làm sao lo bốc mộ được.

Tất đã một lần suýt chết trên sông. Vì thế khi nghe đến chuyện bốc mộ thuyền thì đã đem lòng thương cảm. Chàng hỏi tiếp:

— Thuở sanh tiền có phải chị ấy cũng chèo chông đi buôn như tôi không?

Cô gái nhìn Tất và lắc đầu:

— Thú thật với chàng chị tôi ngày xưa là kỹ nữ họ Mue tên Đào, vì sắc đẹp được vào hàng thứ nhì trong kỹ viện nên gọi là Mue Nhị-nương. Cha mẹ mất sớm, chỉ tôi đưa tôi ra phố Bồn, đêm đêm dùng giọng ca tiếng đàn mà nuôi tôi. Bốn năm trước đây, chị tôi gặp một người học trò đi buôn tên Dương Đạt. Hai người yêu nhau tha thiết; Đạt thể đi buôn có tiền để chuộc chị em tôi ra. Tin lời Đạt, chị tôi bèn lấy hai trăm nén vàng lên trao cho chàng để lo liệu. Đó là cả cả gia tài mà chị tôi đã dành dụm trong kiếp sống ở chốn lầu xanh.

Kể đến đây, cô gái như thì thào hạ tên khoe. Tất chua xé nỗi đau xót của cô gái bằng cách lặng thinh. Chấn sau, cô gái lau nước mắt và nói tiếp trong tiếng nấc tức tưởi:

— Không hề Dương Đạt chỉ là một tên Sở Khanh hèn hạ. Hắn thấy vàng chôn cất không đếm xỉa gì đến điều nhân nghĩa. Nhân đêm trăng rằm, hắn mượn thuyền rủ chị tôi ra sông bảo là để chơi trăng. Hắn uốn ba tấc lưỡi phục rượu cho chị tôi say mềm, rồi nhân lúc vắng người hắn dùng dây lưng thắt cổ chị tôi cao đến chết và vất xác xuống sông này. Sau đó, hắn giương buồm mang luôn vàng ruối thẳng về Hàng-Châu...

Kể xong, thiếu nữ nhìn ra sông, nước mắt ràn rụa như có tim lệ hình bóng người chỉ học phước đã qua đời. Trương-Tất tất lưỡi chỉ vài và nói:

— Trường ai hôn ra là Dương Đạt. Anh ta chính là người cùng phường với tôi đây. Hắn mang danh học trò, nhưng thật ra chỉ là một tên đáng tử. Dày dạn tình đời như chị ấy sao để mắc lừa dễ dàng đến thế?

Cô gái vẫn khóc thút thít:

— Ai ai cũng tin thế nên lúc nào cũng đối xử tệ bạc với chị em chúng tôi. Trên đời này, mấy ai thấu hiểu bản tánh người kỹ nữ, sống lặn ngụp trong bùn nhơ mà tâm tư lúc nào cũng hoài bão một tìm chồng chung thủy. Chỉ đến người tốt bụng như chàng mà cũng vẫn có ác tâm như vậy ư?

Tất coi đó như là lời trách khéo và khôn ngoan. Chàng tự lấy làm hối hận, vội quay sang chuyện khác:

— Còn có bây giờ thế nào? Có tên chi?

Thiếu nữ cúi đầu đáp nhỏ:

— Sau ngày chị mất, em bỏ kỹ viện trốn ra ngoài, sống nay đây mai đó ở nhà chị em. Thỉnh thoảng có lãnh đồ về may thuê và mượn nên cũng đủ đáp đời qua ngày. Con tên em là Tiểu-Lan. Không hiểu sao từ nhỏ cha mẹ lại đặt thế.

Tất vội nói: — Có lẽ cô em... Thoảng qua, Tất nghĩ thấy mùi lan thơm ngát nơi mình có gái. Vì thế, chàng định nói: "Có em thơm tho mát mùi hoa lan khắp mình" nhưng chàng sợ câu nói bóng đùa làm cô gái giận dữ nên nói trở đi: — Có em khôn khéo tôi chưa từng gặp trên đời này. Tôi xa Hàng-Châu đã non hai năm rồi, nay muốn trở về cho kịp tết. Nếu cô có muốn tìm đến Dương Đạt thì tôi sẵn lòng cho cô qua giang. Đường tay xa nhưng thuyền tôi còn chỗ, hàng hóa đã bán hết rồi.

Cô gái tỏ vẻ mừng rỡ đứng dậy nói: — Em cũng có ý đó nhưng này giờ chưa tiện nghĩ lời. Nếu chàng sẵn lòng giúp đỡ thì em hết sức đội ơn. Song em còn một ít đồ đạc ở phố Bồn, chàng có thể dùng thuyền lại cho em lấy rồi cùng đi luôn, có được chăng?

Tất gật đầu cấp thuyền sát vào bờ cho cô gái bước xuống. Bấy giờ đêm đã xuống rồi. Một đêm không trăng, nhưng bầu trời trong suốt, có hàng nghìn vì sao lấp lánh đầy trời. Chiếc buồm no gió đưa thuyền đi vùn vụt. Cô gái chun ra sau ngồi cạnh bếp, gần nơi Tất lái thuyền. Nàng ngưng ngó đũa bếp nấu nước chấm trà. Ngon lửa trong lò lấp lánh phản chiếu vào gương mặt trái xoan; Tất thấy nàng đẹp thật: làn da thật mịn, má ửng hồng, đôi mắt tròn đen trong suốt; duy có đôi môi nàng hơi nhợt nhạt và Tất còn trong thấy vài đường gân xanh xanh lơ mờ nơi cạnh má. Đó là vẻ đẹp dịu hiền và yếu đuối của một cô gái ở tuổi dậy thì nhưng sớm bị đời đầy đọa. Tất càng nhìn càng mến, tâm tư say đắm như gỏi trọn cho nàng.

Bỗng nhiên có tiếng nàng nói thỏ thẻ:

— Đến nơi rồi, xin chàng đừng đây chờ em giây lát nhé!

Tất giật mình nhìn lại thấy đã đến bến chợ Bồn. Chàng cấp thuyền lại; cô gái bước lên và đi thoăn thoắt vào một ngôi nhà to dựa bờ sông. Tất hơi ngạc nhiên nhận ra đó là một khách điểm Tuy nhiên, chàng vẫn gác mái chèo, dựa mình vào lái và vợ vẫn nhìn trời chờ đợi.

Sương đêm xuống ướt cả áo ngoài. Bến chợ dần dần thưa thớt, thế mà cô gái vợ vẫn không thấy trở lại. Đợi mãi sốt ruột, Tất bỏ thuyền bước lên khách điểm. Viên chương quầy ngồi ngáp vẫn ngáp dài trong góc phòng. Tất lên tiếng hỏi; ông ta dụi mắt lắc đầu:

— Ở đây không có người nào tên Tiểu-Lan hay Đạt-Lan gì cả. Chắc khách quan lầm rồi.

Tất làm lạ nói:

— Hồi này rõ ràng có ta vào đây mà. Có người kỹ nữ nào tên Mue Nhị-nương ở đây không?

Viên chương quầy xam mặt le lưỡi nói: — Khách quan hỏi người ấy làm gì? Có ta chết lâu rồi thành ma rồi phải đi làm. Thôi, khách quan không nên đùa giỡn nữa.

Tất kinh ngạc đến tận độ, song vẫn nài nỉ: — Không má, Tiểu-Lan là em gái của Mue Nhị-Nương, hồi này có ta bện chờ tôi tại khách điểm này. Nhờ chỉ giúp phòng có ta một tí, tôi trả công cho.

Viên chương quầy kéo từ lấy ra một chiếc chìa khóa ném cho một nhóm lao công và xua tay nói:

— Ông ấy không tin, tôi bây giờ đưa lên đó một phen cho biết. Tôi trông coi khách điểm này có người nói Tiểu-Lan nào đâu.

Tất ngờ vợ, song cũng theo chân đám người ấy, đến một hành lang một căn phòng bé chỉ một cái phòng chèo trống kín mít và le lưỡi. Tất hơi run sợ song cũng đành bạo bước vào. Căn phòng không ai ở nên lạnh buốt; nhìn nhợt nhạt lướt khắp nơi. Bàn ghế, đàn địch còn nguyên chỗ cũ song bóng tối bụi bặm. Tất thấy trên tường có treo ảnh một cô gái hao hao giống với Lan. Chàng gọi khẽ:

— Tiểu Lan, Tiểu Lan ơi!

Bỗng nhiên nơi bóng tối góc phòng nổ lên một tiếng bập, vách tường rung rinh cơ hồ muốn sụp đổ. Mọi người ở té chạy. Tất kinh hoàng bước xuống thuyền nhỏ sao đi luôn. Thuyền ra khỏi bến chợ, Tất chưa hoàn hồn đột nhiên nghe gọi trên bờ:

— Chàng ơi, sao bảo em đi với thế?

Cô gái nọ đứng trên bờ, tay ôm gỏi đồ, tay vẫy thuyền lại. Tất giật mình ghé thuyền lại trách:

— Nàng là yêu quỷ, theo ta làm chi thế?

Cô gái sầm mặt xuống giọng hờn dỗi: — Sao chàng nỡ nặng lời đến thế? Bọn người ấy lâu nay cứ rình rập để bắt em giao lại cho họ tước. Túng quai em phải đập vách tường đuổi họ, chớ em có ý đuổi chàng đâu.

Tất đắm nghĩ nhìn kỹ, thấy cô gái đứng lộ lộ ra đây, mái tóc vén khéo sang bên trông vừa đẹp vừa qui phái vô cùng. Nàng vàng óm mặt khỏe thút thít:

— Thân em khôn khéo thế này, chàng còn định theo phe họ làm hại em nữa sao?

Tất xiên lòng, mới có gái xuống. Thuyền lại tách bến trời xuôi giòng. Bấy giờ thuyền đã ra đến đại giang rồi; dòng sông to rộng, bốn bề mênh mang trời nước. Có gió khép nép ngồi trong gò thuyền, thỉnh thoảng chớp mắt nhìn Tất luôn. Tất càng thương cảm, bỏ lái đến ngồi cạnh bên nàng. Mùi hoa lan từ người cô gái bay ra. Tất hít

phải reo rục cả tâm hồn. Đến khúc vắng vẻ, Tất định bạo chồm lấy tay nàng, hôn tay mát lạnh và ếm như bông. Nàng không kháng cự, Tất kéo nàng lại gần... Cô gái chớp mắt nhìn Tất như ngạc nhiên cái hơi hướm tán kỹ còn nồng ran ở đây, nhưng sau cũng lại rút tay lại. Tất cười khổ khê:

— Mấy tuổi rồi? Không thích lấy chồng sao nhất thế?

Thiếu nữ đáp ngay thơ:

— Có chồng ai chẳng thích, nhưng em sợ lắm. Ngày xưa, Dương Đạt đi học trò đi buôn, nay chàng cũng là học trò đi buôn...

Tất cười khinh khểnh ngắt lời:

— Nhưng Đạt là gã tham vàng, còn ta chỉ thích tánh tình ngây thơ của nàng thôi.

Cô gái ngừng đầu nheo mắt hỏi:

— Chàng hôn em là nghĩa lý gì? Xưa Dương Đạt không bao giờ làm thế.

Tất cười giải thích:

— Tại vì hắn không yêu người mà chỉ yêu vàng. Còn ta, ta yêu nàng...

Cô gái cười dòn, tiếng cười trong ấm, mát lan từ trong miệng bay ra ngọt ngào:

— Đán ông lời dài, thảo nào đán bà không chết mệt. Chàng nói mãi, em là ma quỷ, bấy giờ lại bảo yêu em. Không sợ sao nói thế?

Tất cười quá không suy nghĩ gì hơn nữa:

— Ma mà được như em thì còn thích. Trên đời ta chỉ sợ bị người đàn bà phụ bạc thôi.

Cô gái nhìn cười, đưa hai tay lạnh như băng áp vào hai má Tất nói khẽ như an ủi:

— Thế thì khổ chàng rồi! Chàng có lòng giúp em, em đâu tiếc với chàng. Song đợi tới Hàng-Châu, em đòi xong món nợ rồi sẽ tính.

Tất cười đó, song ngơ ngẩn vàng lối.

Từ đây cư xử với nàng thật yêu thương và đứng đắn cho đến khi thuyền về đến Hàng-Châu.

☆

THUYỀN đậu lại bến. Tất cần dặn cô gái người đợi dưới thuyền: chàng sẽ đi đò tông tích Dương Đạt sau khi lên nhà thăm vợ.

Sau hai năm vắng mặt, Tất nồn nao khi thấy cửa hiệu cũ. Nhà cửa trông có vẻ đồ sộ, đèn hoa bóng giầy treo giăng đồ rục. Tất bước vào nhà và ngạc nhiên thấy toàn là người lạ mặt. Chàng hỏi:

— Vợ tôi đâu rồi? Trước kia tôi là chủ nhân cửa hiệu này.

Mọi người nhìn chàng vụng vụng phá lên cười: — Ông ơi, đừng ón nói hồ đồ đó chuyện rồi rồi đây. Chủ nhân hiện nay là Dương Đạt, có vợ là Vương thị. Hai người lấy nhau hai năm rồi. Còn Trương Tất đi buôn đã chết mất xác còn đâu nữa.

Tất run người hoa mắt. Bên trong, chàng thấy rõ ràng vợ mình cùng với Dương Đạt mặc áo bông, cùng ngồi ngắm mặt trước chén trà bốc khói. Sự đau khổ đột ngột đến tột độ; Tất chỉ kịp rú lên một tiếng oán hờn rồi cầm đầu chạy thẳng về thuyền.

Đến nơi, chàng nắm vật mình xuống vác khỏe hu hu. Có gái ngồi san nấu bếp, nét mặt thản nhiên và không hề han gỉ. Tất khê khê, bèn chụp con dao dùi tay từ; bấy giờ có gái mới ném đầu giết con dao ném xuống sông và nói:

— Khôn khổ nhất trên đời là em, thế em còn gương sống để báo thù. Đán ông to gan như chàng sao lại nhát thế. Chàng uống chén sấm này rồi ngủ một giấc cho ngon. Sau đó thử dây thừng việc đời đã khác.

Rồi nàng bưng đến một chén sấm mới chưng còn nóng hổi. Nàng đỡ đầu Tất dậy, sát từ miếng sấm, Tất gương mặt từng mảng và sau đó ngã ra ngủ một giấc thật dài.

Đến nửa đêm, Tất nghe có người lay dậy. Tiểu Lan ngồi bên đèn, mái tóc vén sang bên, một lớp phấn hồng phớt trên đôi má tuyệt đẹp. Mùi hoa lan bay ra thơm ngọt cả thuyền. Nàng nhìn Tất cười tủm tỉm:

— Gia cảnh chàng em đã rõ từ lâu. Song mấy ngày nay em để chàng khao khát, ấy là để tỏ rõ thêm việc nhà. Nay thì mọi việc đã rõ cả rồi em xin từ đây đem thân hầu hạ. Người khác không yên thì đã có em yên, việc gì mà thất vọng.

Tất như người chết đuối lại được nắm lấy hồn đờ. Bỗng nhiên chàng tất lưỡi:

— Vợ ta tánh tình hung tợn, lại ý của tôi tiền nên hay há hiệp. Mất vợ ta không hối, chỉ tiếc là sản nghiệp nó đều về tay Dương Đạt rồi.

Thiếu Lan xòe hai bàn tay trắng mịn và nói trách:

— Mới tuổi này mà chàng đã lẩm cẩm. Vì tiền mà Dương Đạt trở nên ác độc; cũng vì tiền mà vợ chàng đành em, đi về một sớm một chiều. Chàng sống đời em, đủ để chứng cố gắng làm

(Xem tiếp trang 22)

★ Một truyện ngắn mùa Xuân đặc sắc nhất của Diệp - Hồng ★

BƯỚC chân người con gái nhanh thoắt. Nàng đi đến sạp báo như đi đến chỗ hẹn với người yêu. Mặt rạng rỡ vui tươi, nàng cất giọng êm ái:

— Bà cho tôi mua tờ báo X...

Nàng nhẹ nhàng đón tờ báo, trang trọng xếp lại rồi đổi chân như mọc cánh, rảo bước về nhà, đi thẳng vào phòng học, đặt tờ báo lên bàn, áp má lên. Mùi mực, mùi giấy xông lên nồng nàn, khiến nàng ngây ngất, tưởng chừng tờ báo đang mang sức sống của người yêu, nồng nàn mùi da thịt người yêu. Nàng đọc từng bài bình luận, tin tức quốc ngoại, quốc nội với sự háng hái, ham thích. Yếu một người viết báo, nàng đã cảm tình với tất cả đồng nghiệp của người yêu.

— Ở đây rồi... thiếu nữ... lên khe khẽ khi nhìn thấy tên của người yêu. Anh! Nàng thầm thì. Gặp anh đây, em mừng quá. Chúng mình vẫn giao cảm nhau phải không anh? Nhưng anh hay thừ khuya lắm, bảo mãi không nghe, em giận anh rồi. Quay mặt đi, nàng đẩy tờ báo ra xa, như hờn dỗi với người yêu. Nhưng mặc nắng hờn giận, nước mắt chảy quanh, tờ báo vẫn gan lì bất động. Giận chán, thiếu nữ đưa tay kéo tờ báo về mình, một thái độ làm lành. Nàng đọc bài người yêu viết kêu gọi các giới giúp nạn lụt, bình luận văn chương, đọc lại một lần nữa. Anh viết văn truyền cảm nhẹ nhàng, nhẹ nhàng như tình yêu anh cho em, không thiết tha, không nồng nhiệt, khiến cho nhiều khi em hờn tủi. Sao anh không tỏ ra thương yêu em nhiều hơn nữa của em được yêu lòng hơn. Em chỉ dám buồn khổ chứ đâu bao giờ em dám ngó với anh. Em biết, anh tế nhị lắm. Anh đọc rõ hơn em như đọc trang báo, vậy mà...

Hai giọt lệ vô tình rơi ướt lên người yêu viết hoa dưới bài báo. Thiếu nữ đặt môi lên. Sao anh không yêu em như em yêu anh, anh thấy có mình anh gồm thân vô tư. Em không sợ nghèo khổ, anh sợ xa anh. Dù lâu cao, gấm lụa mà thiếu anh em cũng hờn mồm. Anh có biết như thế không anh?

Em không được gặp anh hằng ngày, nên em tìm đọc những bài báo của anh. Mỗi lần mua báo, em lại nghe lòng rộn lên niềm vui tái ngộ, em mừng khi thấy tên anh, nhưng em lại xót xa nghĩ đến những đêm dài anh thao thức thao thức từng bài thơ từng đoạn văn. Mấy hôm nay trời trở gió em thấy hình như anh bị cảm. Em mua thuốc đầy rồi nhưng không biết tâm sao gọi đến anh. Em ngại đến Tòa soạn lắm anh biết không?

Đặt môi lên những ngón chữ chỉ chit, kết tinh bởi sự suy - tưởng của người yêu, nàng cảm nhận một phần sinh lực, tìm óc người mình yêu ở đó, thiếu nữ lý luận một cách ngây thơ: em đã mua thuốc hồ ọc cho anh đầy rồi. Anh bắt nó làm việc mãi nó cạn mất còn gì?

— Mời cô ra dùng cơm. Bà đợi.

Đặt tờ báo xuống bàn, thiếu nữ đứng lên bước nhẹ vào phòng ăn. Một người đàn bà lớn tuổi ngồi đó, uy nghiêm mà hiền từ. Cô gái vòng sau lưng mẹ, ôm vai bà một cách trìu mến, bước về chỗ mình, rót cơm, đưa đĩa cho mẹ, rồi mới ngồi xuống.

Người mẹ chăm chú theo dõi cô gái từ khi nàng mới hiện ra ngưỡng cửa. Suối tóc buông nửa lưng óng mượt như tơ trời. Bộ quần áo trắng tăng thêm vẻ hồn nhiên và tinh khiết. Có một niềm vui thấm kín nào đó ánh sáng một lớp men hạnh phúc lên đôi má phớt hồng, đôi mắt chum chím cười, và trong đôi mắt nàng, có một ánh lửa huyền ảo nào đang rừng rực cháy. Có một động lực mới nào truyền vào người nàng, khiến cho giọng nói nàng như trong trẻo hơn, đáng điệu, cử chỉ của nàng nhẹ nhàng và thanh thoát hơn. Một thoáng hoà-nhĩ hiện lên đôi mắt người mẹ.

Cô gái chăm sóc gấp từng miếng ăn vào chén mẹ, nhưng lòng nàng bồi hồi thương nhớ người yêu. Bao giờ em được chăm sóc cho anh như thế này, anh Huy? Em muốn ts được gần nhau. Cuộc sống ngắn ngủi như một giấc mơ, em tham lam muốn ôm trọn những ngày hạnh phúc. Má dạy em làm một người vợ hoàn toàn, em sẽ là người bạn đời làm dịu nỗi đau cho anh, đem tới niềm vui cho anh.

Trang!

Tiếng gọi của mẹ khiến nàng giật mình, ngẩng lên bối rối. Bà mẹ thong thả:

— Mà định cho con về làm dâu nhà Bao Năm đấy. Bên ấy định xin cưới con cho Bình. Con nghĩ sao?

Trang nhìn mẹ. Từ lâu Trang biết Bình yêu nàng, nhưng người bạn đã cùng học với Trang lớp vô lòng, cũng lớn lên với Trang chỉ gây cho nàng một tình bạn qua tình lối xóm, chứ không làm sao nàng yêu được.

Thấy con gái lặng yên, bà tiếp lời:

— Bình nó hiền lành, địa vị, lương khả, con sẽ không lo gì về tương lai. Gà con về đó mà cũng mừng đờ phải xa con.

Thiếu nữ nghẹn ngào. Muốn ngó lòng mình với mẹ, nhưng nàng không biết phải bắt đầu ra sao. Cuối cùng, Trang khẽ đáp:

— Thưa má, con biết Bình có cảm tình với con, nhưng xin má đừng bảo con về làm dâu nhà đó. Vì con không yêu Bình đâu mà ạ. Bà mẹ ngạc nhiên nhìn con gái:

— Con nói như thế tức là con đã yêu ý một ai khác rồi, phải không?

Đôi mắt ửng hồng, thiếu nữ cúi mặt một hồi như thú nhận.

— Ai thế con? Hân là hơn Bình nên con mới yêu đấy, phải không?

Thu hết can đảm, Trang đáp:

— Thưa má, người con yêu viết báo, làm thơ. Anh ấy là một kẻ già, chứ không phải kỹ sư như anh Bình.

— Viết văn. Làm thơ. Kỳ giả — Bà mẹ lặp lại từng tiếng — Mà đoán chắc là anh ấy không mấy dư đã phải không Trang?

Người đời mắt đen lấy nhìn mẹ, thiếu nữ thật thà kể lể:

— Thưa má, con yêu anh ấy vì anh nghèo, nhưng ham thích làm việc, sáng tác, con yêu con người chân thật, đức tính cầu tiến, ham học của anh ấy. Anh nghèo lắm mà ạ, lắm khi đau vẫn không được nghỉ ngơi, không tiền uống thuốc.

Nét mặt người mẹ thay đổi hẳn. Bà nghiêm giọng:

— Trang à, con đừng yêu một cách lãng mạn như vậy. Không thể sống nước là yêu nhau — Không thể lấy nhau rồi rạch không tiền may quần áo, đau không tiền uống thuốc, như thế làm sao có hạnh phúc được. Má thấy má có bốn phận thờ tình con, Nhưng mỗi tình như thế chỉ có trong mộng, trong đầu thuyết chứ đừng đại đột đem tuổi xuân xanh ra thí nghiệm để chuốc lấy thất bại chửa cay. Má quyết định cho Bình đem hỏi. Con nên nghe má, dẹp chuyện tình trẻ con ấy lại đi.

Trang tái mặt. Mẹ nàng đã quyết định thì không mong gì lay chuyển. Nhưng Trang vẫn cố gắng. Nàng chấp tay van vì:

— Má! Con lấy má. Nếu bắt chúng con xa nhau thì con chết mất má ơi.

Người mẹ lắc đầu:

— Nếu nói đến cái chết, thì xin để má chết vì má già rồi, sống cũng vô dụng. Mà còn sống đến hôm nay mục đích là được nhìn thấy con nên người và hạnh phúc, có nhà cao cửa rộng, không thua chị kém em, chứ má sống đem bạc quên rồi, đâu có muốn già chống gậy để má nhờ cậy. Con nghe má chứ Trang?

Thiếu nữ cúi mặt, đầu khom:

— Vâng, thưa má.

— Vậy từ nay má không muốn con giao du với người đó. Con phải nghe má, nên con muốn má sống trên đời này.

Không dám cãi mẹ, nên từ đó sống xa hẳn người yêu. Trang hờn mồm lắm. Không còn những cuộc hẹn hò gặp gỡ, Trang ngồi hàng giờ trước tờ báo như đối diện với người yêu để hoài niệm những ngày xưa hoa mộng. Còn đâu những lúc đắm đắm thăm trao hôn. Những lúc dạo chơi trên đường, tay trong tay những buổi chiều lòng gió, tà áo Trang bay quần quít bên chân Huy. Những lần hôn đôi cho Huy ầu yếm đỏ dánh. Anh Huy, anh còn đó, em đây, vậy mà tất cả đã trở thành dĩ vãng cả rồi sao? Đêm đêm người con gái thấp nền, đối bóng lắng nghe những ý tưởng của mình đối thoại, nghe từng trận giã nội tâm vô xé lòng mình. Tình yêu xui bõ cả để theo người yêu cho tròn ước nguyện, phải sống cho mình, để hưởng hạnh phúc mà mình chọn lựa. Lý trí nghiêm khắc lên án đưa con bất hiếu. Bao nhiêu xao động đó, bao nhiêu buồn khổ và xa vắng người yêu đã theo ngôi bút xuôi từng giòng len giấy. Bằng chốc người thiếu nữ học trò đã hóa thành thi - sĩ. Đem niềm đau của mình viết thành trang sử tình yêu đẹp ý chân thành, những trang tình sử được điểm tô bằng những đóa hoa nước mắt.

Những trang nhứt-ký thể hiện cho tình yêu của nàng nơi lên những lời tha thiết — Anh Huy, suốt đời em chỉ yêu anh. Mỗi tiếng tim em đập, là tiếng em gọi anh. Nhưng anh Huy ơi, tìm em do mẹ em cầu tạo bằng màu huyết của người, vậy nếu người chưa ưng thuận, thì em đành cúi đầu vâng theo số phận. Dù em không được ở bên anh, nhưng Trang vẫn nhớ thương anh hoài. Bàn tay nhỏ run run đưa cây viết:

Ưp mặt lên ảnh anh nức nở
Từng giọt lệ rơi như sao vỡ
Yêu anh, yêu anh, em thầm thì
Kiếp sau mới nối lại duyên dang dở

Em lùa ngón tay đan tóc rối
Cầu xin thời gian dừng trôi vội
Cho trọn đêm dài em gần anh
Bằng kỷ niệm xưa về dần lối.

Đề cho mẹ hải lòng, ngày ngày người con gái vẫn gương vu. Bà mẹ tưởng đầu thời gian sẽ làm phai vết đau kỷ niệm, hàn lại vết thương cho con gái yếu, nhưng bà đâu ngờ đêm đêm người con gái đang thương lại u sầu hơn hết bao giờ. Thấy con gái càng ngày càng héo mòn, người mẹ lưu tâm dò xét. Cửa phòng khép kín, nhưng đèn sáng một đêm, Nhưng có một hôm, Trang ngủ quên trên bàn học, quên khóa cửa phòng. Bà mẹ nhẹ nhàng bước vào. Mái tóc rối tung, Trang úp mặt vào cánh tay đang thiếp ngủ. Thình thoàng nàng lại nấc lên một tiếng, đủ hơi thở vẫn đều. Một bàn tay nâng đặt lên tấm ảnh một người thanh niên, Bà mẹ cúi gần xuống. Người con trai có vẻ chân thật, hiền lành khiến bà yên dạ. Trang bỗng thay đổi dáng ngồi, mặt nàng nghiêm lại. Trên khóa mắt hay còn ngấn nước. Nàng xanh xao khác thường. Bà mẹ bỗng thương con vô hạn. Nó đau kín, chôn sâu nỗi buồn, hy sinh tất cả cho mình. Tội nghiệp cho con gái, nó phải cố cười dù lòng nó tan nát. Nó vẫn không trách mẹ một lời. Nhưng con ơi, nhưng mắt chảy xuôi thì lòng mẹ bao giờ cũng khoan dung và rộng lượng. Mẹ sẽ cho con toại nguyện. Mẹ sẽ giúp con đẹp đung ngay trong kiếp này, mong ước con sẽ gặp nhiều hạnh phúc. Người mẹ vuốt tóc con nhẹ nhàng, rồi nhẹ nhàng bước ra.

CHỈ Ở đây cửa phòng Trang bước vào cười ranh mãnh:

— Bà bảo cô rót nước mời khách

Thiếu nữ sùng sốt rồi thờ dài, yên phận. Anh Huy ơi, biển cố đã đến rồi. Em chờ đợi ngày này vì biết rằng nó phải đến. Thời thì em hy sinh. Chứ hi sinh bao giờ cũng đẹp đối với mọi người; người bị hy sinh bao giờ cũng thiết thời, ít nhiều tùy theo từng việc hy sinh.

Chỉ ở trở vào, trên hai tay một khay trà thơm ngát cả gian phòng trinh nữ. Trang nhìn bộ ấm chén bằng ngọc lưu lưu trảy từ mây đời trong giòng họ, biết ngay người khách ngồi ngoài. Mẹ nàng đã chọn xong giai tế! Trang khẽ nói:

— Thôi được. Chỉ Hai để đó, tôi thay áo xong ra ngay.

Trang khép cửa lại, người xuống ghế, rồi trịnh trọng rót hai chén trà. Anh Huy, ly bồi đầy nhé. Anh hãy cùng em cạn chén một lần, để tiễn em về cuộc đời khác. Từ ngày yêu nhau, công việc quan trọng của người con gái này, em định mình chỉ thực hành cho riêng anh cũng như hôn em đã giao cho anh rồi. Vậy anh hãy nhận phần này, dù chỉ mình em được biết. Em xin sống thay anh vì em yêu anh, và dù anh có đáp lại tình em hay không, tình yêu đó cũng không vì thế mà thay đổi. Một giọt lệ rơi vào chén trà, người con gái nâng lên uống cạn.

Chỉ ở bước vào. Người con gái còn ngồi đó, gấn lệ hoen mi.

— Bà bảo cô nhanh lên. Khách đợi đã lâu rồi.

Trang thờ dài đứng dậy, chải sơ mái tóc, khoác áo bước ra. Khay nước run nhẹ trên đôi bàn tay trắng nõn.

Khi Trang xuất hiện trên ngưỡng cửa phòng khách, mọi tiếng nói đều ngừng bặt. Đoán rằng có nhiều cặp mắt chú mục vào mình, bước chân thiếu nữ riu lại. Nàng cúi mặt bước nhanh lại bàn, toan đặt khay nước lên đó rồi lui ra, bỗng nghe mẹ gọi:

— Trang!

Người con gái ngẩng lên. Huy! Huy! ngồi đó, đôi mắt như một trời thương yêu trĩu mền đang ầu yếm nhìn Trang. Hai tay Trang buông thõng, ăm chén rơi vỡ tan tành. Trang đứng im, bất động, lặng đi không hiểu mình mê hay tỉnh, vũ trụ đảo lộn, quay cuồng. Loảng thoảng nghe tiếng giấy đến bên nàng, mùi thuốc Nkhay quen thuộc, rồi thân thể lạnh giá vì xúc động của nàng ở trong cánh tay diu đờ của Huy, và thoảng nghe tiếng cười nói vui vẻ của mẹ:

— Con nhớ hư thật. Có bộ ấm chén quý nhất, để dành cho nó đem về nhà chồng lại đánh vỡ mất rồi.

DIỆP HỒNG

SẮC ĐẸP MÙA XUÂN

XUÂN VỀ TRONG MẮT TRÊN MÔI

của VÂN-GIANG

trên làn môi của bạn. Bạn sẽ cảm thấy yêu đời hơn vì bạn không còn cảm thấy oán thù ai cả. Những kẻ muốn làm bạn buồn chỉ là những kẻ hết sức ngu xuẩn. Bạn sẽ hỏi Giang:

— Tại sao thế?

— Có gì khó hiểu đâu. Chúng ngu si vì chúng làm cho kẻ khác buồn chán chúng cũng phải bận tâm lo nghĩ, và cuối cùng cuộc đời, thật chúng cũng rửa ra mà thôi. Đời người ai cũng đi tới kết quả đó: Thật rửa xương tan. Vậy thù hằn, ghét nhau là việc làm ngu xuẩn. Người Việt Nam quý trọng ngày Tết vì trong dịp tết mọi thù hằn đều được tạm quên đi. Người ta hoan hi chúc nhau nhiều điều tốt đẹp.

Vân-Giang mong rằng không khí vui vẻ trong ngày tết đó sẽ sống mãi với bạn.

BẠN MUỐN ĐẸP ?

Lời khuyên ân cần đầu tiên gửi đến bạn là: « Xin hãy đẹp mọi buồn phiền, xin hãy bỏ tất cả hằn thù để tâm hồn bạn được thanh thản luôn ».

Nếu bạn không thực hiện được lời khuyên ấy, chắc chắn bạn khó đẹp lắm. Nhưng mỹ phẩm không thể nào che dấu nổi những vẻ xấu xa phát xuất từ tâm hồn bạn. Một ánh mắt hằn thù, một giọng mặt đàng đàng sát khí, một thân hình gầy ốm đi vì lo nghĩ vẩn vơ... tất cả những thứ đó không thể nào dùng kem hay phấn mà che dấu được.

(Xem tiếp trang 21)

★ Phụ-Nữ Diễn-Đàn mỗi tuần mỗi thêm mới lạ trên một chiều hương tiến bộ ★

Phụ-Nữ Diễn-Đàn

Xuân Đình-Mùi

Trang 17

36 VÌ SAO SÁNG NHỨT

của Sân khấu Cờ-nhạc

ĂN TẾT RA SAO ?

Cô Ngọc-Giàu Thanh

THANH NGA - ÚT TRÀ ÔN - ÚT BẠCH LAN - THÀNH ĐƯỢC - DIỆU HIỀN - MỸ CHÂU - HÙNG CƯỜNG - THANH NGUYỆT - PHƯƠNG LIÊN - DIỆP LANG - THANH THANH HOA - NAM HÙNG - TRƯƠNG ÁNH LOAN - PHƯƠNG ANH - PHƯƠNG QUANG - KIM LOAN - BÍCH SƠN TẤN TÀI - BẠCH TUYẾT - KIM NGA - ÚT HẬU - THANH HẢI - NGỌC GIÀU - THANH TỬ - DŨNG THANH LÂM - NGỌC BÍCH - KIM TUYẾN - HOÀI TRÚC PHƯƠNG - MINH CẢNH - THANH SANG - NĂM CHÂU - KIM CÚC - BA VẠN

* Ba mươi sáu vì sao, hay nói cách khác. Ba mươi sáu bông hoa của khu vườn nghệ thuật sân khấu Cải lương hôm nay. Mỗi hoa một hương thơm ; một ý sắc, đã cùng kết tụ làm cho khu vườn nghệ thuật rực rỡ ; khoe đủ sắc màu...

Bài của **VYÊN-LUÔNG**

thì có mừng xuân cũng chỉ mừng gương gao. Tôi để dành ăn tết to khi nào đất nước mình đã thanh bình chứ hiện tại, mỗi lần tết đến chỉ mong sao có mấy ngày nghỉ trước tết, rồi sạ đó làm việc, mua vui cho thiên hạ mà thôi.

- Nghĩa là Hùng Cường sẽ ăn tết trước mọi người ?

- Nghi ngại tr trước hơn mọi người thì đúng hơn, anh ạ !

DIỆU HIỀN, ÚT HẬU : CHANG Ở MỘT NƠI THIẾP Ở MỘT NƠI

Cặp vợ chồng son trẻ này tuy cùng ở Công - ty Kim Chung nhưng mỗi người lại ở một đoàn. Vì thế, khi tôi hỏi Diệu Hiền ăn tết ra sao thì nàng cười đáp :

- Cũng không biết ăn tết ra sao ! Ảnh (Út Hậu) ở một đoàn, em ở đoàn khác ; dĩ nhiên tới tết thì mỗi người sẽ ở một nơi. Vì thế tết không còn đặt thành vấn đề. « Tự do ăn tết », mỗi người muốn mừng sao thì mừng. Tuy nhiên, cũng còn con cái, vì thế gần ngày tết, ai ở Saigon thì lo cho gia đình.

- Lo ra sao ?

- Nghĩa là cũng mua sắm sơ sơ... thiên hạ có gì thì lo cho đầy trẻ ở nhà có thứ đó, để chúng được vui.

ÚT TRÀ ÔN, NGỌC BÍCH : TUNG BỪNG

« Năm nào cũng ăn tết ở Saigon và vui vẻ trẻ trung » đó là câu nói của Út Trà Ôn, khi tôi hỏi anh sẽ ăn tết ra sao. Út Trà Ôn nói tiếp :

- Tôi tết, không vui cũng phải cố tạo ra niềm vui. Dù là vất vả lo trình diễn gấp đôi để phụng sự cho khán giả thì mình cũng vẫn còn thì giờ để vui anh vui em. Uống rượu đánh bài « ăn thua đủ » đó là dịp vui xuân của Út Trà Ôn. Riêng Ngọc Bích khi tôi hỏi thì nàng mỉm cười trả lời nhỏ nhẹ :

- Em chẳng biết tết đến mình phải mừng ra sao. Căn em (Út trà ôn) mừng sao thì em mừng vậy.

THANH-NGUYỆT : TRẦM LẶNG.

« Với Nguyệt, mùa xuân là mùa của nghỉ ngơi, gặp lại bạn bè, gia đình sum họp. Nhưng nghề nghiệp không cho phép Nguyệt được nghỉ trọn vẹn ba ngày xuân thì Nguyệt cũng sẽ cố gắng dàn xếp để nghỉ vào dịp khác. »

- Nhưng Nguyệt cũng phải sửa soạn một chút gì đó trong ba ngày tết chứ ?

- Nguyệt chưa biết trong dịp tết đoàn sẽ trình diễn ở đâu thì anh bảo biết sửa soạn cái gì ? Vì thế mỗi dịp tết về là một dịp để cho tâm hồn Nguyệt lắng xuống, tách rời mình ra khỏi niềm vui của mọi người...

THÀNH-ĐƯỢC : ĐỐT PHÁO CHO VUI !

Chàng nghệ sĩ tài danh Thành-Được khi nghe tôi hỏi, chàng đã cười đùa ra chiều suy nghĩ đôi mắt đăm chiêu, Thành Được nhẹ cười :

- Mừng tết, biết mừng gì hả anh ? Trải qua mấy cái tết rồi đều gặp chuyện buồn. Nên tết năm nay chẳng thiết gì nữa. Có lẽ để mừng tết, tôi sẽ mua một bánh pháo đốt cho vui !

- Chỉ có vậy ?

Thành Được cười :

- Còn thế nào nữa thì chưa biết !

Giọng nói và tia mắt nhìn của Thành Được có nhiều tâm trạng chán ngán. « Mua một bánh pháo và đốt cho vui » phải chăng lòng Thành Được còn gặp nhiều nỗi u buồn, nhưng chàng cố bám víu vào một niềm vui bề ngoài gì đó để khuấy khỏa bề trong.

Từ trên xuống dưới : Cô Thanh Nga, Thành Được, Phương-Quang, Hùng - Cường.

THÔNG THƯỜNG, Mùa Xuân ; mùa của vui tươi, hạnh phúc, của đoàn tụ gia đình ; mùa của vui đùa giải trí... kể ngồi uống rượu đánh cờ, người xem cải lương, hát bóng, Đại Nhạc Hội v.v...

Mùa xuân, mỗi người chúng ta đều có một niềm vui, một vài ngày nghỉ ngơi cho thoải mái tâm hồn ; cho phục hồi thể xác sau một năm làm lộn với cuộc sống đầy mưu sinh vất vả.

Nhưng, nếu tất cả mọi người chúng ta, đều to được dăm ba ngày nghỉ ngơi thì những người nghệ sĩ nói chung và các nghệ sĩ sân khấu cổ nhạc nói riêng ; đã phải làm việc gấp ba lần ngày thường để « mua vui cho thiên hạ ». Họ như loài chim lữ ; có một đời sống khác hẳn với những loài chim chóc. Họ là những bông hoa đẹp nhất mà hàng ngày chúng ta thưởng thức, triu mến. Họ là những vì sao đặc biệt ; đứng riêng một góc trời. Bốn mùa vũ trụ vẫn xoay, chúng ta sống vào sự xoay vần thay đổi ; chúng ta làm việc vui chơi với mỗi mùa thì họ ; tự nguyện là một nụ cười tươi thắm, là trời xanh của mùa hạ ; là trắng sáng của mùa thu ; là nắng ấm của mùa đông và bông hoa hương sắc của mùa xuân ; che niềm vui thêm lên mãi.

Thông thường, chúng ta mừng xuân là nghỉ ngơi vui thú, còn họ, làm việc gấp hai gấp ba lần vậy thì họ có còn thì giờ để « chào đón mùa xuân » không ? Xin mời bạn đọc đi xem họ ăn Tết ra sao ?

Chúng tôi đi tìm đến từng người ; ngồi nói chuyện như một người bạn với một người bạn để hoàn thành thiên phóng sự tặc hành này. Vì thế, mỗi người chúng tôi hỏi một cách khác nhau, và cũng được trả lời một cách khác. Tuy nhiên, đại cương về mỗi người, những câu hỏi của chúng tôi cũng dựa vào những điều chính sau đây :

- Năm nay bạn định ăn tết ra sao ?
- Bạn nghĩ gì về những ngày tết ?
- Bạn có kỷ niệm gì vui buồn trong những ngày tết hay không ?
- Tết, theo bạn thì có gì mới lạ, tiến bộ ?

THANH NGA MỞ HỘ MÙA XUÂN

Người mà chúng tôi tìm đến nói chuyện để mở đầu cho thiên phóng sự này là nàng Kiều Nữ Thanh Nga. Một vì sao sáng nhất, một bông hoa đẹp nhất với hương sắc vẹn toàn của sân khấu cải lương hôm nay. Vừa gặp tôi, Thanh - Nga nhướn miệng cười tươi :

- Có gì lạ không anh, sao lâu không thấy lại ?

- Có biết Thanh Nga hát ở đâu mà lại !

- Anh không biết thật sao ?

- Thiết đó. Đang cần gặp Thanh Nga gấp mà hôm nay mới được gặp.

- Chuyện gì vậy anh ?

- Chuyện tết. Muốn hỏi Thanh Nga năm nay ăn tết ra sao. To hay nhỏ ?

Thanh Nga mỉm cười.

- Hiện giờ thì Nga chưa nghĩ tới sẽ ăn Tết ra sao... Tuy nhiên chắc cũng như mọi năm.

- Mọi năm là ra sao ?

- Thì mà Nga sửa soạn ăn tết ra sao thì Nga sẽ ăn như vậy. Nghĩa là như những gia đình khác cũng có dưa hấu, thịt kho, dưa giá v.v...

- Tôi không tin Thanh Nga « hiền » như vậy. Thanh Nga là « con cưng » của gia đình ; thế nào Thanh Nga chẳng « không nhéo » đôi má phải dành một cái gì đó vào dịp tết cho Thanh Nga ?

Thanh Nga lắc đầu :

- Anh nghĩ oan cho Nga đó. Nga hiền khô à. Nga chẳng dám hỏi gì đâu. Gia đình ăn tết ra sao thì Nga ăn tết như vậy. Tuy nhiên Nga phải thật với anh là Nga là người thích ăn dưa hấu nhất nhà.

- Vậy đó ?

- Ờ, vậy đó ! Vào dịp tết, nhất định là Nga phải ăn dưa hấu trừ bữa !

Cả hai chúng tôi cùng cười.

Cô Lệ Thủy

ÚT BẠCH LAN : QUÊN MẤT MÙA XUÂN

Nàng sầu nữ Út Bạch Lan bây giờ không còn là sầu nữ nữa. Sau những ngày sống cô đơn nay nàng đã tìm gặp được một tình yêu và đang sống tràn trề với tình duyên mới đó. Đồng thời, nàng đang xê tiến lập một gánh mới. Gặp tôi, sau khi nghe tôi hỏi, Út Bạch Lan lắc đầu :

- Bạn rộn quá anh ạ, có lẽ là quên tết một thời ! Anh coi, Lan đang phải xúc tiến lập một đoàn mới ; hỏi thóc, qui tụ nghệ sĩ và tập tành một muốn chết luôn thì còn nghĩ gì được tới cái chuyện sắm sửa ăn tết ? Có lẽ Lan sẽ được ăn tết về nghỉ ngơi vào cuối tháng tết. Nghĩa là ăn tết muộn hơn hết cả mọi người.

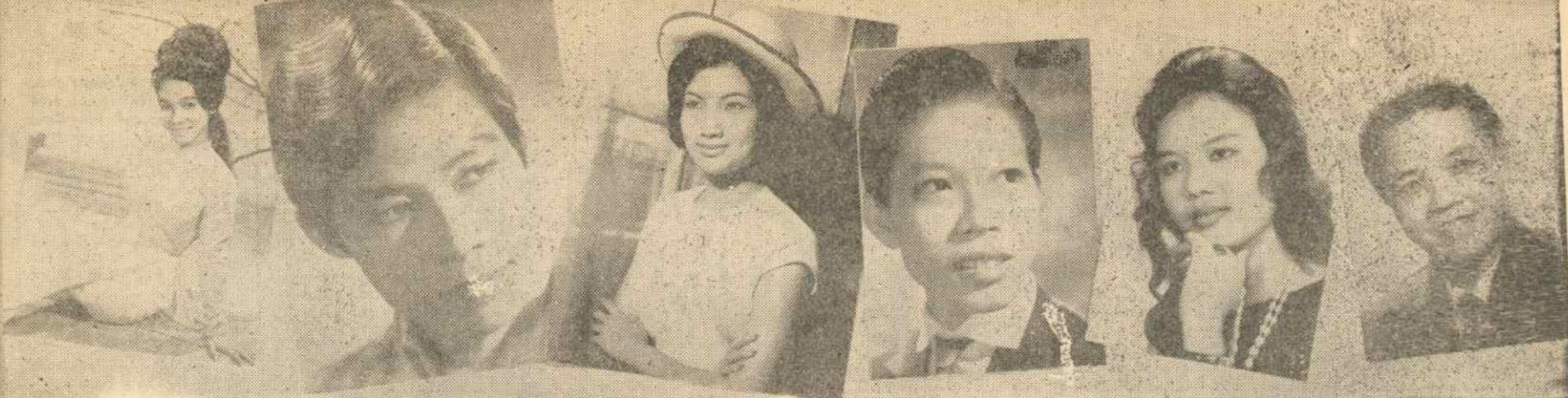
HÙNG CƯỜNG : TRÁI LẠI

Út Bạch Lan đề « dành tết » ăn sau thiên hạ thì Trái lại, Hùng Cường muốn ăn tết... lớn hơn thiên hạ ! Hùng Cường tâm sự :

- Vui về gì đâu mà tết nhất hả anh ? Đất nước còn chiến tranh, quê hương còn khói lửa

Cô BÍCH-SƠN THANH-HẢI Cô TRƯƠNG-ÁNH-LOAN DŨNG-THANH-LÂM Cô KIM-LOAN VĂN-HƯỜNG

Tú Cô Bạch-Tuyết

Mỗi người ăn Tết mỗi lối khác nhau, cũng vui.

PHƯƠNG-LIÊN, DIỆP-LANG : XUÂN CẢ BỐN MÙA !

Tôi tìm đến Phương Liên và Diệp Lang.
 — Sao, « ông bà » có định ăn Tết to không ?
 Phương Liên và Diệp Lang cùng cười :
 — Nhất định là to !
 — To ra sao ?
 — Ở... ở to là sẽ vui vẻ, thiên hạ có gì mình có thứ đó chứ sao !
 Tôi cười :
 — Nói thiệt ý nghĩ của tôi thì ông bà đâu cần chờ tới mùa xuân mới ăn Tết, phải không ?
 — Vì sao ?
 — Vì thấy « ông bà » sống hạnh phúc quá chừng, chắc chắn trời đất hiện nay chỉ còn một mùa xuân !
 Cặp vợ chồng son trẻ ấy cũng cười. Mùa xuân đời của họ vừa tròn một năm.

NAM-HÙNG, THANH-THANH-HOÀ : TRỌN VẸN

Cặp « Trai Tài gái sắc » này có hạnh phúc hơn các đôi khác là chàng và nàng cùng ở một đoàn (Thanh Nga) vì thế đó phải lo như các đôi vợ chồng khác vào các dịp Tết « Chàng ở một nơi thiếp một nơi ». Khi nghe tôi hỏi, Nam-Hùng cười :
 — Tôi này sẽ ăn một cái Tết trọn vẹn lứa đôi cho dù vào dịp Tết đoàn trình diễn ở Sài Gòn hay Cà Mau, Bến Hải thì vẫn có nhau, mừng Tết « sum họp » như thường !
 — Đồng vợ đồng chồng, tất bề đồng cũng cận Hai « ông bà » đi đâu cũng có đôi có lứa như vậy thì hạnh phúc nhất rồi còn gì !
 Thanh-Thanh-Hoà và Nam-Hùng cùng tiễn tôi bằng một nụ cười vui vẻ.

BẠCH-TUYẾT : CHÀO MỪNG NĂM MỚI !

Một sự không ngờ dành cho tôi, khi tôi đến hỏi Bạch-Tuyết năm nay định sửa soạn ăn Tết ra sao thì nàng không trả lời thẳng vào câu hỏi ; Bạch-Tuyết chỉ vào một thanh niên đẹp trai ngồi bên cạnh mà nói :
 — Hôn phu của em. Tôi này ra giêng thì làm đám cưới !
 — Vậy thì nhất rồi ! Chắc chắn Bạch-Tuyết trông mau tới Tết lắm ?
 — Vì sao ?
 — Vì qua Tết là tôi « ra giêng »
 Bạch-Tuyết cười :
 — Anh chỉ được cái tra chọc vậy đó !
 Không nói hẳn qui bạn đọc cũng biết rằng nghề sĩ Bạch-Tuyết của chúng ta năm nay sẽ mừng một mùa xuân rộn rã, vui vẻ như thế nào rồi.

PHƯƠNG-QUANG : VỚI MÙA XUÂN TUỔI TRẺ

Từ giả Bạch - Tuyết, tôi tìm tới Phương-Quang. Chàng nghệ sĩ trẻ tuổi, kếp chánh của đoàn Kim-Chương này lúc nào cũng tươi vui, đôn ảo.
 — Thế nào Phương-Quang, Tết nhất tới nơi rồi, đã sửa soạn gì chưa ?
 Phương-Quang cười :
 — Anh còn phải hỏi tôi câu đó sao ?
 — Sao không ?
 — Tưởng anh thừa biết rồi, chúng mình còn trẻ, cần quái gì phải chờ tới ngày Tết mới vui.
 — Là chưa !

Tấn-Tài

— Chẳng có gì lạ hết đó. Tuổi trẻ là mùa xuân, mỗi một nụ cười giai nhân là một bông hoa ngày Tết. Chúng mình ăn Tết quanh năm mà !

Cô Diệu-Hiền

KIM-NGA CÙNG NHƯ BẠCH-TUYẾT !

Kể từ bữa tìm gặp Kim - Nga và viết bài phóng sự về nàng, cho tới nay tôi mới gặp lại Kim-Nga.
 — Sao, đã dứt khoát chưa vậy, Kim-Nga ?
 — Dứt khoát gì vậy anh ?
 — Quên rồi sao, ra giêng thì ăn đám hỏi ?
 Kim-Nga cười :
 — Bí mật !
 — Sao ác vậy, bí mật hoài ! Còn Tết nhất ra sao ?
 — Tương đương và vui vẻ !
 — Vậy là nhất rồi ! Nhớ phải để dành bánh Tết cho tôi nghe.
 Kim-Nga cười. Nụ cười thật tươi như hoa ngày Tết.

THANH-HẢI : RƯỢU NỒNG, Ý THÂM !

Anh chàng nghệ sĩ trẻ tuổi trông có mám « con nhà võ » này bao giờ cũng thảo với bạn bè nhà chàng là một « Quán Nước » cho bạn hữu đến muốn uống thứ gì thì uống. Đặc biệt là rượu. Ở đâu Thanh-Hải cũng có nhiều thứ rượu tại « sẵn sàng mời bạn hữu « Cộng lý » anh. Chính Thanh-Hải lại không phải là tay nghiện rượu. Khi nghe tôi hỏi thì Thanh-Hải cười, chỉ tay vào tú rượu :
 — Thì đây ! Đó là bạn việc phải trina tiếp gặp đôi, tôi cũng hào hứng với anh trong ba ngày Tết phải no say nhậu nhọt. Chỉ có thế ! Tết ăn ghé lại đây nghe.
 Tôi nhìn tú rượu của Thanh-Hải mà ước gì tú rượu của mình không... cao !

LỆ-THỦY : RAO RỰC VỚI XUÂN

Trong khi tôi lo tìm nghệ sĩ để phỏng vấn bài này thì đoàn hát của Lệ-Thủy còn đang trình diễn ở Miền Tây. Một sự tình cờ tôi gặp được nàng là nhờ đến phỏng ghi âm của hãng đĩa Continental, bữa đó Lệ-Thủy phải về để thu đĩa.
 — Sao, Lệ-Thủy, Tết tới nơi rồi !
 Lệ-Thủy cười :
 — Anh đã sửa soạn gì chưa ?
 — Ờo le chưa ! Để tôi hỏi Lệ-Thủy chứ. Sao Lệ-Thủy lại « tranh nghề » của tôi ?
 Lệ-Thủy lắc đầu, nụ cười vẫn nở trên môi.
 — Anh định hỏi gì Thủy nào ?
 — Thì cũng thường thường vậy đó, chẳng hạn Lệ-Thủy định ăn Tết ra sao ? Lệ-Thủy cảm nghĩ về ngày Tết ra sao, vui hay buồn ?
 — Vui chứ anh. Nghĩ tới ba ngày Tết là Thủy vui rồi. Một niềm vui rạo rức.
 — Vì sao ?
 — Cũng chẳng biết vì sao ! Có thể vì mùa xuân, hay ba ngày Tết là dịp cho gia đình, anh em trong gia đình sum họp vui vẻ.
 — Nhờ Lệ-Thủy bị « kẹt » trình diễn ở tỉnh thì có vui không ?
 — Vẫn vui như thường !
 Tôi quên chưa giới thiệu với quý bạn đọc, bữa đó Lệ-Thủy cùng Mỹ-Châu thảo đĩa bản « Biết Ra Sao Ngày Mai ».

Cô Phương-Ánh

MỸ-CHÂU : NỤ CƯỜI CỦA NÀNG ĐÃ LÀ MÙA XUÂN

Vừa lúc đó, Mỹ-Châu cũng từ trong phòng ghi âm ra. Tôi hỏi :
 — Còn Mỹ-Châu, sẽ ăn Tết ra sao ?
 Mỹ-Châu cười :
 — Biết ra sao ngày mai !
 — Cho can, đừng rờn như vậy chứ !
 Nụ cười vẫn ở trên môi, Mỹ-Châu trả lời :
 — Tùy gia đình á. Gia đình sửa soạn sao thì ăn như vậy. Còn vui thì em lúc nào cũng vui. Đặc biệt là trong những ngày gần Tết, thấy mọi người sửa soạn Tết mà vui. Tuy nhiên, chính những ngày Tết thì lại không vui bằng.
 — Vì phải làm việc nhiều ?
 — Có thể. Nhưng có lẽ lý do chính là vì thấy trước Tết sửa soạn vui quá rồi ; nên tới ngày Tết thành ra thường đi.
 Nhìn nàng kiểu nữ Mỹ-Châu, với mái tóc dài óng ả ; đôi mắt to đen và nụ cười lúc nào cũng như tươi nở khiến tôi thầm nghĩ chính nàng đã là mùa xuân của bao trái tim rồi ; cần gì phải mừng xuân nữa...

TRƯƠNG-ÁNH-LOAN : XUÂN HẠNH PHÚC

Cuộc đời của nàng nữ tài danh Trương-Ánh-Loan đã hơn một lần chúng tôi nói trên P.N.D.B Ngày xuân nhắc lại chuyện buồn hẳn nàng không vui ; và chính Trương-Ánh-Loan cũng muốn quên hết cả đi vãng. Vì thế, Trương-Ánh-Loan đã tươi cười trả lời tôi :
 — Đã mấy năm nay, em chờ đón mùa xuân với cả niềm vui. Cái vui đây không phải là vui bề ngoài, ừ đó vật chất. Niềm vui thoát tục tâm hồn

Kim-Nguyễn

kể từ ngày em tái tạo hạnh phúc với anh Hùng (soạn giả Viên-Hàng) Mọi năm trước tôi em thường thuê trang đêm giao thừa về nói chuyện đánh bài cùng bạn hữu hoặc uống rượu, ăn bánh mừng xuân.
 — Tương tác vậy đó ?
 Trương-Ánh-Loan cười :
 — Dĩ nhiên !

KIM TUYẾN, HOÀI-TRÚC PHƯƠNG XIN CHO NHAU MÙA XUÂN

Cặp vợ chồng son trẻ này mới đây là một Sĩ CĂNG ĐÀN trên báo chí và trong giới nghệ sĩ. Tuy nhiên, Tết là một dịp để cởi mở tâm hồn xóa bỏ những niềm đau hi vãng. Mùa xuân họ sẽ sống trọn trong vòng tay âu ái của nhau. Dĩ nhiên, theo như lời Hoài-Trúc-Phương thì họ sẽ mua sắm ăn Tết như thiên hạ. Tuy nhiên, họ phá bỏ Tết mới vui ; tại này vui ngay từ bây giờ, từ trong tâm hồn vui ra với ăn tinh ngọt nhúc.

BÍCH-SƠN : TẤT CẢ NIỀM VUI CHO GIA ĐÌNH

Dĩ nhiên, mùa Xuân ai mà chẳng vui ? Sơn vui lắm trong ba ngày Tết, Cũng bình thường, dư thừa, gió chảnh, thị đồng... Và tất cả niềm vui của Sơn là vui cùng với gia đình. Tuy nhiên, Sơn cũng chưa được vui trọn vẹn khi nghĩ tới đứa nước còn phân chia.

Cô Ngọc-Bích

Đó là những câu tâm sự của Bích-Sơn về ba ngày Tết. Nàng cũng vui xuân, nhưng chưa thể nào vui trọn vẹn.

DỪNG-THANH-LÂM : CÓ GÌ VUI BẰNG TẾT ?

Chàng trai có hai dòng máu Việt-Pháp này lúc nào cũng vui vẻ, trẻ trung. Khi tôi hỏi Dừng-Thanh-Lâm là ăn Tết tây hay Tết ta thì chàng trả lời :
 — Ăn cả hai Tết ! Tuy nhiên anh nên nhớ Lâm là người Việt Nam thì chỉ có Tết Việt Nam mới thiêng liêng thôi nhé ! Lâm ăn Tết tây là vì có dịp để vui đùa mà thôi.
 Với Dừng Thanh Lâm thì vấn đề ăn uống, nề nếp hay phong tục của ngày Tết không quan trọng, quan trọng là vì có dịp để bạn bè sum họp vui chơi ; lái xe chạy bộ ngoài đường...
 Dừng Thanh Lâm còn vỗ tay lắm ; nên Tết đối với chàng cũng không kém đôn ảo vui tươi.

THANH SANG : VUI LÀ VUI GƯỢNG KÈO MÀ...

Từ giả Dừng Thanh Lâm, tôi tìm gặp Thanh Sang. Vừa thấy tôi, Thanh Sang chỉ tay vào vợ.
 — Kỳ quá anh ơi ! Đàng không bị té gãy xương vui !
 — Trời đất ! Có nặng lắm không ? Lâu chưa ?
 — Bữa nay là đúng một tuần. Còn gượng ra sân khều được, nên không tới nổi gì.
 — Còn Tết nhất thì sao ?
 — Chắc là không ăn đâu.
 — Sao vậy ?
 — Bực quá thế này thì vui vẻ gì mà ăn lễ anh ?
 — Chắc đây là cái rủi cuối cùng của năm đó Sang nữa thì Thanh Sang sẽ hết sức hên cho năm tới.

THANH-TÚ : MÙA XUÂN CÒ ĐƠN

— Tết năm nay Thanh-Tú ăn Tết ra sao ?
 — Sống cô đơn làm sao chịu nổi ? Hiện tại em đã yêu một cô. Cô này em quen đã lâu và gia đình họ qui mến em như con cháu trong nhà. Tuy nhiên chuyện tình cảm vẫn còn cảm nín, em chưa dám thổ lộ ra.
 Hy vọng rằng mùa xuân năm nay Thanh Tú sẽ được toại nguyện đó !

NGỌC HƯƠNG : TIN TƯƠNG.

— Thế nào Ngọc Hương, sửa soạn mừng xuân có vui không ?
 — Một muốn chốt anh á.
 — Sửa soạn to quá anh em ?
 — Không đâu, tập tuồng để trình diễn vào dịp xuân đó.
 — Vậy không ăn Tết sao ?
 — Có ăn chứ. Nhưng chắc là ăn sau thiên hạ năm ngoài cũng vậy. Ba ngày Tết tại này trình diễn ở Long Xuyên, sau đó mới về Sài Gòn nghỉ ngơi ăn Tết.
 Vui vậy đó, cô Đào Ngọc Hương, kể từ ngày lấy soạn giả Thu An và lập gánh nhà đời có vẻ lên hương lắm lắm.

NGỌC GIÀU : CẦU XIN...

— Ngọc Giàu kho tình ghê lắm nhé.
 Ngọc Giàu tròn mắt nhìn tôi.
 — Anh nói sao mà Giàu kho tình ?
 — Tết tới nơi rồi mà em làm khổ để tại này hả á.
 (Xem tiếp trang 25)

Hữu-Phước

THANH-SANG

Ken chông đêm 30 Tết

MỘT TRUYỆN KỶ THỦ
của
Thanh Tùng

Luân hăm máy về lò, xuống xe, dắt bộ. Anh lên lối giữa đám người đông như kiến đó, tiến về phía mặt tiền của làng đến nơi gọi xe.
Khu Lăng Ông khá rộng. Lối cổng vào, mặt tiền, trông rất đồ sộ. Trên lễ đường, phía ngoài bức tường bao vì khu Lăng là nơi hoạt động của các vị bô sư, thầy tướng, thầy số, với những tấm biển chiếu hàng về hình bát quái và bản tay v... ông nào cũng tự cho mình là châu chấu năm bảy mươi đời của Quí Cốc tiên sinh hay liều hơn nữa, nhận phước ngay rằng chính mình là "ông ấy" mới tới thế.
Ngày thường, đám thầy tướng thầy số này tụ tập nơi đây đã đông. Họ cũng bặt, dụng lều để làm chỗ tiếp đón khách hàng.

Những ngày sóc vọng, hội hè, và nhất là ngày tết, các thầy tướng số càng đông về khu này đông hơn, vì những ngày này chính là "ngày mùa" của họ. Bà con, có bác đến lễ đền cầu phúc lộc, các cô gái chưa chồng cầu nhân duyên, đã xin xăm tất cũng phải đưa ra nhờ mấy thầy đó giải hộ. Mồm miệng của mấy ông thầy tướng này lại khéo. Họ sành tâm lý nên biết rõ thân chủ họ muốn gì để ve vuốt thỏa mãn lòng tự ái của thân chủ.

Luân mua một bao đèn cây, một bao nhang rồi theo đoàn thiện nam tín nữ tiến vào trong làng.
Trong làng cũng chia làm hai, phía trước là mộ, phía sau là đền, bao quanh có bãi cỏ rộng với nhiều cây to bóng mát.

Bước chân vào đây, cái không khí thiêng liêng của một nơi linh từ, không khỏi làm cho Luân cảm thấy rợn rợn.

Những ngọn đèn cây linh lung tỏa ánh sáng trong các bệ thờ, khói nhang trầm xanh lam bàng bạc quện lẫn trong hơi thở, những tiếng rì rầm khăn vải, những tiếng sóc xăm nghe "lóc cóc lóc cóc", tiếng chuông điểm giọt từ trong chính điện... tất cả những thứ ấy tạo nên một cái gì thật linh thiêng, huyền bí.

Số người đến lễ lộc, xin xăm và chiêm bái lúc này đã đông lắm, vì giao thừa cũng gần tới.

Một cô gái thật đẹp quý số xăm ngay trước mắt Luân. Anh nhận ra cô sóc đã khá lâu vẫn chưa được một thẻ xăm nào rút ra ngoài.

Luân nghĩ thầm :
- Cô em lại cầu tình duyên đây mà ! Sao người đẹp thế kia, số phận lại hẩm hiu, ế ảm ?

Lệ xin xăm, tin chủ số khi quý xuống thấp nhang khấn khứa những điều mình cầu, rồi nhận lấy một ống xăm để sóc, nhịp sóc đều "lóc cóc..." đứng vùi vùi, cũng đứng tỏ ra sốt ruột. Thành cho thế nào thì thế ấy tự nhiên sẽ rút ra ngoài. Người xin nhất lấy thẻ xăm ấy đến một chiếc bàn ở bên hông đền, người ta sẽ tùy theo số thứ tự của thẻ xăm, phát cho một mảnh giấy có in sẵn lời giải, thường là một bài thơ lục bát ý nghĩa mà mờ mà tin chủ là người ít học tất khó bề hiểu nổi. Bởi thế nên, mấy ông thầy bô sư, tướng số ngoài kia mới có công việc để làm.

Luân nhìn cái nhìn về phía thiếu nữ một lần nữa. Anh thấy cảnh một thiếu nữ qui sóc xăm cũng hay hay. Với óc tưởng tượng phong phú của một nhà văn, anh vẽ ra cả một bối cảnh thơ mộng trong đó, một cô gái vẹn tuyền sắc chịu cảnh hẩm hiu, cô đơn, đêm đêm thấp nhang van vái thần linh phù hộ cho cô được một người yêu cho cuộc đời đỡ tẻ lạnh.

Luân bước tới gần nhìn kỹ cô gái, lúc này đã đặt ống xăm xuống trước mặt, chấp tay nguyện cầu.

Luân nhìn kỹ gương mặt của nàng. Quả nhiên thiếu nữ đang qui trước anh rất đẹp, với gương mặt trái xoan tươi trẻ, với làn da mịn màng, đôi mắt to đen mỡ lớn, hai làn mi dài vút vút cong. Chiếc miệng tươi với hai vành môi đỏ mọng như nhụy hoa. Mái tóc xoắn ngang vai tạo cho nàng một vẻ đẹp đằm đằm, man dại.

Nàng vẫn áo dài trắng, màu trắng say mơ tựa hồ điệp. Tuy Luân chỉ nhìn thấy khoảng trên của thân hình thiếu nữ, anh cũng nhận thấy nàng có thân hình tuyệt mỹ, nảy nở và rất gợi cảm.

Bản tính nghịch ngợm, liều lĩnh và cũng mềm yếu dễ bị lôi cuốn, Luân ngẩn ngơ một giây, rồi như có ma đưa lối quý dẫn đường, anh bước tới quý ngay xuống bên cạnh thiếu nữ ; khấn nhỏ nhưng cũng đủ để thiếu nữ nghe tiếng :

- Lay đức Tả quân, con thì con chả có gì để xin ngài cả. Con xin hộ cho cô gái đang qui bên cạnh con. Xin đức Tả Quân ban cho mọi điều con cầu mong. Có cầu tài, xin Ngài cho tài ; có cầu duyên xin Ngài ban cho cô một chàng trai thiệt bảnh, bảnh như là... con vậy !

Thiếu nữ đang làm râm khăn vải, chợt thấy có người quý ngay bên cạnh mình thì nhột lòng, lại nghe rõ những lời khấn của Luân nàng không đứng được quay phắt qua nhìn anh.

Luân khấn xong thì tìm tẩm cười ngó nàng vừa kịp bắt gặp cái nhìn của thiếu nữ, làm cô nàng e thẹn, ửng đỏ hai gò má, cúi xuống.

Luân khoát chỉ, khấn to hơn :
- Tấu lay đức Tả quân, chính đời con cũng có đơn lắm ! Gần ba chục tuổi mà chả có... ma nào thèm lấy hết, xin đức Tả Quân phù hộ độ trì cho hai chúng con.

Có lẽ vì quá xấu hổ trước lời trêu chọc của Luân, anh thấy thiếu nữ nguyệt đài anh một cái có đuôi mắt, rồi tất tả bước ra ngoài, tà áo trắng của nàng no gió phấp phật. Luân ngơ ngác nhìn theo, nhưng bóng nàng đã khuất sau bức màn cửa, mất hút.

Luân tiếc rẻ nghĩ thầm :
- Ưổng quá ! Cá không chịu cắn câu, biết làm sao ?

QUA khỏi cầu Bông, Luân cho xe chạy từ từ. Đêm trừ tịch, trời không trăng sao. Phố phường chìm ngập trong bầu không khí vắng lặng, kể cả những khu vực buôn bán, vì nhà nhà ngày từ buổi chiều đã đóng cửa kín mít để lo làm lễ rước ông bà.

Trong khi đó, riêng tại khu vực Lăng Ông lại diễn ra một quang cảnh tấp nập vô cùng.

Lăng Ông là đền thờ đức Tả quân Lê - văn - Duyệt, một vị công thần triều Nguyễn, đã giúp vua Gia Long được nhiều công lớn trong việc thống nhất đất nước. Lăng Ông từ lâu vẫn được coi là một chốn linh từ. Những ngày rằm tháng giêng, những ngày sóc vọng, thiện nam tín nữ đến chiêm bái rất đông. Đặc biệt ở Lăng Ông có tục xin xăm, tục hái lộc đầu năm, nên vào đêm giao thừa như đêm nay, số người đổ về Lăng Ông đông không xiết kể.

Họ là dân chúng ở vùng phụ cận, Gia Định hoặc Saigon, mà cũng có cả khách phương xa.

Họ đến đây trước vì lòng sùng kính một vị anh hùng dân tộc, sau để bẻ lộc, xin một que xăm xem năm mới làm ăn có tấn phát, khỏe mạnh, hoặc sẽ gặp vận hạn hao tài tổn của. Trai chưa vợ, gái chưa chồng xin xăm ở Lăng Ông để coi năm mới có gặp lương duyên và cũng để cầu xin những điều thầm ước khác.

Cũng có người đến Lăng Ông ngoài việc chiêm ngưỡng, chỉ là để mua vui vì quang cảnh Lăng Ông vào những dịp này, chẳng khác gì một ngày hội lớn vậy.

Luân cũng là một trong số những người thuộc thành phần cuối cùng đó.

Luân là một văn sĩ nghèo, vì nghèo, gần 30 tuổi, anh vẫn sống độc thân.

Không phải vì quá nghèo, không có cô gái nào ưng lấy anh. Là một nhà văn khá nổi tiếng và không đến nỗi "xi trai", như Luân, kể ra không hiếm gì những nữ độc giả hâm mộ. Có cô còn cả gan dám đề nghị cưới anh làm chồng. Nhưng Luân nghĩ : Kiếp nhà văn là một nghiệp dĩ quá oan khiên, lại nửa đời sống không có gì bảo đảm cho lắm, nếu đã mang thêm gánh nặng gia đình nữa, thì không khỏi làm cho nhiều người phải khổ lây vì mình, và văn tài có thể bị mòn mỏi, sút kém bởi những ràng buộc ấy.

Thế là bao nhiêu lần Luân dứt lời rồi lại thôi.

Một gian gác trọ, một va-ly quần áo, một tủ sách nhỏ, bữa bữa đến quán ăn cơm, cuộc sống của Luân buồn hiu nhiều khi đến đay dứt.

Nhưng Luân bằng lòng cuộc sống anh đang có. Tất cả anh dành cho sự nghiệp văn chương của mình, vì Luân quan niệm : ở trên đời này chỉ có ba hạng người đáng được tôn trọng và khi chết còn để lại danh thơm cho hậu thế.

Ba hạng người ấy là : Lập công, lập đức và lập ngôn.

Những vị anh hùng nghĩa sĩ có công lớn với đất nước, dân tộc là lập công. Các bậc cao nhân, thánh hiền là lập đức. Các nhà tư tưởng, các văn hào thì bả là lập ngôn.

Luân cao vọng những tác phẩm của anh, sau này sẽ còn sống mãi với thời gian, và với niềm tin đẹp đẽ ấy, Luân đem hết tâm hồn vào việc sáng tác.

Anh làm việc không biết mệt.

Vấn Luân viết rất có lửa. Những tư tưởng Luân đưa ra đôi khi quá mạnh, quá mới, gây một vài sự hiểu lầm trong số những người cầu chấp, nóng nảy.

Nhưng Luân biết mình, hiểu mình hơn ai hết, và anh cứ vững tiến theo hướng đi đã tự vạch sẵn cho đời mình.

Đêm trừ tịch, nằm co một mình trên gác trọ cũng buồn, Luân chợt nảy ý kiến đi viếng Lăng Ông. Anh theo mọi người đến đây không phải để bẻ lộc, xin xăm như phần đông các thiện nam tín nữ mà chỉ để giải cơn buồn giữa lúc năm tàn tháng hết...

KHU Lăng Ông đã hiện ra trước mắt Luân bằng những trộm đèn điện, những chiếc xe hơi nối đuôi nhau dài bên lễ đường, bằng khói trầm ngào ngạt lẫn trong gió.

Gió đêm lạnh lạnh.
Càng gần tới lăng, con đường càng như hẹp dần, vì số người đi hái lộc đầu năm đã tập trung về quá đông.

Cuộc đi lễ giao thừa của Luân, từ đó, gần như bắt buộc theo. Không còn thiết kếo dài cuộc vui nữa Luân đi quanh một vòng rồi ra lấy xe trở về. Anh dắt xe đi một quãng, qua chỗ đông người, rồi mới nhảy lên toan mô máy.

- Kìa anh ?
Bàn chân Luân đặt lên bàn đạp chiếc vé-lô, vừa toan đạp nhấc đi, chợt ngừng phắt lại.

Một giọng nói con gái từ phía sau nổi lên, khiến Luân ngoài cổ anh. Ngay bên đường một thiếu nữ với chiếc áo trắng tha thướt vừa hiện ra dưới vầng ánh sáng đèn đường đang nhìn anh tầm tầm cười.

Vì quá bất ngờ, Luân hoang mang chưa kịp nhận ra nàng. Cô gái thấy vậy liếc anh bằng ánh mắt tinh tú, đóng cửa hỏi :
- Thầy không nhận ra em sao ?

Luân ấp úng :
- Có... có là...
- Là cô gái xin xăm ban này đó ! Cái anh chàng này sao khéo vô tình vậy ?

Luân chợt nhớ ra, cười tươi nói :
- A ! .. thảo nào...
- Thảo nào sao ?
- Thảo nào trông cô, tôi bằng thấy ngỡ ngàng.

Thiếu nữ cười thành tiếng trước vẻ ngỡ ngàng của Luân. Anh hỏi nàng :
- Sao hỏi này tự dưng có lại bỏ đi, không xin cho được thẻ xăm ?

Thiếu nữ nguyệt Luân, đồng đáp nói :
- Tại anh đó !
Luân nói trên trong khi dựng xe bước đến trước nàng :
- Tôi làm sao đâu ?

Thiếu nữ ném cho Luân một cái nhìn thật nhanh, rồi cúi xuống :
- Anh khấn gì mà nghe kỳ thấy mờ ! nàng hóa hình tiếp :
- Tuy vậy, không phải vì thế mà em ghét anh đâu.

- Không ghét tức là yêu phải không ?
Thiếu nữ che miệng cười, giọng lá lơi :
- Có lẽ...
Thấy cô gái quá bạo, Luân cầm tay nàng, nàng không chống cự, anh âu yếm hỏi :
- Tên em là gì ?
- Em là Phượng ở nhà quen gọi Phượng Nhi.

- Phượng đi lễ đêm có một mình thôi à ?
- Vâng.
Nàng ngước mắt nhìn Luân ngây thơ :
- Một mình chứ mấy mình ?
Vẻ đẹp của Phượng Nhi, làm Luân nghe xôn xao. Anh hỏi tiếp :
- Phượng còn đi học không ?
- Không. Em nghỉ học mấy năm rồi nhà có em là con, em phải ở nhà để giúp mẹ !
- Nhà Phượng ở đâu ?
- Đường Chi Lăng, xóm cây Quế !
- Bà mẹ Phượng có thường ở nhà không ?
Đôi mắt cô gái chớp nhanh :
- Anh hỏi làm gì ?
- Hỏi để đến chơi thăm Phượng.

Nàng đáp giọng cảm động trong khi chiếc mũi giấy vút cong nhẹ trên mặt đất :
- Bà mất rồi, chỉ còn mẹ ! Nếu anh muốn, em có thể đưa anh tới chơi được.

- Hay tiện xe anh chở em đi ngay bây giờ được không ?
- Cũng được.

Luân quay xe lại. Phượng ập vén áo ngồi lên phía sau. Anh buông cần đẩy đi mấy bước cho xe nổ máy rồi tót lên yên. Xe vòng theo bóng bình rồi rẽ về hướng đường Chi Lăng. Đèn đường là mờ, nhà cửa loáng thoáng, những bóng xe cộ qua lại lướt thướt, Luân như người mê đi, hoàn toàn làm theo sự chỉ dẫn của Phượng.

Qua hồ tâm Chi Lăng, nàng bảo anh rẽ vào một con đường đất đỏ. Đi một quãng nữa đến một xóm nhà của san sát, nhà nào cũng nhang đèn nghi ngút.

Đến trước một ngôi nhà ngôi làm theo lối cổ, Phượng bảo Luân dừng xe. Anh ngạc nhiên thấy trong nhà đèn nến sáng trưng, trước nhà, một chiếc cổng kín bằng lá dừa như trong nhà đang có đình đám, trên cổng, hai chữ "Tuyên phu" bằng Quốc Ngữ viết theo lối chữ triện thật đẹp.

Luân còn đang ngạc nhiên thì một bà lão đầu bạc hoa sương từ trong nhà bước ra. Phượng khẽ bích vào lưng anh nói nhỏ :
- Mẹ em đó !
Luân lưỡng lưỡng động xe, chấp tay vái chào. Bà cụ cười hiền hòa :

- Con rể ta đã đến đó ư ?
Luân không biết đáp sao, bà cụ đã vui cười giải thích :
- Con đừng lấy làm lạ. Con và Phượng nhi vốn có túc tráo nhân duyên. Nó dựng bưng "kén chồng" từ bao lâu nay, nhưng chưa lựa được ai. Một ông thầy bô sư tử vị của con nhỏ nói rằng, đêm nay cứ đến làng đức Tả quân cầu duyên sẽ gặp một người con trai đến quý ở bên cạnh người ấy chính là chồng của nó.

Quả nhiên, con đã tới quý ở bên Phượng Nhi, còn xin thần linh tác hợp. Như vậy, từ nay đã là giai tử của ta rồi. Bà cụ nói xong, cầm tay Luân dắt vào trong nhà. Bên trong lễ hội nhiều người. Tiệc hoa bày lên. Mọi người đều đến rót rượu chúc mừng tân lang và tân giai nhân.

Luân nề lòng uống mãi. Hơi men làm cho chàng say mềm. Luân đã thấy ảo ảo.

Phượng cười tươi như hoa đổ lưng chàng :
- Tân lang đã say rồi ! Để em đỡ chàng vào phòng hoa chúc.

Luân mê man trong cảnh tay ngọc của giai nhân. Anh lờ đi không còn biết gì nữa.

VĂN SĨ Thái Luân kể đến đây ngừng lại, đôi mắt nhắm nhắm ra ngoài trời đêm ba mươi.
Cả mấy chúng tôi cũng nhao nhao lên hỏi :
- Rồi sao nữa ? Anh Luân ? Anh Luân ?
Luân thong thả đốt thuốc hút, nhả một vòng khói xanh lam bay lên trên nhà, lặng đi một hồi, mới đáp :
- Còn sao ? Đêm giao thừa năm ấy, tôi đã lấy ma mà không hề hay biết. Vì các anh có hiểu vì sao không ? Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy thấy mình đang ôm một nắm mồ cổ giữa một bãi tha ma hiu vắng.

Nghe anh nói, chúng tôi cũng rùng mình ớn lạnh. Không đợi chúng tôi hỏi thêm, anh tiếp giọng buồn buồn :
- Nhưng chuyện đó không làm tôi ân hận các anh ạ ! Vì nàng, Phượng Nhi đã cho tôi hưởng tất cả những gì gọi là sung sướng của một đêm tân hôn rực rỡ ái ân.

Cũng chính vì thế, tôi thể không lấy ai nữa, vì dưới mắt tôi, ở cõi đời này, không thể có người con gái nào vừa đẹp dịu dàng như Phượng Nhi.

Câu chuyện của Luân chấm dứt giữa lúc tiếng pháo giao thừa nổ vang ở ngoài kia. Tôi thì thầm nói một mình : Bây giờ là mức xuân !

THANH - TÙNG

★ Người sành đọc báo mỗi tuần chỉ đọc Phụ-Nữ Diễn-Đàn, tuần báo đứng đắn nhất ★

XUÂN VỀ TRONG MẮT TRÊN MÔI

(Tiếp theo trang 17)

Nếu bạn thực hiện được lời khuyên đầu tiên đó, Vân-Giang tin rằng đời bạn sẽ là một mùa Xuân. Xuân sẽ về trong mắt, trên môi, trên gương mặt bạn. Bạn sẽ dùng những mỹ phẩm, những trái cây, những hợp chất, những động tác thể dục để làm cho mình đẹp thêm.

Trong năm Đinh Mùi rất có thể những hoàn thuốc có chất kích thích tố (pilules à base d'œstrogènes) được đưa ra thị trường Các bạn gái có thể nhờ những viên thuốc đó mà giữ được tuổi Xuân bên bờ. Bạn có thể thắc mắc hỏi Vân-Giang

— Chất kích thích tố œstrogènes là chất gì ? Chất ấy ở đâu ra.

Vân-Giang xin giải thích ngay :
— Kích thích tố là chất hóa học do những hạch nội tiết trong cơ thể sản xuất để giúp cơ thể giữ được sự điều hòa mọi hoạt động thể xác. Œstrogènes là kích thích tố do buồng trứng của phụ nữ tiết ra. Chính chất kích thích tố đó đã giúp cho phụ nữ có tính chất đặc biệt của đàn bà.

Nghe Vân-Giang nói vậy, bạn có thể phản đối vì cho rằng :

— Phụ nữ không có tính chất đàn bà thì lạ quá.

Vân-Giang xin đáp ngay :

— Chuyện ấy không có gì lạ cả vì đã có trường hợp người ta có « thân hình phụ nữ » mà có tính đàn ông. Sở dĩ chuyện ấy xảy ra vì họ đã thiếu kích thích tố œstrogènes trong cơ thể. Cũng nhờ có chất kích thích tố này mà làn da phụ nữ có được vẻ mềm mại, dễ thương hơn da của đàn ông. Theo thời gian, người phụ nữ càng ngày càng già đi, buồng trứng cũng bớt tiết œstrogènes cho tới khi người đàn bà được năm mươi tuổi thì buồng trứng hầu như không còn tiết ra kích thích tố œstrogènes nữa.

— Thế là người đàn bà cứ tàn tạ dần đi.

— Đúng thế. Cũng vì lý do đó mà người ta chế ra những hoàn thuốc có kích thích tố œstrogènes để bán ra thị trường giúp phụ nữ kéo dài tuổi Xuân.

Trong năm qua, Vân-Giang đã trình bày cùng các bạn những phương pháp điểm trang, phương pháp tự sửa sang và giữ gìn sắc đẹp. Vân-Giang cũng đã nói tới những mỹ phẩm mà các bạn cần dùng. Chắc có bạn thắc mắc tự hỏi :

— Sao Giang không giới thiệu cho bạn đọc một thứ mỹ phẩm có thể biến cái da đen thành trắng ?

Vân-Giang rất tiếc là Giang không thể giới thiệu mỹ phẩm đó được vì Vân-Giang biết chắc chắn rằng « không có một thứ thuốc nào có thể biến cái được màu da của chúng ta ».

Vân-Giang xin nhấn mạnh một lần nữa là :

« Trong Hộp Thư Sắc Đẹp » Vân-Giang sẽ chỉ giới thiệu những mỹ phẩm nào không gây cho độc giả cảnh « tiền mất tật còn ».

Vân-Giang không chỉ chú trọng tới những mỹ phẩm ngoại quốc mà Giang chú trọng tới toàn thể các thứ mỹ phẩm. Bằng chứng là Vân-Giang vẫn thường giới thiệu những Shampoings, những loại chế tại Việt Nam. Tóm lại những gì tốt cho việc giữ gìn và tô điểm sắc đẹp của bạn đọc là Vân-Giang giới thiệu với bạn đọc ngay.

Trong năm Đinh Mùi, Vân-Giang cũng vẫn giữ tôn chỉ đó. Vân-Giang cũng sẽ lần lượt trình bày những phương pháp giữ gìn và làm tăng thêm vẻ thích hợp cho da số các bạn đọc.

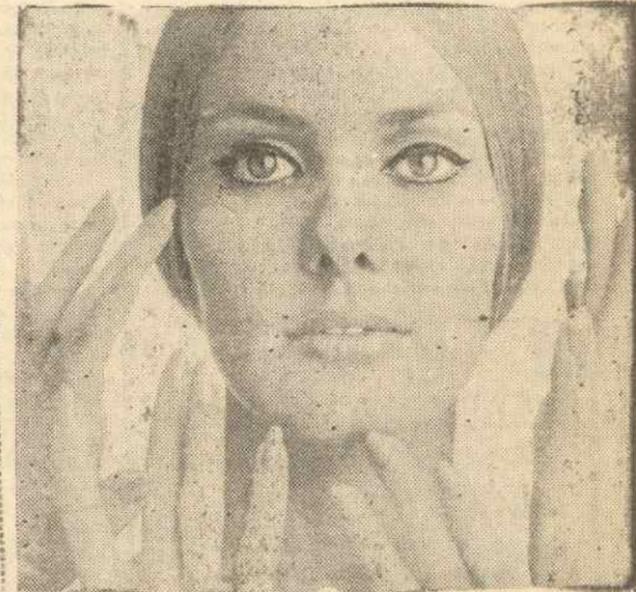
Mở đầu loạt bài đó, Giang xin các bạn lưu ý tới :

HOẠT ĐỘNG CỦA GAN. Vào dịp Tết, việc ăn uống linh đình là việc dĩ nhiên. Nhưng Vân-Giang xin các bạn đừng nên ăn quá nhiều chất mỡ. Các bạn gái thường cho rằng lòng đỏ trứng gà bổ lắm. Vân-Giang cũng đồng ý như thế. Nhưng có một điều chúng ta cần để ý mãi là mọi thứ bổ mà dùng quá độ đều gây hại cho cơ thể. Bạn ăn nhiều trứng quá, lá gan bạn sẽ không còn hoạt động điều hòa nữa. Đa bạn sẽ dần dần vàng da, xấu lắm.

Những đồ ăn dùng nhiều sẽ gây hại cho gan là sò, hến, fromages, đồ gia vị, rượu.

Ngược lại những đồ ăn như rau tươi, carottes, choux-fleurs, chanh, cam, chuối, sữa là những đồ ăn giúp cho làn da giữ được vẻ mịn màng.

— Tại sao thế ?

(Xem tiếp trang 24)

— Châu lay ông... Ông tha tội cho cháu... Cháu có mẹ già, em đại...
Chàng hất hàm nghiêm trọng ra hiệu cho á ta ngồi xuống bên cạnh, nhưng không quên nắm chặt lấy cổ tay đưa con gái khốn kiếp :

— Một trăm đưa ăn cắp, đến trăm lễ một đưa có mẹ già em đại ! Nếu mầy nói thiệt, tao không lôi mầy lên bót, còn cho mầy tiền là khác nữa !
Đưa con gái đang mần tuồng khóc ăm ực bỗng nín bật trở mắt nhìn chàng. Hồng gật đầu :

— Tao hồng có nói xạo. Năm nay mầy bao nhiêu tuổi ?

— Thưa ông... cháu 25 tuổi.

— Hai mươi lăm mà trông mầy trẻ quá ? Trông mầy mặt mũi cũng sạch sẽ sao không kiếm lấy một tấm chông đàng hoàng ?
Đưa con gái lại khóc. Lăn nầy nó khóc thiệt. Hồng hỏi tiếp :

— Tên mầy là gì ?

— Là... là Liên a.

— Mầy cần bao nhiêu tiền ?

— Cháu không biết... Nhưng quả hôm nay nhà cháu hết gạo...

— Một ngàn nhé ?

— ...

— Tao nói thiệt. Trông mặt mũi tao đây, không thể cho mầy một ngàn sao ?

— Dạ... ông tốt quá.

— Hừ ! Này, bỏ cái nghề cắp vặt này đi, tao sẽ tìm cho mầy một việc làm mỗi tháng chừng ngàn rưỡi hai ngàn. Thế nào ?

Liên — tên đưa con gái — lại khóc nữa, những tiếng khóc nghẹn ngào, ăm ực, và... mẩn nguyện. Hồng ngăn người

mắt mùa Xuân

Truyện ba người

☆☆☆☆ của cô DẠ-LÝ ☆☆☆☆

TÊN bồi bàn bước ra ngập ngừng :
— Thưa ông, có lẽ bà nhà ta đang mỗi mắt chờ ông về cúng giao thừa...

— Ô ! Anh yên lòng. Vợ tôi chết từ lâu, lâu lắm rồi, cách đây những 9 tháng !

— Thưa ông, đã rõ giờ...

— Anh muốn đuổi tôi sao ? Anh làm cho một nhà hàng ngoại quốc mà còn đòi về ăn Tết Việt Nam sao ?

— Dạ, không thể bỏ được, Xin ông vui lòng...

Hồng trừng mắt thực mạnh tay vào túi. Rồi nắm tay chàng bắt ra, dẫn mạnh xuống bàn làm ly chén nầy tung. Nắm tay xoè ngửa, chàng hất tờ giấy bạc cho tung lên không trung là bà bay xuống đất rồi người bỏ đi không cần tiền thối. Ra đến đường Tự Do, chàng khẽ neho mắt nhìn phố xá, những căn nhà trơ trọi năm xuống im lìm chờ mùa Xuân đến vượt ve. Khác với số đông, Hồng là một mẫu người khi nhậu nhẹt say túy lúy, mắt chàng chỉ trắng bệch chứ không hề đỏ tí.

Đi đâu bây giờ ? Chán quá, mùa Xuân đã về ! Chết bằng đi từ năm trước, rồi hồi sinh vào năm sau. Chẳng như vợ chàng, một lần chết là thôi, không bao giờ hồi sinh trở lại được nữa !

Hồng lừng thừng đi, trông như đường đất. Nhỏ nhỏ a thênh thang như một thành phố sắp tiêu thổ. Vắng vẻ ghê người ! Thỉnh thoảng lấm mơi trơ ra dưới ánh đèn một vài bộ mặt vô duyên của những người bán pháo ầm ầm, của những bà lão hom hem ngồi bán thuốc là đến phút chót của một năm tàn mong thu vén về thêm cho gia đình ít tiền xài Tết đờ. Vắng quá ! Cả mấy thầy cảnh binh cũng vắng nữa. Không còn những bánh xe đạp hay xe gắn máy đi tuần thường xuyên trong cái đầu hiu của một mùa đông hấp hối.

Hồng phải làm gì ? Không biết nữa, miễn là được đi, mà quên về nhà càng lâu bao nhiêu càng tốt.

Nhưng hình như da thịt chàng bắt đầu tê tê ề ề ầm. Đôi chân đang bắt đầu chùng xuống nó cần được nghỉ ngơi trong lúc óc chàng vẫn muốn làm việc.

Đấy rồi ! Chiếc ghế đá bên bờ sông, một công viên thành phố, một đêm đầu trời tối như đĩa ngọc nhưng không phải đĩa ngọc vì còn những ánh điện « hào quang nhân thế » đánh dấu xã hội loài người. Đã đến lúc chàng có quyền ngồi... ngủ, vì... tất cả những tâm hồn rỗng tuếch say sưa đều có quyền được ngủ.

Một bàn tay lạnh mát như bàn tay ma chạm khẽ vào tay chàng. Nó lần lần xuống chiếc túi ngực, bỏ chậm chạp trên không trung, và vụt một cái, móc mạnh vào túi trong chiếc áo ngực ngoài của chàng để « hỏi thăm » chiếc ví. Nhưng cả bàn tay và người có bàn tay bị chàng giật mạnh, té ngồi lên đùi chàng. Thì ra, Hồng « ngồi chơi » mà chưa ngủ thiệt. Nhờ ánh đèn đỏ thành phố hắt xuống mờ mờ, chàng trông rõ mặt tên... ăn cắp là một thiếu nữ. Giận hơn nữa, còn là một thiếu nữ có mặt mũi dễ coi.

mở vt ra xem xem đếm đếm rồi thở dài :
— Còn có hơn trăm bạc lễ. Thốt được rồi ! Thế nào mầy cũng về được nhà trước giao thừa. Đứng lên ! Nhà tao gần đây thôi, về nhà tao lấy tiền !

Liên ngồi nhích lại một chút, bờ gối, sắc mặt hơi có vẻ sợ sệt. Hồng phì cười :

— Mầy đừng ngại, chuyện đời không có gì đáng ngại hết. Luôn thể tao sẽ giới thiệu mầy với vợ tao, rồi ăn Tết xong làm một chân bán hàng vặt ở cửa hàng !

Một chiếc tắc-xi băng qua, chiếc của một chú tài - xế nào ề ề ầm muốn kiếm thêm chút ít tiền Tết về cho gia đình. Hồng vẫy tay, rồi kéo mạnh đưa con gái đang thương lên.

Lúc tắc-xi dừng lại, Liên chỉ ròn kíp nhân ra rằng đó là một biệt thự tối im ỉm ở đường Phan-đình-Phùng. Hồng lách tách mở khoá cổng rồi khước cửa. Chưa bao giờ Liên được đặt chân vào một ngôi nhà sang trọng đến thế, ngôi nhà sang trọng đến ghê rợn vì... không một bóng người. Cửa chỉ thoáng mở thôi, rồi lại khép lại ngay. Cảm thấy mình trơ trọi đến vô duyên trong khung cảnh tịch mịch của căn phòng dưới ánh đèn nê-ông trắng mát, nàng ngập ngừng lên tiếng hỏi :

— Thưa ông, bà nhà đâu ?

Hồng chỉ tay vào tấm hình treo trên tường, đáp gọn một tiếng : Đó !

— Thưa ông, bà nhà... ở phòng trong ?

Giọng Hồng vẫn lạnh lùng :

— Chết rồi !

— Ông vừa nói : để giới thiệu cháu với bà nhà

— Nhưng bây giờ thì không cần nữa ! Chờ một chút, để... tôi đi lấy tiền.

Một lúc sau, Hồng đưa ra xếp giấy bạc, thản nhiên đến đọc ác :

— ...Một ngàn tiền thiệt, không giả đâu. Nhưng « Liên » phải hiểu rằng ở trên đời này không ai đến nỗi tốt quá hết ! Không ai ném tiền xuống bề bề cả, kể cả những thằng điên. Vứt đi một ngàn bạc, hẳn phải có lý do... và lý do gì... Liên hiểu rồi chứ ?

Liên nhìn xếp giấy bạc trên tay Hồng mà run lập cập đánh đàn hai hàm răng. Nàng lùi lại, tuy biết rằng lùi lại là vô ích, và cũng không hiểu mình lùi lại để làm gì...

Hồng lại cười :

— Tùy đấy ! Chín tháng rồi tôi chết vợ, chín tháng rồi tôi quen sống như thế này. Một ngàn là mắc quá rồi, đừng làm bộ. Đừng làm bộ !

Tại Liên như muốn ù đi. Những lời của Hồng vẫn râm râm nhưng âm thanh chất chứa :

— Một ngàn, mấy tháng tiền gạo. Còn việc làm nữa ! Liên nên nhớ rằng kêu cứu vô ích, vì biệt thự này kín lắm. không ai nghe rõ gì đâu. Tôi rất có thể lẳng lẳng... lam, không chờ ý kiến Liên. Nhưng tôi không muốn vậy, vì đây là một cuộc mua bán với một giá quá đắt. Ăn cắp hay làm đi, có khác gì nhau đâu ?

(Xem tiếp trang 24)

Phụ-Nữ Diễn-Đàn mỗi tuần mỗi thêm mới lạ trên một chiều hướng tiến bộ

Năm Mùi kể chuyện lạ về...

Một giống vật ĐÊ

PELIGRO MUNDIAL ?

- ☆ Tại sao ở Venezuela người ta cho Đê là Peligro nacional ? Và ở Chypre có hẳn một Anti-Goat-Act, Anti-Goat-Act là gì ?
- ☆ Tại sao Đê cái cũng có râu khác hẳn với 9.000 giống thú trên mặt đất ?
- ☆ Người Trung-Hoa cho Đê tượng trưng cái gì ?

Tài liệu sưu tầm của cô HUYỀN-CHAU

gội đầu, chừng 10 lần tóc mọc lại dài đen; giặc dỡ rút gai trong thịt. Sừng đê trỉ thanh mảnh, sáng con mắt, dứt kinh sợ lạnh lùng v.v... song phải tránh đứng để sừng dính nước ướt vì ướt thì sừng độc. Da đê trỉ các thứ phong. Tóm lại tất cả các bộ phận của con đê đều trỉ được bệnh song cách áp dụng phải thận trọng vì có vô số cấm kỵ hoặc có vài phần độc.

Con đê đã cung ứng sự hữu dụng như vậy, thế mà tại sao ở đảo Chypre có Anti-Goat Act (luật Chống Đê) áp dụng từ năm 1914 và ở Venezuela lại cho rằng Đê là *perligro nacional* (hiểm họa quốc gia) và hơn nữa là *perligro mundial* (hiểm họa thế giới) ?

ĐÊ : MỘT TAI ÁCH KHỦNG KHIẾP

Trước hết, theo nhà bác học Henri Conpin thì 2 hòn ngòi nhọn (dài) của đê chĩa trên nửa lít tinh trùng "hùng hỏ" để gây giống và huyết đê rất có nhiều sinh lực hơn cả loài nào khác. Vậy nên, trong 40, 50 con đê cái chỉ có một con đê đực cũng đủ "ăn thua".

Sức "sinh xuất" của đê rất mau lẹ lại thêm đê con mới sanh hôm trước hôm sau đã nẩy được liền. Và hơn nữa, theo sự nghiên cứu của các bác học, trong 565 loại cây cỏ, con đê đã có thể ăn được 500 loại.

Ở Na Uy vào mùa đông đê bị nhốt ở trong chuồng chỉ ăn cành cây nhỏ, vỏ cây mà vẫn sống. Bởi sự ăn dễ dàng ấy lại thêm sức sinh sản quá mau lẹ, đê đã trở thành tai ách cho nhân loại nếu...

Vào năm 1513, người Bồ-đào-Nha đem lên đảo Saint Héline chỉ có vài con đê, thế mà hai thế kỷ sau đã trở thành một bầy đê có đến hàng triệu con. Chúng đã cạo nhẵn tất cả mọi cây cỏ trên đảo ấy. Năm 1810, nhà cầm quyền đảo phát ban hành lệnh diệt trừ chúng.

Ngoài ra, theo truyền sự chính loại đê đã phá nát khu rừng ở Provence, làm tiêu hoa màu ở Grèce, Sicile, Nam Ý đại lợi; làm trụi Tây Ban Nha, tàn phá Berbérie tạo thành một vùng khô khan ở Liban, Syrie, Palestine và khắp nơi ở Á Châu. Và một phần các sa mạc số đi có là cũng do loại Đê.

Ở Hạ Uy Di, nếu không có luật diệt trừ đê bảo vệ cây cối, thì với 1 con đê đực và 2 đê cái mà nhà thuyền trưởng bừ danh Cook mang vào hồi năm 1778 chỉ 100 năm sau đó đã có đến 10.000 con đê, thì ngày nay chắc rằng đảo Hạ Uy Di không thể nào tồn tại và được mệnh danh là đảo thơ mộng nhất thế giới!

Darwin, nhà văn vật người Anh vào thế kỷ thứ 19, đã báo động rừng đàn hương (đường làm hương liệu và vị thuốc) sẽ bị tàn phá sạch vì loài đê!

Ở Maroc, 4 thế kỷ trước, cây bách hương không mọc được vì đê tràn ngập khắp nơi. Miền Nam Madagascar rừng rất nhiều, năm 1935 mang vào vài con đê và đến năm 1950 nơi đó

đã có đến 250.000 con đê! Và nếu không ngăn chặn kịp thời, thì e rồi đây bao khu rừng ở đó sẽ biến mất!

Có lẽ vì tai ách quá khủng khiếp của loài đê mà ở Chypre mới có Anti-Goat-Act (Luật chống Đê), ở Venezuela, người ta có quyền hạ sát bất cứ con đê nào lộ mồm trên bãi cỏ gần xa lộ và ở Tacagua người chủ nuôi đê sẽ bị phạt tiền và phạt tù nếu thả đê trên triển núi?

TẠI SAO ĐÊ CÁI CŨNG CÓ RÂU

Câu hỏi này, các nhà văn vật học đều chịu không giải thích được. Dựa theo một chuyện huyền bí thì sự các râu này là do một ông tiên tên Tả Từ. Ông là người đời Đông Hán, gốc ở Lữ-Giang, tên chữ là Nguyễn Phong, đạo hiệu là Ông Giác tiên sinh.

Ông biết thuật ngũ độn lại có tài không ăn không uống mấy tháng trời mà khi ăn thì một con đê và một bình rượu.

Đã nhiều phen, Tả Từ chọc ghẹo khinh lờn Tào Tháo, Tháo tức lắm muốn giết đi. Song khi quân sĩ mang gươm đến thì Tả Từ nhào vô vách, biến mất.

Sau, Tháo gặp Từ ở đầu non tại Dương-Thành, Tháo rượt theo định giết thì Tả Từ lúi vào bầy đê biến mất. Tháo giận cầm gươm nên hạ lệnh chém đầu bầy đê rồi bỏ đi.

Người chăn đê kêu khóc. Tả Từ hiện ra bảo:

— Đừng lo đê ta cứu sống bầy đê cho.

Bây giờ vì trời tối và trong lúc bối rối, Tả Từ xách đèn đi rập cang rồi làm phép cho sống lại. Cố nhiên trong đó đê đê được lại rập vào mình đê cái và trái lại. Do đó, đê cái cũng có râu, một việc mà hầu hết 9.000 loài thú súc vật khác đều không hề có.

ĐÊ TƯỢNG TRƯNG ĐIỀM GÌ THEO NGƯỜI TRUNG-HOA

Đời Thành Châu, người ta dùng đê làm lễ tế tôn miếu, một tập tục mà người Ấn Độ cũng đã áp dụng. Chính Đức Khổng Tử cũng đã nói: "Con Đê là một vật tế tự tôn miếu".

Đời nhà Hán, vua Võ-đế ngự thuyền trên sông bỗng thấy một con đê trắng từ trên núi chày lạc xuống sông. Vua cho đó là điềm tốt bèn hạ lệnh đại xá tù đồ.

Quảng Đông, một thổ ở sát VN còn có danh hiệu là "Đương Thành" hay "Ngũ đương thành" là do truyền tích sau đây: Một ngày kia, người ta trông thấy có 5 ông đang đắp tiền phong đạo cốt với 5 con đê tung dung vào thành, rồi biến mất. Ít lâu sau, tỉnh thành ngày một thêm sung túc phồn thịnh. Do đó người ở tỉnh Quảng đông đã cho rằng nhờ điềm ngạ tinh thành mới được như vậy và họ đặt tên là "Đương thành" để kỷ niệm.

Cũng như Tề Yến Tử được dân gọi là "Cao dương đại phu" là vì Tề Yến Tử được vua Cảnh Công ban cho chiếc áo bằng da dê.

Tóm lại người Trung Hoa cho rằng Đê tượng trưng cho sự thịnh vượng, an lạc, thái bình vậy.

Và chúng ta hy vọng trong năm Đê điều đó sẽ đúng, đê không còn nghe tiếng sừng loạn ly, đê được sống trong thái bình, an lạc, ấm no và hạnh phúc.

H. C.

Một con đê... lịch sự

— Chà, ngon quá !!! Chú Đê con lim dim đôi mắt khoát trá với bình sữa nóng — Chú ta là một con đê lịch sự nhất trong số thú Luân Đôn — vì mỗi khi đem sữa cho chú mà không có ống hút thì không bao giờ chú thêm vục mồm vào uống như những con đê "phàm phu tục tử" khác!

CON ĐÊ xuất hiện từ bao giờ trên trái đất ? Cầu hỏi ấy cho đến nay chưa ai trả lời được. Song theo truyền thuyết của người Do Thái thì trong ngày Thứ Bảy khai thiên lập địa, Ma Vương đã hiện ra với hình dáng "con đê đực và do đó họ cho đó là tượng trưng cho bao điều tội lỗi trên thế gian này.

Đê có rất có nhiều giống, đôi khi hoàn toàn khác biệt: Sơn dương ở con đực, sừng nó có thể đo được 1 thước rưỡi; con đê ở Alpine (vùng núi Alpes bên Pháp) có đôi mắt hiền dịu, lông trụi, tai loa, con đê ở vùng Massif - Central rất thể lịch, con đê ở Malte (một đảo ở Địa Trung Hải giữa Sicile và Phi Châu) nhỏ chỉ bằng con chó săn chồn (fox-terrier), con đê ở Syrie, tai lông thông dài 40 phân, rộng 15 phân; con đê ở Nubie (Miền Bắc Soudan) từ tai tới mồm cân phẳng, mũi bằng và tẹt, hàm răng nhọn và cong...

CON ĐÊ : MỘT GIỐNG VẬT HỮU DỤNG

Theo một thần thoại La Mã thì con trai của Thần Vương (Jupiter) đã được một con đê có tên là Amalthee nuôi nấng bằng sữa của nó. Theo một truyền khác thì con đê Amalthee có cặp sừng bao giờ cũng chứa đầy sữa ăn và thức uống (chữ La tin là Corou-Copiae nghĩa là Cặp sừng phong phú) song người La-Mã cũng cho rằng thật ra cặp sừng ấy do Hercule lấy ở Achelous khi chàng chiến thắng Hải Vương lúc đó đang biến thành con bò mộng hung hãn.

Tuy nhiên, một điều mà ai cũng biết là sữa đê rất bổ, dồi dào sinh tố, dễ tiêu, tinh khiết giống y như sữa người và điều đặc biệt hơn là sữa đê không hề bị nhiễm trùng lao. Do đó, con trai của Thần vương Jupiter được con đê Amalthee nuôi bằng sữa đến lớn không có gì là lạ lắm.

Ngoài ra, chính Alphonse Karr (một nhà văn Pháp ở thế kỷ 19) cũng đã tự hào tuyên bố trên báo Le Figaro ngày 3 - 9 - 1877: "Tôi đã được nuôi dưỡng bởi sữa hoàn toàn bằng sữa đê". Và Đức Giáo hoàng Léon thập tam số đi trường thọ là nhờ dùng sữa đê đo bầy đê được nuôi riêng ở Vatican cung cấp.

Phải chăng nhờ sớm khám phá ra tính chất quý giá của sữa đê mà hầu hết dân Âu chỉ chuộng dùng có sữa đê này thôi ?

Sự hữu dụng của con đê không phải chỉ là sự cung cấp sữa (mỗi con tùy loại, tùy vùng có thể cung cấp mỗi ngày từ 4 đến 7 lít (vùng núi Alpes) hoặc từ 10 đến 12 lít ở Nubie) mà còn nhiều phương diện khác: da nó dùng để làm đủ mọi vật dụng: giày, bao tay v.v... rất quý; lông có người Á rập dùng dệt vải, thảm..., thịt nó để ăn là điều dĩ nhiên mà nó còn có tánh chữa ngứa lao và trị nhiều thứ bệnh (theo Trương Trọng Cảnh, bực thầy của Đông y thì thịt đê trỉ lao lạnh, hư gãy và sản hậu có ngón ngứa đau tức v.v...)

Ngoài ra cũng cần kể thêm: theo Đông y phương đê nếu lấy nước tắm hạ bộ trị các chứng trong bụng chừng cam nhiệt, đại tiểu không thông; đốt xông vô mũi chữa chứng ặc khí tim, bụng đau nhói và xông các thứ ghê độc; đôi chân lông nước

ăn cần kiêng, còn việc giàu nghèo là do trời định đoạt. Đã một lần rồi, số chàng chưa được hưởng chàng chưa tính ngõ sao ?

Tất bưng tỉnh, nhìn thấy Tiểu Lan dễ yêu hơn hết và đẹp hơn lúc nào hết. Rồi tự nhiên bao nhiêu phiền muộn như tiêu tan trong nháy mắt. Từ đó, Tất chèo chèo từ đầu chợ đến cuối chợ, có Tiểu Lan lo cơm nước cho chàng. Kiếp sống lành lành tuy có cực, song hạnh phúc tràn trề. Tiểu Lan làm việc giỏi, khuyến khích chàng bán buôn. Nặng ăn rải khăn khéo và cần kiệm, một năm sau đã dành dụm được số tiền khá lớn. Tất mừng có vốn liếng, lại thêm mừng nhan sắc của Tiểu Lan. Từ ngày ăn ở với chàng, nhan sắc càng như thêm nảy nở, má hồng môi đỏ, tóc dài và đen mượt thêm ra.

Tuy nhiên, mỗi lần Tất chèo thuyền ngang bến cũ, lòng không khỏi ngậm ngùi. Đôi khi, chàng buồm mái, đứng nhìn ngôi hiệu cũ mà thở dài. Tiểu Lan như đoán được ý, một hôm bảo:

— Em thấy chàng dường như còn luyến tiếc. Vậy để em lấy tiền dành dụm sang cho chàng cửa hiệu đối diện với Dương Đạt, chàng có ưng không ?

Tất mừng và xúc động đến rơi nước mắt. Trong lòng sau là Tất đã nghiêm-nghiêm làm chủ một cửa hiệu ngang mặt nhà cũ rồi. Tuy nhiên, chàng nghe lời Tiểu-Lan thay tên đổi họ, cố giữ gìn công-tích của mình. Cửa hàng ngày một phát đạt; Tất ngày càng quên dần bến kia đường. Từ đó, Tiểu Lan có ý buồn thường khóc trộm lén.

Xuân lại về trên đất Hàng-Châu. Nước sông trong vắt, hoa nở phủ kín cả lưng đồi; bấy chừ em bay liệng như thoi trên trời xanh biếc. Tất rủ vợ đi chơi thuyền ở hải-khẩu, nhưng Tiểu Lan từ chối.

TIÊU LAN

(Tiếp theo trang 16)

Đêm no Tất thăm ban về đến nhà thì thấy Tiểu-Lan đã tắm gội và mặc áo quần thơm-tát rồi. Nàng mời Tất vào phòng, lấy Tất ba lạy rồi khóc nói:

— Hai năm nay, em đã nươn sinh lực của chàng mà sống tạm. Đã đến lúc em phải đi đời môn nợ nọ rồi. Từ nay có lẽ vợ chàng ta vĩnh biệt.

Tất kinh ngạc hỏi:

— Đòi ta sống khăng - khít quen rồi. Nàng nỡ bỏ ta đi đâu ?

Tiểu-Lan lại khóc, mở hộp lấy ra một sợi thắt lưng rồi nói với Tất:

— Nếu em sống tất mạng chàng không còn. Người và ma kho ăn ở đến trọn đời. Em đi rồi chàng mở hộp nữ trang của em ra sẽ rõ. Còn sản nghiệp này là sản nghiệp của chàng cả đấy.

Rồi nàng thoăn-thoắt ra đi. Tất không biết vợ nói gì, song sợ nhờ từ ngày chung sống sự khoẻ Tất kém đi, tinh thần hay đã dợt. Tất đuổi theo thấy Tiểu-Lan xầm xẩm đi ngay vào cửa hàng Dương Đạt. Nàng đến tại quầy trao cho Vương-thị sợi dây lưng lụa. Tất đi theo không thấy bóng dáng Tiểu-Lan đâu nữa.

Chơi nghe có tiếng Dương-Đạt thét mắng Vương-thị vang nhà:

— Nàng nhét vật ấy ở đâu vậy. Vật đi không Ta ghé thăm quá; đừng ghen như thế!

Vợ, g-đi cười khanh-khách, thét lại:

— Có người đàn bà nhờ tôi gửi tặng mình đây; Người đàn bà ấy là ai? Tại sao đem dây lưng của mình gửi trả lại mình? Nói mau bằng không bà sẽ tống cổ ra đường như Trương-Tất ngày xưa vậy!

Dương-Đạt thở hổn hển, róng tới chụp lấy sợi dây lưng trên tay vợ, miếng gào lên:

— Mực Nhị-nươn! Mực Nhị-nươn!

Đồ đặt bên trong rơi loảng xoảng. Có tiếng đàn-bà gào thét dấy-dụa. Chập sau, Đạt từ trong nhà thất thểu bước ra, cổ quấn sợi dây lụa, hai tay nắm lấy hai đầu dây tự siết lấy mình. Hầm kêu ăng ăt, lưỡi thè ra ngoài, mắt trợn ngược, sau cùng ngã vật xuống đất trào máu chết tươi.

Tất kinh hoàng chạy về nhà, chàng mở hộp nữ trang của Tiểu-Lan ra, thấy có để lại một tấm nệm vàng và một tấm ảnh. Đó là tấm ảnh Tất đã trông thấy một lần ở trường phòng khách điếm. Rồi ràng là Tiểu-Lan, nhưng bên dưới có để mấy chữ: "Mực Nhị-nươn".

Thế là Tất đã rõ rồi. Chàng ôm tấm hình người yêu vào ngực gào lên thảm thiết:

— Lan ơi, Lan!

Người thiếu nữ trong ảnh dường như, nhìn chàng nở một nụ cười thỏa mãn. Mặc cho Tất đêm đêm đem hình ra kêu gọi thể thắm, người thiếu nữ no không bao giờ trở lại với chàng. Mỗi khi đã trả, có lẽ oan hồn nàng đã nươn theo mây khói mà siêu thoát đi rồi.

Vương-thị bị thất cổ chết. Tất mất luôn cả Tiểu-Lan. Chàng buồn quá không kể gì đến sản nghiệp. Sau khi bán cửa hàng, Tất đem tiền bạc phân phát cho người nghèo ở Hàng-Châu, sau đó ôm tấm ảnh người yêu xuống thuyền ra đi biệt đàng.

NGOC-LỆ

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

GIẶT ỦI Định - Mỹ
188/4 Nhiêu-Tử - Gia-Định

TIỆM CÓ BÁN ĐỦ:
☆ Dụng cụ câu điện nhà.
☆ Pin Radio đủ loại v. v...

ĐIỆN Giá thật rẻ

★ Người sành đọc báo mỗi tuần chỉ đọc Phụ-Nữ Diễn-Đàn, tuần báo đứng đắn nhưt ★

XÔNG ĐẤT

VĂN NHÂN KÝ GIẢ

(Tiếp theo trang 12)

— Sao, em thấy « hoa » hai bên bờ « Ngược giống tình » của chị đẹp không ?
 Tôi đáp ... nịnh :
 — Dạ... đẹp ! Đẹp dữ quá ! Chẳng những hoa đẹp, mà suối cũng đẹp nữa cơ !...
 Bà chỉ bông cười... híp mắt, chliếc mắt cười... son » trên một hồng rung rinh và Mai-Diên tôi với ... há mồm xông :
 — Tết nhất, tôi thăm chị, không ... hơn là chúc « hoa » và suối « Ngược giống tình » của chị ngày càng ... đẹp thêm, híp mắt thêm !
 Bà chỉ lại cười, mắt lại híp và chliếc « mặt cười... son » trên mặt lại rung rinh :
 — Cảm ơn em.
 — Dạ, xin chào chị !...

ÔNG BẠN... VÀNG AN-CÔNG TRƯỞNG

Từ giã bà chị Tùng-Long, Mai-Diên tôi cho xe phông « nước đại » ngược về Saigon nhưng chưa được vào xa, bỗng nghe có tiếng gọi, giọng « giết ngược » :

— O' kìa, cô Mai-Diên !
 Tôi vừa ngừng xe vừa kịp nhận ra ông bạn An-công Trưởng của P. N. Đ. Đ. LÊ-VĂN-SAU đang đứng trước sân nhà. Ông bạn hôm nay ăn vận tươm tất ghê, « com-lê » và « cà-vạt » hẳn hoi, xem « bộ giá » ra phết ! Tôi khẽ cúi đầu chào và sẵn « trốn »... xông luôn :

— Năm mới, xin chào ông bạn... vàng ! và xin chúc ông bạn... vàng sang năm giống như Lê-Phải nghe, năm được nhiều vàng, nhiều hột xoăn nghe ! Nhưng liệu đừng có... « be be » như... « hén » đó nghe !

Ông bạn cười... duyên, chừng như cũng muốn... lâu. Mai-Diên tôi bỗng nhớ lại hành động của Thủy-Liên, hén đưa tay chào, vọt xe đi thẳng một mạch, sợ ở lâu vợ ông bạn... vàng ra... gặp thì khổ !

MỘT NGÓN BÍ MẬT CỦA ANH VŨ

Xe vừa vào tới sân, máy còn nổ, đã thấy Anh Vũ, không có bà chị Ngọc-Lệ, vùn vụt ra đón :

— Kìa, em Diên ! Vào đây, anh vừa... « luyện » ngược ngon này hay lắm !

— Ngon gì đó anh ?
 — Ngon... ngon... Thôi, bí mật mà ! Để chừng nào hết « Anh Hùng quái điu » rồi, rồi ... em sẽ biết !

— Cái anh này... kỳ quá hén ! « Du khị » người ta vô rồi hén... « trời đa heo » kiểu mấy ông... « giang hồ ba trợn », « danh trún... há xá » đó hả ? Thôi, em giận... anh rồi, em « hồng thêm » chúc Tết anh đầu ! Em đi... về đây !

VĂN-GIANG, NANG TIỀN SẮC ĐẸP

Ngược đường ra Đa-Kao, Mai-Diên tôi tạt vào « Mỹ Viện »... Văn-Giang, Chà, Văn-Giang hôm nay... chung điện thật đẹp ! Lại có cả cô Nga nữa. Hai người đang thảo luận một vấn đề gì đó có liên quan đến sắc đẹp, hình như là dự trữ cho... loạt bài năm tới. Mai-Diên tôi xô cửa vào :

XUÂN VÀNG 16

Xuân thì trong như tiếng hờn của tuổi
 Trời dâng hương trang điểm má thơ ngây
 Em bên cũ rung sầu con sóng lẻ.
 Thuyền tương tư nhịp mái sóng xuân đầy.

Vàng nước mắt nhạt mờ hoa gấm cũ
 Buồn miên man với vợ, buồn miên man
 Em bên lạnh se hồn trong giấc mộng
 Ái tình xưa đỏ lệ khóc hai hàng

Mấy mùa qua đào bình mờ biên ải
 Mưa xuân giăng, thương nhớ rụng trong lòng
 Em bên cũ thấy chãng mùa lửa loạn
 Chuyện đó đêm ri ri máu tươi hồng

Trăng buồn thiu trên tóc hờn thôn nữ
 Nâng biên thủy ru dô bước chính nhân
 Em bên cũ gục đầu bên huyết sử
 Bỏ đường dài cát bụi ngã băng khuâng

Thôi bên cũ bây giờ em đừng khóc
 Đợi anh về trang điểm má ngây thơ
 Thôi bên cũ lừng lờ phiên đô đọc
 Chờ xuân vàng 16 ngủ im mơ...

TRẦN-TỬ-LAN
 (Sóc Trăng)

— Ê, hồ Văn-Giang, hồ Nga ! Hai hồ bán gì đó ? Sắc đẹp hả ? Mỹ phẩm hả ?

Văn-Giang khẽ cười duyên : « Vàng » và cô Nga cũng cười hòa theo : « vàng » rất ư là... « tâm đầu ý hiệp » ! Mai-Diên tôi hén... hỏi nhỏ :

— Nè, hồ Giang làm ơn mách giúp Mai-Diên và... « món gì đó » cho « ông xã » ... mé coi !

Giang giã nảy :
 — Chén ơi, mỹ phẩm mỹ phẩm thì... Giang biết chứ « món gì đó » thì... thì... Mai-Diên thừa biết biết hơn Giang mà !

Mai-Diên bỗng đỏ mặt, gương gao :
 — Tết nhất mà « xã » nhau chỉ để ! Để sang năm bỏ có... chớng rồi hồ biết ! Thôi, chúc Tết nghe, vui cả... nhà nghe !

— Cảm ơn em.

— Dạ, xin chào chị !...

HAI NAM VÀ MỘT NỮ... HỌA SĨ

Năm ngoài, gặp Lê-Minh ở ngoài đường, năm nay cũng lại gặp Lê-Minh ở... ngoài đường ! Nhưng lần này không phải Lê-Minh đi với Phi-Sơn, Tú-Lang mà là đi với... nữ họa sĩ Mai-Thủy (Phan-Khánh)

SU TẠO QUAN

LY-ỐM
 THANH-SÙNG
 sao y bản chính

Giờ đến phần ba
 Nói chuyện... « Hồng đa »
 Đây đường chặt ngõ
 Vàng xanh trắng đỏ
 Má phấn môi son
 Từ gái chưa... con
 Đen bà... bốn chục
 Ăn vận đúng « một »
 Ưỡn ngược ợo mông
 Lắm bợn đàn ông
 Thêm ra nước dãi
 Thân đây cũng... vậy !

Xin sang phần tư
 Trình việc văn thơ
 Trong năm con ngựa
 Thật là nhầy nhụa
 Tinh ái lông không
 Ba cộc ba đồng
 Phơi bày dây sạp
 Toàn chuyện bà lớp
 Trái cạm vãn còn
 Loại Gái một con
 Thuốc ngon nửa điều
 Khiêu dâm... không thiếu
 Làm cho tác ông
 Văn nghệ... thực lòng
 Lập nên một hội
 Ai cũng đề cao
 Đó là phong trào

« BẢO VỆ VĂN HÓA »
 Kết quả thật khá
 Thần đã hoan nghinh
 Ứng hộ hết mình...
 Lại còn giải thưởng
 Căn phân phẩm lượng
 Của bốn cơ quan
 Tổ chức rình rang :
 Chuyện dài « VĂN BÚT »
 Truyện ngắn « ĐẠO PHẬT »
 Giải « SÔNG » họ Chu
 Và giải... kết sù
 « Văn Chương Toàn Quốc »
 Về mười tay... « gộc » !
 Hai truyện, ba thơ
 Hai kịch... xộp lỏ
 Thêm ba khảo... « cú »
 Cộng mười... đầy đủ !

Qua phần thứ năm
 Nhớ kỹ không làm
 Bên lề sân khấu
 Cái nạn... « đầu nậu »
 Buồn vé chợ đen
 Bốc lột người xem
 Văn chưa chấm dứt !
 Câu chuyện THÀNH ĐỢC
 « Lẹo tạo »... THANH-NGA
 Giờ đã... sáng ra

Chỉ là tin... vj
 Một... đại cổ vật !
 Và lần đầu tiên
 Có đảo hữu... duyên
 Viết nên tướng hát
 Theo truyện... đặc sắc
 Của một nhà văn
 ANH-VŨ... « Diên Đan »
 Tiếng vang đồn khắp
 Người người tập nập
 Nổ nức xem qua

Tướng... « NGÔI NHÀ MA » !
 ... Một anh kép trẻ
 Có hay hát khúc
 Lập nên một đoàn
 Họ... DŨNG... tên chàng
 « THẾ HỆ THANH LÂM »
 Lắm cảm tham lam
 Danh từ... « THẾ HỆ »
 Ngờ to thành... bé !
 ... Luyện tập binh thơ
 Tài xuất giang hồ
 Với « hổ... » trụ »
 Của một ông... « bự »

Đào ÚT-BACH-LAN
 Lại lập đại ban
 BAY CAO đạo diễn
 Cõi mới tiến triển
 Tướng tích hay ho
 Chấn án... thấy mờ !
 ... Từ trời tây phương
 Nghệ sĩ KIM-CƯƠNG
 Trở về cố quốc
 Rạng... mây... mặt
 Báo chí... « năng niu »
 Đàng hình thật nhiều
 Cái nào cũng đẹp !
 Đẹp ội là... đẹp !

Giòng nước Cửu Long
 Trần ngập đầy đồng
 Cửa nhà xiêu đổ
 Dân tình khôn khổ
 Lụt lội miền Tây
 Cứu trợ có vài
 Là phần áp chót
 Thần đã trình nổi
 Giờ xin rút lui
 Về với năm Mùi
 Làm công việc mới
 Sang năm Tết tới
 Đứng chiều hăm ba
 Thần sấm... « Hồng đa »
 Về châu Thượng đế
 Thêm nhiều... « quà » lễ
 Theo lệ thường niên
 « Si du... » ghen... !

Thêm Xuân,
 ngày 23 tháng chạp
 năm Ngựa, Tết De 1967
 Thần ĐÔNG-TRŨ
 TẠO QUAN cần tấu

★ Có một tờ Xuân Phụ-Nữ Diên-Đàn trong nhà cũng như có một người bạn Tốt ★

Truyện ba người

☆☆☆☆ của cô DẠ-LÝ ☆☆☆☆

mắt mùa Xuân

(Tiếp theo trang 21)

— Không, không! Thưa ông...

Nước mắt chảy quanh, Liên không còn nhìn thấy gì nữa. Đến lúc lau ráo hai hàng lệ, nàng vẫn thấy Hồng ngồi yên trên chiếc ghế sa lông, hai mắt lim dim như buồn ngủ. Không bao giờ Liên ngờ đến cơ sự này! Ấu là một hình phạt, một hình phạt cho nghề... ăn cắp. Nhưng biết đâu đây không phải một ân huệ, cho... nghề ăn cắp vặt của nàng.

— Thế nào? Hồng chẳng mở mắt hỏi lại.

— Dạ, em... xin tùy ông.

Nước mắt đọng giọt trên má Liên. Hồng chỉ tay:

— Có đi tắm đi, phòng tắm ngay kế bên. Rồi mở chiếc tủ này, thay một bộ quần áo...

Liên làm như một cái máy.

— Có ngồi bên đin phấn này. Chà! Chiếc bàn phấn 9 tháng rồi không cần dùng đến nữa. Nhưng này Liên xem. Vẫn đầy đủ trang sức, mỹ phẩm. Thế...

Liên run run làm theo, ngạc nhiên vì thái độ bình tĩnh đến phát sợ của Hồng. Trang điểm xong nàng bỏ ngõ nhìn vị chủ nhân kỳ lạ. Chẳng sao tay tỏ vẻ hài lòng:

— Liên là người khách quý của nhà này trong đêm giao thừa. Chà! Không ngờ một cô gái ăn cắp vặt lại có thể đẹp đến thế! Thời đêm nay ở đây đơn giao thừa!

Liên nhắm nghiền mắt lại, mặc cho những gì sắp đến đang đến với nàng. Rồi từ đâu khẽ, nàng bỗng có một cảm tưởng rằng mình không bao giờ đau khổ nữa!

PHÁO mùa Xuân nở rạn làm Liên choáng tỉnh dậy. Nàng hồi hoàng nghĩ đến bốn phần, nghĩ đến mùa Xuân của gia đình nàng. Lại thêm một lần, mắt Liên trào lệ.

— Ô! Đêm nay tôi không còn là người cô độc. Còn Liên, Liên nghĩ sao?

— Thưa ông, em vẫn cô độc...

— Không đâu! Ngoài kia, thiên hạ mừng xuân; trong này, chúng mình cũng mừng xuân. À! Đờ anh trở dậy. Cũng cùng hương hồn cho người vợ củ một chút kéo tội nghiệp. Và cũng phải đốt pháo như ai kia chứ!

Hồng tung chân nhồm đậy đi tìm bánh pháo. Cửa mở ủa vào một lớp bụi mờ. Nhưng trong lúc Hồng đang loay hoay châm lửa, chàng không ngờ Liên mặc vội chiếc áo ngoài và chạy ỏ ra cửa.

Chàng lên tiếng gọi:

— Liên...! Liên...!

Vô ích! Liên đi rồi. Chỉ cần rào bước chạy theo, chàng cũng nắm được tay Liên giữ lại. Nhưng Hồng không làm thế, vì chàng biết mình không nên làm thế. Còn thể diện của chàng đối với hồng phở, đối với chính bản thân chàng.

Nhưng Hồng không khờ khạo đến nỗi chỉ biết đứng lặng nhìn theo. Kề mồm một nụ cười, chàng khoát vội chiếc áo ngoài và dắt chiếc Vespa ra. Chàng thần nhiên khóa cửa. Liên không kịp chạy ra đâu, vì kiến được xe ở Phan đình Phùng nhiều biết thợ vắng vẻ này trong một đêm giao thừa đâu phải chuyện dễ.

Tuy nhiên, để cẩn thận hơn, chàng đi cách Liên một quãng.

Kia! Một chiếc tắc-xi. Liên trèo lên xe rồi, Hồng mới đuổi theo tận lực. Tắc-xi đỗ lại trước một ngõ hẻm về phía Khánh-Hội. Bóng Liên lao đảo chạy vào, màu áo trắng lờ mờ trong bóng sương quện với ánh đèn mờ mờ ngoài đường phố.

Liên chạy vào một căn nhà nhỏ, mái tôn và bốn bề vách cây nên Hồng có thể áp tai vào vách nghe những lời rỉ rào:

— Em về đây à?

Tiếng người đàn bà nói hờn hờn:

— Vâng. Em về đây. Sáng mai, chúng ta sẽ có tiền dong gạo... Không còn lo đói nữa!

— Bao nhiêu thế em?

— Một ngàn, anh à. Em vừa gặp chị bạn cũ. Chị ấy tốt quá...!

Im lặng một lúc. Chợt tiếng người đàn ông gào lên:

— Trời ơi! Tao không ngờ mấy đống tiền đến thế!

— Không phải đâu anh, anh đừng ngờ oan cho em...

— Ngờ oan cho mấy? Múi nước hoa, mùi nước hoa, trời ơi! Cả phần nữa, cả sơn nữa, tao tuy mù và què, nhưng có điếc mũi đâu? Một ngàn đồng! Vợ tôi lừa tôi, đi làm đi lấy tiền về cho tôi ăn Tết, trời ơi là trời!

Giọng Liên khóc lạng. Tiếng khóc ồm ồm, chua xót, hờn tủi và hối hận. Và cũng hàm chứa cả sự thù tội nữa!

Người đàn ông thẳng tay tát, đánh mắng nàng ồm ồm, trong lúc Hồng bồi hồi bước ra lối ngõ Mả và què ư! Thật khời hải! Làm sao một thiếu nữ hờ hờ xuân xanh như thế lại đi ăn cắp và làm đi để lấy tiền về nuôi gã chồng vừa mù vừa què vừa cục súc?

Không! Không thể được! Hương vị của da thịt nàng và những thứ khác nữa đã muốn chàng thương Liên. Người đàn bà, từ ngày vợ chàng chết đi, đối với chàng chỉ đáng giá vài trăm bạc nhưng với Liên còn cao giá hơn nhiều! Từ về xấu hổ, giọng nói sơ sệt, cử chỉ bở ngỡ và đôi mắt ngơ ngác đau buồn đã thoát ra một cái gì lì lợm, sát âm thầm. Có thể là nàng vô học, nhưng điều chắc chắn rằng nàng là một thiếu nữ đẹp về thưng về vẻ bề ngoài. Không, đối với chàng, nàng đã vượt khỏi giá trị một đêm. Cũng như chàng, nàng là người đàn bà mất mùa Xuân trong cuộc đời. Nàng cần được cứu vớt, cần được cảnh tỉnh để ra khỏi vũng bùn gia đình nàng đang sống.

Hồng vụt trở lại, Chàng hách dịch đẩy mạnh cửa trong lúc trận đòn vừa kết thúc trên mình Liên. Trước mặt chàng, kia là Liên với đầu tóc rối bù, mình mẩy thâm tím và quần áo rách nát. Nhưng trước mặt chàng, một quái tượng xấu xí ghê tởm cũng hiện ra: một gã mù mù sờn sùi, đôi mắt mù hần, hai hốc mắt đen ngòm sâu hoắm như thủng suốt qua đâu, và nhất là chiếc chân cụt được bao phủ một đống giấy vụn và vtu buông thông xuống chổ không còn là ống quần nữa.

Liên hốt hoảng lùi lại nhìn chàng. Hồng tiến về phía hai người, giọng quyết liệt nhưng bình tĩnh:

— Phải! Liên, vợ anh đã cầm tiền của tôi về... nuôi anh, nhưng nó không làm đi. Nó sẽ lấy tôi, nó sẽ bỏ anh như bỏ một con chó ghẻ bắt đầu từ mùa Xuân tới...

Gã mù nhường bộ mắt sờn sùi có hai hốc mắt sâu hoắm lên nhìn chàng, môi mấp máy toan nói điều gì nhưng lại cúi gằm mặt xuống. Đột nhiên, gã hét:

— Đi đi! Hai chúng mày đi đi! Đừng bao giờ nhìn mặt tao nữa!

Hồng chưa thấy một đôi mắt nào hờn oán chàng như đôi mắt Liên lúc ấy. Rồi nàng gục đầu vào vai người chồng bạc phận giọng nấc lên:

— Không bao giờ... không bao giờ anh ơi! Chỉ vì chúng ta cần một ngàn bạc để sống qua tháng Tết!

Hồng trở mắt nhìn người đàn bà qu ư đi phủ phục xuống bên gã chồng tật nguyền. Rồi thờ dật bỏ đi, phân vân nhưng không hối hận. Cho đến bây giờ, chàng vẫn chưa hiểu vì sao ở giữa thế kỷ 20 này, còn có một người đàn bà chịu bỏ vũng cá mùa Xuân trong lúc cuộc đời không thiếu những tình xuân!

DẠ LÝ

Cò tích vũ

CHI EM CÙNG LẤY CHỒNG ĐÊ

HUỠ XUA ở làng nọ có hai chị em tên Lan và Huệ.

Tánh Lan thì hiền lành nhu mì, còn tánh Huệ gian ác, thâm hiểm.

Khi hai nàng lớn lên bỗng có một con đê đến xin cưới Lan làm vợ. Chủ đê này đem đủ thứ lễ vật đến coi bộ sang trọng lắm, chỉ có bàn mặt đê là tức cười. Linh tinh báo cho Lan biết rằng chủ đê này không phải là đê thật đâu, có lẽ con bị một mù phụ thủy nào hãm hại. Vì thế nàng bằng lòng kết hôn với con đê làm Huệ cười lăn, chế riễu.

Quả nhiên đúng như sự ước đoán của Lan. Đêm tân hôn khi Lan trút bỏ hết y phục thì con đê cũng hóa thành một chàng trai thật đẹp.

Chàng cho biết mình là một công tử bị mù phụ thủy bắt hóa đê cho đến khi có một cô gái chịu làm vợ chàng.

Thế là Lan trở thành vợ công tử giàu sang khiến Huệ vô cùng ghen tức.

Huệ vào rừng, thấy một con đê, nàng mừng quá bắt đê về phòng một đêm để coi nó có biết thành công tử đẹp trai không. Chẳng đê nàng vira trút bỏ y phục và kéo con đê lại thì nó vốn là đê rừng quá dữ nên húc nàng lòi ruột chết queo. Cô gái tha u làm gian ác ấy bắt đê rừng húc chết đã chẳng ai thương mà còn cười râm lên và đem chuyện kể khắp nơi như một giai thoại.

S. Đ.

SẮC ĐẸP MÙA XUÂN

XUÂN VỀ TRONG MẮT TRÊN MÔI

(Tiếp theo trang 21)

— Vì trong những đồ ăn đó có nhiều sinh tố A và sinh tố C. Những sinh tố đó rất cần cho việc giữ gìn làn đẹp. Riêng sinh tố C, nếu cơ thể của ta luôn luôn có đầy đủ, ta sẽ không dễ gì bị cảm hay cúm. Sinh tố đó có nhiều trong trái cây, cà-tô-mách, cải Cresson, salade. Còn một loại sinh tố nữa cũng rất cần thiết cho việc giữ gìn sắc đẹp: đó là sinh tố P. Sinh tố này giúp cho răng chống lại bệnh sâu răng. Sinh tố P P có nhiều trong thịt, cá và sữa.

Vậy trong những ngày xuân khi vui về cảnh mành cơng ngon, giữa gia đình êm ấm, các bạn nên nghĩ đến việc vừa ăn vừa làm tăng thêm sắc đẹp. Nên chọn những món ăn có nhiều các sinh tố cần cho bạn, nên tránh ăn nhiều những món ăn có hại cho bạn.

Ăn uống quá dư thừa, sống quá nhàn rỗi, bạn cũng không thể đẹp được. Nếu bạn có nhiều thì giờ dư, bạn nên nghĩ đến việc tập thể thao hàng ngày. Môn thể thao khiến bạn tăng thêm vẻ trẻ trung là môn bơi lội. Chỉ cần ba mươi phút vẫy vùng trong bể bơi là bạn sẽ quên hết ưu phiền, bạn sẽ ăn uống ngon hơn, và yêu đời nhiều lắm!

Nếu bạn không muốn bơi, bạn có thể đi bộ mỗi ngày chừng bốn mươi phút hay một giờ. Đi bộ bạn sẽ thở mỗi phút từ 15 đến 20 lít không khí. Nếu bạn ngồi không một phút bạn chỉ thở được năm lít không khí mà thôi. Như thế chắc Giang không nói bạn cũng rõ, việc đi bộ có lợi cho cơ thể rất nhiều. Mười làm tới hai mươi lít không khí chứa rất nhiều Oxygène giúp cho máu bạn tươi tốt hơn. Do đó cơ thể của bạn sẽ được bồi bổ nhiều, bạn sẽ đẹp hơn lên.

Thời nhè, đầu năm Văn Giang nói bằng ấy thời. Nói vậy, cũng hơi nhiều rồi phải không các bạn. Văn Giang thành thực chúc các bạn được mọi sự như ý trong năm mới, và hẹn gặp lại các bạn trong Phụ Nữ Diễn Đàn số Tân Niên.

VĂN GIANG

Vua uốn tóc

ASIA

Danh tiếng nhất Thủ-Đô

Chuyên kiêu Sylvie-Vartan

Giám đốc ông THANH-NHÀN

207 Trương-Minh-Giang Saigon

Có máy điện riêng

Người sành đọc báo mỗi tuần chỉ đọc Phụ-Nữ Diễn-Đàn, tuần báo đứng đắn nhưt

Còn Bích cũng khóc thút thít chớ không nói gì thêm nữa. Lúc đó đêm đã khuya rồi. Gió từ dòng sông thổi lồng vào bờ; mấy sợi tóc Bích lơ lửng man vào mặt, vào má tôi, khiến tôi nảy sanh ra nhiều ý nghĩ thật lạ kỳ.

Thưa bà, bỗng dưng tôi có ý phải chỉ được cũng chết với Bích trên sông này chắc sung sướng lắm. Tôi sẽ lấy tóc Bích quấn quanh mình chúng tôi trước khi cùng ôm nhau nhảy xuống sông; chết mà được mặt kề mặt, tay trong tay vẫn sướng hơn sống mà xa nhau. Xung quanh tôi, tiếng côn trùng kêu rả rít như tiếng ai thở than chơi với ngoài nghĩa địa. Có lẽ Bích cũng có ý nghĩ như tôi nên nàng cầm lấy tóc nàng quấn chặt ngón tay tôi và ngược đôi mắt đắm lệ nhìn tôi:

— Anh có dám chết với em không anh?

Tôi rùng mình, sợ ngoài cảnh thế lương ấy biến ý nghĩ đen tối của chúng tôi thành sự thật. Vì thế tôi đứng dậy đưa Bích về nhà. Bấy giờ trời đã khuya rồi. Con đường về thật vắng. Bóng của chúng tôi trải dài dưới bóng đèn đường vàng ủa. Sau cơn mưa, trăng đêm ấy thật lạnh và buồn; bầu trời lơ mơ đầy sương khói. Hai chúng tôi nắm tay đi song song cùng im lặng. Gần đến nhà Bích đứng dừng lại và bảo khẽ:

— Anh, nếu Bích chết thì thôi; bằng nếu Bích còn sống thì anh sẽ là người yêu của Bích, người yêu trọn đời của Bích.

Tôi cảm ơn nàng và hỏi nàng có cần gì tôi không. Bích lắc đầu cười với một giọng phớt lỉnh lỉnh tôi phát sợ.

— Nếu cần thì Bích chỉ cần anh, mua giùm Bích hai ống thuốc ngủ thôi!

Lần này thì tôi bị miệng nàng lại và quá quyết nói:

— Bích, thì Bích không yêu anh, chớ anh anh quyết...

Đến đây, Bích dang tay tôi và chạy vào nhà. Nàng lên gác mở cửa sổ và ra ngồi ở hàng hiên. Qua ánh đèn hắt ra cửa sổ tôi thấy hai tay nàng buông thõng ra ngoài, đầu gác vào lan can; nàng khóc. Tôi đứng bên này đường, dựa lưng vào gốc cây chăm từ điển thuốc lá mà nhìn sang. Bà ơi, trong cái bóng tối đầy đặc ấy, trong sự im lặng tuyệt đối ấy, tôi đã nghiền ngẫm và thấm thía được phần nào ý nghĩa của tình yêu. Cái cảnh người đứng bên này đường im lặng nhìn sang kê bên kia đường ngồi khóc đã gieo vào lòng tôi một hình ảnh gợi cảm sâu đậm nhất trong đời tình cảm của tôi. Tôi muốn lên sang tìm Bích để thương cảm vài câu, nhưng lại sợ Bích mang tai tiếng với gia đình. Vì thế tôi cứ đứng lì ra đây mà nhìn, tai nghe rõ từng chiếc lá trở mình từng giọt sương rơi trên ngàn lá. Và cứ đứng mà nhìn bóng Bích qua đầu thềm như thể không biết đến lúc nào...

Thưa bà, đó là đầu đuôi câu chuyện của Bích. Mấy ngày nay, tôi sống vật vờ vật vờ với những câu hỏi không tìm được giải đáp. Bích sắp

MÙA XUÂN của BÍCH

(Tiếp theo trang 13)

lấy chồng! Bích định tự tử! Bà ơi, quả thật tôi là con người không may mắn. Vì cả hai đang, đang nào tôi cũng mất Bích cả. Bức thư này có thể bị mất là vu vơ, là vô duyên, lãng xẹt hay gì gì nữa đó. Dù bà có nhận định thế nào đi nữa, tôi cũng nhất quyết viết để cứu vớt với bà. Vâng, vì ngoài bà ra, tôi không biết cầu cứu với ai nữa. Một lời nói của bà có thể cứu lấy một mạng người, không nữa thì cũng cứu lấy hạnh phúc một đời người. Đối với tôi, bất cứ một cái chết nào cũng đều đáng thương tâm cả. Tôi lấy bụng tôi mà suy ra bụng bà, nên tôi tin bà cũng thế.

Mấy ngày nay, tôi chạy khắp nơi để tìm hiểu thêm làm sự của Bích. May sao tôi tiếp xúc được một người con gái tên Huyền. Trong vòng mấy tháng nay, Huyền tiếp được tất cả hai thư của Bích. Bức thư nhất, Bích than thở và bị quan; bức thư hai Bích gọi là bức thư vĩnh biệt. Theo lời Huyền thì Bích bị bắt buộc phải lấy chồng, một người chồng mà Bích không yêu không hề quen biết trước. Đó là một người đàn ông không có liên hệ tình cảm chi với Bích, trái lại có rất nhiều liên hệ về chuyên môn ầu với gia đình. Do đó mà Bích đâm ra uất hận.

Thưa bà, tôi không dám làm buồn lòng bà nên chưa dám quả quyết có đúng vậy không. Nhưng dù sao đó cũng là tiếng nói nhân ái của Bích về với gia đình. Tôi tha thiết mong bà cứu lấy Bích; giữa lúc này mọi sự trông chừng của bà rất cần thiết đối với Bích vậy. Tôi nghĩ bất cứ mọi hình thức thách đố nào trong giờ phút này cũng đều đáng tiếc và đáng ăn hận cả. Tha thiết mong bà hiểu tôi mà tha thứ cho tôi; từ nay xin phép bà cho tôi theo dõi Bích từng giờ từng phút vậy.

Một người con trai tên THANH

Saigon ngày... tháng...

Chị Huyền ơi,

Cái gì mình lo sợ đã đến rồi. Thanh báo cho chị hay một tin đau đớn: Bích đã tự tử rồi. Bích tự tử bằng hai ống thuốc ngủ.

Chị Huyền ơi! Thế là xong một đời người. Nghĩ thật buồn và thật tức tối cho mình. Giữa cuộc đời, tìm được một người yêu phù hợp với

lý tưởng của mình là một điều may mắn; không được chung sống với người ấy thì quả thật đáng ăn hận đến suốt đời. Mình đã biết trước: xen vào chuyện nhà của người ta là một điều ngớ ngáo không tha thứ và van xin kêu cứu với từng người. Nhưng mà mai thay! có ai thêm nghe lời mình dặn. Gia đình Bích vẫn luôn luôn xào trộn vì bất công và buồn rầu; kết quả Bích quá uất ức nên đâm liều.

Có một điều thật tệ, nói ra mình hết sức xót xa. Không biết Bích tự tử hồi nào, mà mãi đến sáng này người ta vẫn còn để tại nhà. Người ta vẫn tiếp tục thách đố Bích ở giờ phút cuối cùng của đời nàng. Khi mình hỏi thăm, họ lại còn muốn dấu mình nữa chớ. Một cô chủ cái mớ đồ chột nói:

— Ờ, có gì đâu. Con Bích nó như điên, nó uống lầm thuốc. Đầu sơ sơ vậy thôi!

Mình xông đại vào chỗ Bích nằm, nhìn qua không cảm được nước mắt. Bích nằm trên giường nửa trên nửa dưới giữa một đồng chân gối rồi tung. Lúc đó, Bích đã hết thở rồi; hai tay Bích bấu cứng vào ngực áo; dường như lúc thấm thuốc Bích vào cầu dục đội lúm. Dưới giường một số hình ảnh bị xé nát vứt la liệt. Bà đi của Bích cũng có mặt tại đó, nhưng không làm gì khác hơn là trách mắng.

— Đây, cậu thấy chưa? Con gái đời này lớn gan như thế đấy! Mấy muốn chết tao để cho chết!

Chị Huyền, có phải là chưa xoi cho Bích không? Nói bao nhiêu đó cũng đủ biết họ đối xử với Bích thế nào rồi. Thanh tức quá không còn biết kinh tế ai nữa. Thanh xông đại vào phòng, gạt bà ta sang một bên rồi bồng Bích xuống gác định gọi xe đưa đi bệnh viện. Một cô gái — cũng cái cô có đôi môi đỏ chót ấy — đưa tay cản lại nói với giọng thách đố:

— Đem nó đi đâu? Cứ để đấy, nó chết rồi chịu trách nhiệm cho.

Thanh nổi giận, nói lên như hét:

— Người ta giết Bích, tôi phải lo cứu Bích.

Tránh đường cho tôi đi.

Chị Huyền, nhờ Thanh làm ngưng mà Bích giờ này mới được nằm ở bệnh viện. Hiện nàng đã được đưa vào phòng cấp cứu rồi; bác - sĩ cấm không cho ai vào, các cô y tá thì cứ lể đầu bảo kho có hy vọng. Khổ lắm chị ơi!

Mỗi lần nhớ lại những ngày cuối cùng của Bích là mỗi lần Thanh nghe có cái gì đau nhói ở tim. Mấy lúc sau này, Bích buồn để lộ ra nét mặt. Không hiểu vì sao nàng thường tránh mặt Thanh. Có lần tình cờ Thanh gặp Bích ở chùa, nàng vẫn lắc đầu và rưng rưng nước mắt:

— Không biết ngày nào Bích chết, vậy anh đừng hy vọng. Tốt hơn là quên Bích đi.

Một chiều nọ, Thanh đi ngang qua nhà Bích, thấy nàng đang ngồi phơi tóc trên một liêng đá, dưới cây vú sữa dựa nhà, Bích day lưng ra mặt đường xoa tóc trên lưng để đón lấy những tia nắng hanh vàng của một chiều khô ráo. Nàng cầm một quyển sách trên tay nhưng không đọc, mà cầm cái viết cái gì đó trên thành liêng. Khi Thanh trở lại thì Bích đã vào nhà rồi; Thanh đến chỗ Bích ngồi khi này thấy để lại hai câu thơ viết bằng bút chì, dường như thơ của T.T. KH. thì phải.

Nếu biết rằng tôi đã lấy chồng,

Trời ơi, người ấy có buồn không?

Chị Huyền ơi, nhắc lại càng thêm đứt ruột. Đây là tâm sự của Bích, nhưng Bích không lấy chồng, mà lại đi tìm cái chết để khỏi mang tiếng phụ mình. Mỗi tình của mình không được trọn vẹn, nghĩ buồn biết bao nhiêu! Hồi này, bà đi Bích có đến thăm; bà ta kéo mình ra ngoài bảo anh:

— Này cậu, nếu con Bích nó sống thì tôi già nó cho cậu đấy! Cậu có thương nó không?

Mình biết bà ta đã hối hận phần nào nên cũng gượng cười cảm ơn. Hiện giờ thì Bích đang hấp hối, chưa đoán chắc sống chết thế nào? Mình chỉ còn biết cầu trời khấn Phật thương lấy Bích, thương lấy mình. Đêm nay Thanh phải đem đồ vào ngủ tại bệnh viện. Khi có gì khác, Thanh báo cho chị hay liền.

THANH

(Xem tiếp trang 28)

36 VÌ SAO SÁNG...

(Tiếp theo trang 19)

— Khó để gì đâu?
— Thì về vụ chụp hình đó.
Ngọc Giàu cười:
— Anh đừng vụ oan cho Giàu. Giàu đâu có khó tính.
— Vậy cho biết mừng xuân ra sao đi.
— Mừng xuân à? Cũng thường thường vậy thôi, có điện mừng sao năm mới khà hơn năm nay.
— Khà về tình cảm hay tài chính?
— Cả hai.

TẶNG TÀI: THIÊN HẠ SAO, MINH VẬY!

Từ giả Ngọc Giàu, tôi tìm đến Tân Tài.
— Sao, Tân Tài có gì lạ không?
— Bình thường vậy thôi.
— Còn về vụ mừng xuân?
Tân Tài cười rất tươi:
— Thiên hạ có gì, mình cũng cố gắng có cái đó.
Nghĩa là để mừng xuân, Tân Tài sẽ có đủ kẹo, mứt, dưa hấu, thịt kho...

PHƯƠNG ANH CÓ MAY THÊM ÁO ĐẸP KHÔNG?

— Chắc tết này Phương Anh sẽ may nhiều áo đẹp?
Phương Anh cười bên lên:
— Anh đừng chọc Anh chứ!
— Trời ơi, ai mà dám trêu Anh. Hồi thật đó vì biết nhà Anh có tiệm may, nên chắc là tết Anh sẽ may nhiều áo đẹp.
— May nhiều thật; nhưng là may cho... thiên hạ! Còn Anh may sẵn từ trong năm lận.
— Và tới tết mới lôi ra mặc?
Anh cười:
— Đầu phải chờ tới tết mới mặc áo đẹp. Anh mặc từ khuya rồi!
Rồi Anh cười thật có duyên.

MINH CẢNH: SẼ AN TẾT TO.

Gặp Minh Cảnh tại hậu trường Hưng Đạo. Chẳng đang tập « mùa kiêu » để trình diễn vở tuồng Vượt Trời của soạn giả Yên Lang.
— Trời ơi, tập mùa kiêu mà quên cả ăn tết sao?
Chàng trai có giọng ca 6 câu mũi nhất hiện nay « ngừng tay kiêu » mỉa cười nhìn tôi:
— Đầu có quên, sẽ ăn ạp chứ.
— Chắc tết năm nay có gì đặc biệt?
— Chẳng có gì đặc biệt đâu. Nhưng tết là phải ăn uống cho say thả đàn.
— Ờ, thả đàn một vài bữa đi cho bù lại mấy kỳ lô chứ. Tôi thấy « che nội » càng ngày càng om đi đó!
Đề ra giêng xem Minh Cảnh ăn tết to rồi có lên lại được kỳ lô nào không?
KIM LOAN: MÙA XUÂN CON GÁI.
Từ giả Minh Cảnh, tôi tìm tới Kim Loan.
— Tôi đánh cá rằng năm nay Kim Loan sẽ không có thì giờ để mừng xuân.

Kim Loan nhìn tôi:
— Sao vậy anh?
— Vì mấy lúc này Kim Loan ca cả tên « cao nữa, thì còn thì giờ đâu mà mừng xuân?
Kim Loan cười:
— Vậy mà vẫn có đây.
— Ngay của Kim Loan dài... 48 tiếng đồng hồ?
Biết là tôi hỏi giỡn, Kim Loan giỡn lại:
— Không những dài 48 tiếng mà dài 18 năm!
Thì ra vậy! Một người con gái đẹp và có danh thì quan tâm ngày tháng của họ đến là ngày xuân, ngày tết. Chúc mùa xuân của Kim Loan « dài, thật dài.

NĂM CHÂU, KIM CÚC, BA VÂN.

Đặc biệt giữa các tài năng son trẻ hiện tại, ba khuôn mặt lão thành trong giới cải lương; tuy ngày tháng qua mau, đủ mấy chục năm rồi, nhưng họ vẫn giữ trọn được cảm tình của khán giả: đó là ba nghệ sĩ Năm Châu, Kim Cúc, Ba Vân.
Gặp Năm Châu, Kim Cúc đã trở thành hậu của đoàn Ánh Chiếu Dương. Một đoàn hát « có nhiều nét trang nhã nhưng hiện tại thì chính chưa mấy được khán quan nên Năm Châu, Kim Cúc còn phải lo nhiều, nhất là vào dịp tết này nên về tết, chắc là khó lòng mà có thì giờ mừng được cái xuân trung bình. Tiếng về Ba Vân ngoài việc đi trình diễn, huấn luyện, dẫn dắt các nghệ sĩ son trẻ, từ mấy năm nay anh còn « bốc thuốc » để giúp đỡ các bệnh nhân nghèo không lấy tiền. Vì thế mừng xuân cũng mừng thương vậy thôi. Thời buổi này bầy về trung bình làm chi cho thêm « ăn tiền »!

Đó là câu nói của anh Ba đã nói với tôi.

Từ một bông hoa đẹp nhất vào hội mùa Xuân để rồi mùa xuân vẫn còn mãi với một nghệ sĩ lão thành, nhưng tên tuổi và địa vị chưa hề bị sút kém. Qua một cuộc thăm viếng, hẳn qui bạn đọc đã nhận thấy các nam nữ nghệ sĩ của chúng ta, tuy bận rộn nhưng vẫn cố gắng để mừng xuân, vì họ coi ba ngày tết là ba ngày thiêng liêng của đất nước.

VIÊN-LƯƠNG

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

MINH TRIẾT

254 Minh-Mạng Chợ-lớn

Chuyên xem chi tay và quẻ bài TINH-TỬ. Nhận truyền khoa ĐAI LỤC NHÂM và VỊ BỐC TIÊN TRI (biết trước khi bị). Hộ thỉnh phép Thái Cực Đồ (không giúp sự bất chính)

Cung Chúc Tân Xuân

Kính chúc quý khách xa gần năm mới được đầy vui tươi và hạnh phúc

Nhà may

THANH-THỦY

154B — Trần-quang.

Khải — Tân Định

Do chủ nhân đảm nhiệm, biến chế nhiều kiểu mới hợp thời

- ☆ Đường may kỹ lưỡng, lối cắt tinh xảo.
- ☆ Eo thắt, tà úp, bầu tươi.
- ☆ Việc làm nhanh chóng, tính giá phải chăng.
- ☆ Nhóm thợ kinh nghiệm lành nghề.
- ☆ Có gia đặc biệt cho nữ-sinh.
- ☆ May đúng hẹn khỏi chờ.

NHÀ MAY THANH-THỦY ĐÃ ĐƯỢC ĐA SỐ QUÝ KHÁCH SẴN AN MẶC XA GẦN TÍN NHIỆM VỚI NHỮNG CHIẾC ÁO DAI ĐẸP VÀ XUẤT SẮC

★ Có một tờ Xuân Phụ-Nữ Diễn-Đàn trong nhà cũng như có một người bạn Tốt ★

NGƯỜI KHÁCH LẠ TRONG ĐÊM GIAO THỪA

(Tiếp theo trang 11)

TIẾNG CHUÔNG từ ngói cổ tự trên sườn núi ngàn ngạ vọng xuống báo hiệu giờ giao thừa đã đến. Nguyễn Trãi giật mình mở mắt mới biết mình đã qua một giấc ngủ say sưa tuy ngắn ngủi.

Nhìn mái tóc bạc phơ của Trương tướng công trên chiếc gối sù bên cạnh, Nguyễn Trãi dần dần nhớ lại những sự việc vừa xảy ra. Chẳng tự trách mình đã quá chén vì đầu sao cuộc gặp gỡ này chỉ mới là sơ kiến.

Nhưng chợt nhìn gương mặt hiền hậu, phiêu diêu của Trương tướng công đang say ngủ bên cạnh, chẳng lại thấy yên lòng.

Trương Công lúc này chẳng khác gì một ông tiên say rượu ngũ quả bên bờ suối.

Tiếng pháo giao thừa ở đâu vụt đi đột ngột. Hương xuân như phảng phất đâu đây.

Nguyễn Trãi cũng nghe lòng xuân phơi phới bên bước ra khỏi đại sảnh tản bộ về phía vườn đào.

Giữa vườn, một ngôi tạ đình nho nhỏ có ánh đèn sáng. Nguyễn Trãi lần bước về phía đó. Và « ô kìa ! » chẳng thốt kêu lên một tiếng, đứng trước.

Trong ngôi đình tạ, bên cạnh chiếc án thư, tiểu thơ Trương quận Mai đang cúi đầu viết tranh, bên cạnh, đưa thị nữ xinh xinh cầm nghiên mực.

Đưa thị nữ chợt nhìn về phía chàng kêu lên :

— Ủy, nguy rồi, tiểu thơ ơi ! Anh chàng Nguyễn công - từ đường như đang nhìn trộm cô cháu mình.

Trương tiểu thơ nghe nói cũng hoảng hốt ngó lên. Nàng vội vã buông bút cùng với đưa thị nữ tay đặt tay nhau chạy bay xuống dưới thêm lên về phía hậu đường, còn thoảng lại những tiếng cười đùa trong như tiếng pha lê chạm vào nhau vậy.

Thấy chung quanh vắng lặng, Nguyễn Trãi nhẹ bước lên đình tạ xem tiểu thơ vẽ gì ?

Một bức tranh « thiếu nữ vịn cành đào » vẽ trên nền giấy lụa, người thiếu nữ trong tranh chính là nàng, nét tranh tuy mực còn ướt mực trông rất linh động, bay bướm.

Thì ra, nhân lúc xuân về, tiểu thơ cao hứng đã tự vẽ tranh của mình để kỷ niệm.

Tiện nghiên bút còn đó, Nguyễn Trãi không ngần ngại vẩy bút để luận một bài thơ từ tuyệt vào bức tranh :

*Áo ngò mây vờn, hoa ngò mải,
Gió xuân thoảng ngát dâng hương nồng.
Nếu không ngọc nữ sườn non gặp,
Hân cũng tiên nga dưới nguyệt phùng.*

(Dịch thơ Thái Bạch)

Bài thơ chữ nôm nét sắc như cắt. Nguyễn Trãi đề xong, đặc chỉ, ngâm lên mấy lần rồi mới trở lại nơi đại sảnh.

Sáng hôm sau, Trương tướng công tỉnh giấc, đã thấy con tuần mã của Nguyễn Trãi yên cương sẵn sàng.

Ngài cảm chàng ở lại không được, đành tiễn khách ra khỏi trang.

Giờ chia tay, cả hai cùng bịn rịn.

Tướng quân cầm tay công tử dặn dò :

— Hiền đệ lên đường cố gắng lập công. Chỗ sơn dã này, lão phu sẽ mong ngày trở lại huy hoàng của hiền đệ.

Ngài ngậm ngùi tiếp :

— Lão phu chỉ ngại tâm thần già yếu vô dụng này chả biết có chờ được cái ngày vinh quang ấy. Nhưng dù sao thì ngày tiễn quân ra Đông quan, tiểu đệ cũng nên ghé lại Trương gia trang. Kể ra đi, dù là sơ kiến, cũng làm cho người ở lại nhớ lắm đó.

Nguyễn Trãi gương cười vài chào Trương tướng công.

Ngựa qui đã ra khỏi cổng gia trang, Nguyễn Trãi còn bịn rịn chưa nở ra lời.

Chợt từ trong trang, đưa thị nữ vội vã chạy ra, tay cầm một phong giấy học trong tấm lụa đào trao cho chàng, nói nhanh :

— Tiểu thơ cảm kích bài thơ để tranh đêm qua nên tặng cho công tử bức họa này.

— Xin gửi lời cảm ơn tiểu thơ. Nguyễn công sẽ ghi mãi trong lòng tâm tình thâm hậu ấy.

Nguyễn Trãi khẽ mở bức lụa ra coi. Bức họa cũng vẽ Trương quận Mai, nhưng nâng đang đứng nơi tiền lầu mắt vọng về phía chân trời xa xa, ở cuối đường Thiên lý...

Bức họa nhan đề « Khúc nữ vọng ». Chỉ mấy đường nét bay bướm của tay danh họa cũng đủ nói lên cái nỗi nhớ nhung mong chờ của cô gái phòng the gửi cho một bóng người xa xôi.

Nguyễn Trãi nghe bàng hoàng cả tâm hồn, bỏ vội bức tranh trong tay áo, giữ cương cho ngựa phi ra khỏi khu sơn trang.

Buổi sáng đầu xuân năm ấy, trên đường vào đất Lam Sơn, có một chàng trai ăn mặc theo lối nho sinh, rạp mình trên lưng tuần mã, mà lòng nghe mệnh mang buồn, xác trên yên ngựa nhưng lòng tưởng như vẫn còn quyến luyến nơi vườn đào rực rỡ không nở dứt.

Chàng rói thì thầm trong trời gió loạn :
— Trương hiền mẫu ! Trương quận Mai ! Hãy chờ đợi ngày trở về của ta !...

LỊCH SỬ GHI : Năm Canh Tý (1420), khi Bình Định Vương về đóng quân ở Lôi Giang thì có ông Nguyễn Trãi vào yết kiến, dâng bài sách Bình Ngô. Vua xem lấy làm hay, bèn thăng ông làm Tham mưu...

Năm Bình Ngô (1426) Vương thấy tinh binh của nhà Minh ở cả Nghệ An, còn ngoài Đông đô không có bao nhiêu người, bèn tiến quân ra đánh Đông đô...

... Một buổi chiều, cũng vào dịp cuối Đông qua Xuân năm ấy, trên con đường về Trương gia Trang, chợt xuất hiện ba thớt ngựa phi rất nhanh theo thế phong vi cao đầu.

Trời rét như cắt ruột, những cơn gió heo may vùn vút như những chiếc roi da quất vào người, nhưng các kỵ sĩ vẫn rạp mình trên lưng tuần mã như cố để rút ngắn đoạn đường dài.

Trong số ba kỵ sĩ, người đi đầu ăn mặc theo lối nho sinh với vành khăn chầu nhân chiếc áo dài thắm, còn hai người đi sau thì ăn mặc theo lối người quân Lam Sơn với áo nẹp, nón dậu, thanh trường kiếm đeo trên lưng.

Hai người mặc quần áo nghĩa quân đối với người đi đầu có vẻ rất cung kính.

Chợt cả ba cùng dừng cương. Một trong số hai người đi sau nói với người đi trước :

— Kinh tâu quân sư, chẳng hay từ đây về Trương Gia Trang đường còn bao xa ? Liệu sức ngựa có thể tới nơi kịp trước khi trời tối ?

Người mặc quần áo nho sinh được kêu là quân sư phác một cử chỉ cho hai người kia yên lòng và nói :

— Nhị vị đội trưởng khá yên tâm. Từ đây tới đó chỉ còn nửa cung đường. Bây giờ mới là đầu giờ Thận, có lẽ cuối giờ Dậu gà lên chuông thì tới nơi.

— Thưa quân sư, phải chăng Trương gia trang thuộc về Thiên quang trấn, trước kia kêu là Trương an lộ ?

— Đúng thế ! Thiên quang trấn là tên được đổi ra dưới thời Trần Thủ Độ, khi Lê quý-Ly làm lễ thoái thác ngôi nhà Trần, còn trước kia vẫn gọi Trương an lộ.

Trương an lộ là nơi phát xuất của vị anh hùng áo vải Đinh bộ Lĩnh.

Ba tuần mã lại phóng đi như gió, sải bay trên mặt đường thiên lý, tung lại phía sau những đám bụi mù.

Mặt trời vừa khuất bóng sau rặng núi phương Tây thì cả ba tới cổng Trương gia trang. Họ giữ cương cho ngựa trở lại nước kiệu bím cũng tiến vào trong trang.

Nhưng người mặc quần áo nho sinh được kêu là quân sư chợt ngạc nhiên vì quang cảnh sơn trang hôm nay quá tiêu điều.

Hoa đào vẫn mím cười trước gió đông nhưng những cây đào đều có vẻ cằn cỗi, cỏ lan mặt đất, rêu phong gột hái.

Khu nhà ngói chữ môn, một khoảng trống phía trước đã đổ nát, dường như bên trong không có người ở.

Khách còn đương phân vân ngỡ ngàng trước cảnh điêu tàn của chốn cũ, chợt một người ăn mặc theo lối nông phu từ phía trong vườn đào được tới.

Khách nho sinh vui mừng xuống ngựa kêu lại hỏi :
— Này bác ! bác làm ơn cho tôi hỏi thăm chút việc.

Người nông phu dừng bước nhìn hai người lính mang gươm trường liếc nhìn nho sinh, dặng nghi ngại. Chợt người ấy kêu lên :

— Ủa ! có phải đó là Nguyễn công tử ?
Nho sinh trở mắt nhìn người nông dân dân nhưng không nhận ra ai. Bác ta cười hiền lành nói :

— Công tử không nhận nổi tôi đâu, tôi là chú ruột của con Thu-Nhị, thị tỳ của Trương tiểu thư. Hồi xưa tôi cũng là một gia bộc của Trương tướng công, đã từng phải chăm sóc ngựa cho công tử, cái đêm công tử viếng Trương gia vào một tối ba mươi tết.

Nho sinh nghe kể, chợt nhớ ra. Chàng hỏi vội :
— Thảo nào, tôi nhìn bác, cũng ngại ngợ. Vậy bây giờ tướng công và tiểu thơ ở đâu ?

Gương mặt người gia bộc nặng trĩu nét u hoài đau xót. Bác ta ứa nước mắt kể :

— Trương công đã mãn phần rồi công tử ơi ! Còn tiểu thư thì cũng đã xuất giá đầu Phật. Hiện nay, Trương gia trang gần như hoang phế, chỉ còn một số gia bộc, tá điền cũ của tướng công nấn ná quanh đây sống qua ngày...

Tin nghe như sét đánh ngang đầu. Nguyễn công tử, tức nho sinh, hay quân sư Nguyễn Trãi của đám nghĩa quân Lam Sơn cũng thế vì người khách lạ đêm giao thừa năm xưa hiện nay đã trở thành cánh tay mặt của Bình Định Vương - hoàng hốt hời !

— Trời ! Trương Công đã mất rồi sao ? Còn Trương tiểu thơ, tại sao nàng lại tự đem tấm nhan sắc khuyh thành giam hãm ở chốn cửa thiên đạm bạc ?

Người cựu gia bộc của Trương gia trang đau đớn gật đầu :

— Vâng. Thưa công tử, chuyện đúng như vậy : nguyên vào một ngày, cũng đầu mùa xuân cách đây ba năm, Trương nhà Minh là Trần Tri ở thành Đông quan, cũng với một tên tham quan người Việt tên Lương như Hốt đem mấy chục quân lính về Trương gia Trang, nói là theo lệnh Hoàng Phúc mời Trương Công ra làm quan với người Tàu.

Bọn chúng mượn tiếng trọng đãi các cựu thần nhà Trần, nhưng thực ra đó chỉ là âm mưu tận diệt những bề tôi của nhà Trần để tránh mầm mống hậu hoạn, do chính bọn chó săn người Việt bày mưu cho chúng.

Trương tướng Công biết thế nên khi nào ngài chịu để lọt vào tay quân giặc cho chúng làm nhục. Bởi vậy, khi Trần Tri đem quân về gần tới nơi, có người báo tin cho Trương Công biết, ngài bèn chỉ tay về phương Bắc chửi rủa quân Minh cầu một hồi rồi đập đầu vào tảng đá nơi thêm nhà tự vẫn.

Trần Tri đến nơi, Trương Công đã chết rồi.

Chúng tức giận chia quân đi lùng bắt Trương tiểu thơ về chúng cũng nghe nói tiểu thơ là một trang sắc thiên hương nên bọn giặc rất thêm khát. May mắn, trong lúc Trương gia gặp cơn sóng gió, lại có Thu-Nhị là đưa thị tỳ trung tín lanh lợi, đã đem Trương tiểu thơ lọt qua mạng lưới của quân giặc chạy thoát.

Hiện Trương tiểu thơ đã thi phát, đứng tuổi thanh xuân vào chốn cửa thiên, tại một ngôi chùa vắng vẻ ở vùng kinh Bắc, công tử ơi !...

Nguyễn Trãi nghe xong tê dại cả cõi lòng, chàng nhớ người cựu gia bộc của nhà họ Trương đưa đến thập thập nhang lay khóc trước mộ Trương tướng Công, rồi cùng với hai đội trưởng nghĩa quân, ngay trong đêm : phi ngựa trở về nơi doanh trại.

Vi, ngoài mỗi tình thâm kín với Trương quận Mai và chút ơn tri kỷ của Trương tướng Công, chàng quân sư trẻ tuổi họ Nguyễn còn đang gánh nặng trên vai hai chữ « thù nhà, nợ nước ».

Quân Bình Định Vương đã tiến ra Đông quan và đang vây khốn thành trì của bọn giặc Minh, quân Vương đi như chẻ tre, róc mía, thế giặc hết sức suy yếu chỉ còn mong manh như ngọn đèn trước gió.

Sầu hân mệnh mong cõi lòng, Nguyễn Trãi chỉ tay về hướng thành Đông quan rồi lên :

— Hồi hạn giao thạm tẩn ! Hạn này ta quyết trả ! Cảnh vật xưa ơi ! hãy ghi lấy lời của ta đêm nay.

Có tiếng sáo buồn buồn ai oán từ trong vườn đào do một nhạc sĩ vô danh nào đó thổi lên.

Tiếng sáo mơ hồ thổi theo điệu « nam ai bình » nhắc lại bài thơ tiễn công chúa Huyền Trân :

*Hôm nay là Xuân, mai còn Xuân ?
Xuân đã qua đó, vắng cố nhân.
Người ở bên kia sông cách trở,
Còn về Chiêm quốc nhớ Huyền Trân:*

(Nguyễn-Bình)

Nguyễn Trãi khẽ thở dài nói một mình :
— Riêng đối với ta thì, mùa Xuân chưa tới đã không còn nữa. Vì Trương quận Mai đã giam mình trong chốn cửa thiên cất đút duyên trần tục, thì... đời còn biết với Xuân với ai ???

THANH TÙNG

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

VIỆN UỐC TÓC
Danh tiếng nhất thủ đô

MÔ-ĐEC
45 ĐẠI LỘ LÊ-LỢI-SÀI GÒN
240 - HAI BA TRUNG-TÂNG-ĐÌNH

CHÚ NHẬN
ông Xuân & Ngân
TUY NGHIỆP BA-LÊ-ĐIỀU-KHIÊN
Số 248-ĐO-CO-LINH-DAM-NHẬN

Xin lưu ý Viện có máy điện riêng !!

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

LỚP MAY CẮT Bà Ngà

373 Trần-quốc-Toản - Chợ-lớn

Nơi dạy may cắt Âu Việt phục danh tiếng nhất V.N. số học viện mỗi ngày một đông. Chứng tỏ nhà trường đã thu nhận được cảm tình và tin nhiệm của giới phụ nữ, có thêm lớp tối từ 19 giờ đến 21 giờ. Xin chị em ghi tên nhận chỗ trước.

Cảm ơn quý chị em các tỉnh đã gửi thư khen ngợi. Một ngày gần đây nhà trường sẽ nhận học viên lưu trú để chiều ý các bạn.

KINH CHỨC TÂN XUÂN

VIỆN UỐC TÓC

BALÊ

43 Đại lộ Đồng Khánh Chợ Lớn

do chủ Minh điều khiển.
Cắt, Chải, Bôi biến chế nhiều kiểu mới. Dùng toàn thuốc ngoại quốc.

Có KHINH chuyên sửa móng tay.

← CHÚ MINH

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

Nhấn bạn bốn phương

Các bạn gái có tinh thần tự lập, hãy chọn lấy một nghề để bảo đảm cho tương lai hạnh phúc vậy bạn chọn nghề Cắt May:

1

- Nghề nhẹ nhàng dễ học hơn các nghề khác
- Nghề bảo đảm cho chị em được sung túc ấm no
- Nghề mà hầu hết phụ nữ V.N. đều phải biết
- Nghề rất cần thiết cho tất cả mọi gia đình.

HOA PHƯỢNG 461, Phan Đình-Phùng SAIGON

Trường dạy cắt may lớn nhất ở Thủ Đức và ở miền Nam nước Việt chỉ có nữ Hiệu Trưởng trường Hoa-Phượng mới có « Văn bằng » cắt may đẹp như Việt Nam » tận tâm truyền nghề cho các bạn. Học phí nhẹ. Nội trú đủ tiện nghi.

Tự trường ngày mùng 6 tháng giêng âm-lịch 1967

★ Phụ-Nữ Diễn-Đàn, tuần báo tiền phong xây dựng và bảo vệ hạnh phúc gia-đình ★

NGÀY TẾT

ĐI THĂM CA SĨ TÂN-NHẠC

(Tiếp theo trang 7)

THANH THÚY

— Nhớ thì nhớ, chớ đừng buồn ! Mà chớ buồn nào ông về đó !
 — Qua Tết này về rồi !
 — Ồi vậy mà buồn làm gì cho một !
 — Anh nói giỡn hoài, vợ chồng xa nhau một ngày bằng 1 năm. Anh có gia đình rồi mới biết !
 — Thôi, vui đi, chúc cho Thúi và gia đình mãi mãi được sum họp tràn đầy hạnh phúc sang năm thêm 1 đũa nữa cho được hai nghen !
 Ra khỏi nhà Thanh Thúi đem đủ quà khuya. Cả những túi phồng tuốt xuống Đổng Lai cho tiện gặp ca sĩ. Vừa lái rai vừa nghe hát khoái tai hơn. Người mà túi gặp đầu tiên ở phòng trà B L đó là em

PHƯƠNG-MAI

— Chủ Tết chú hồng li xi cho cháu sao ?
 — Cháu lớn rồi mà li xi cái khi mớ gì nữa !
 — Ai cũng nói vậy hết làm cháu buồn quá há !
 — Thôi đừng có buồn để chú li xi cho cháu 20 đồng bạc mới nè được hông ?
 Phương Mai cười hồ đi xuống thang máy !
PHƯƠNG THU ĐẸP HẸN RA ?
 — Chén ơi ! Sao hôm nay Thu đẹp quá xá vậy ?
 — Anh này kỳ quá ta !
 — Đẹp, người ta khen cũng hồng chịu chớ muốn đòi cái gì nữa đây ?
 — Anh này quý quá !
 — Tết nhứt đừng có gây lộn nghen, kỳ lắm á !
 Phương Thu cười duyên ;
 — Ai thèm gây với anh làm gì.
 Rồi nàng ký vào hồng cả những này một cái đầu điển hờn !

PHƯƠNG DUNG MÀN THƠ ẮN TẾT

Còn đang đau vì cái kỳ của P. Thu thì Phương Dung đến trư lúc nào, Cả những túi không hay. Nàng nói :
 — Nè, anh Hai làm gì ngồi buồn xo và cái mặt bí xí vậy ? Để em đọc thơ cho anh nghe nghen ? Mới làm đó !
 — Bộ Phương Dung màn thơ ắn Tết há ?
 — Ờ, miễn có thơ thôi !
 — Đọc đi !
 Phương Dung chậm rãi :
 — Lấy thưởng để dành cho con yền nữa....
 Cả những túi chặn lại !
 — Thôi thôi, cho em đi Tết mà đọc thơ buồn thúi ruột, thúi gan !
 Phương Dung « xi » một tiếng rồi đi thẳng lên gian nhạc,
 Cả những túi cúi xuống hộp một hộp Whisky. Ngược lên thì gặp...

MINH HIẾU CƯỜI XUÂN...

— Chào anh ! Ắn Tết có gì vui không ?
 — Chào Minh Hiếu ! Buồn quá mà !
 — Gì mà buồn đó ? Bộ thất tình cái cô nào đó há ? Vui lên chớ !
 — Tui cũng muốn cười như Minh Hiếu lắm mà sao mỗi lần cười thì như là mếu vậy !
 — Anh này bí quan quá ! Cứ lóng bóng hoài mà buồn thiệt khổ tin !
 Cả những túi chợt nói :
 — Bộ Hiếu không buồn há ?
 — Buồn thì buồn nhưng ba bữa này cũng phải cười chớ !
 Khi Minh Hiếu đi rồi Cả những túi mới ngẫm nghĩ : « Minh Hiếu cũng có nhiều tâm sự buồn lắm cũng nên ? »

PHƯỚC VÂN KHÔNG CHỊU BẮT BÒ ?

Gặp bà mà Phước Vân và nàng tà tà lên phòng trà. Cả những túi chào hỏi thân mật :
 — Ừ sao Phước Vân không chịu bắt bò để má khỏi mắc công đi ban đêm ban hôm sương gió !
 — Thôi đi anh ! Thời buổi này bắt bò thêm khổ chớ chẳng lợi ích gì !
 — Cho nó đỡ có đơn.
 — Sao anh không kiếm bò mà bắt em kiếm bò !
 — Anh cũng muốn có bò lắm chớ mà chả ai thèm chịu anh hết ! Hay là...
 Phước Vân, hồ đi liền.
 — Thôi đừng có quí nghen !
 Cả những túi ngỡ ngàng một hồi rồi buồn lòng. Ngồi một chỗ hoài đàm chán bèn trả tiền lếch qua Quốc Tế.
 Mới bước lên thì gặp em Kiều Oanh, em chào :
 — Anh Hai lâu quá không thấy anh đâu cả !
 — Ờ, nhận uhệt say hoài đầu óc đi đâu !
 Hồi này em hát khá lắm đó nghen, và lớn nữa coi được lắm rồi đó !
 Kiều Oanh mắc cỡ :
 — Anh này kỳ thấy mồ ! Em mê anh Song Ngọc cho mà coi !
 — Không chừng hết năm này sẽ có người « luy » vì em đó !
 Kiều Oanh đi tuốt xuống thang Cả những túi lên kiếm ghế ngồi kêu rượu uống tiếp tục lại thấy

UYÊN-PHƯƠNG ĐANG HÁT

Cũng một điệu với Phước Vân là có má đi theo. Cả những túi hồi ngay :
 — Phương à, sao em đi đâu cũng có má hoài vậy. Tết mà má phải đi thì tội cho bà quá ?

— Em thích vậy chớ đâu phải bà muốn theo !
 — Mà Tết em có định chương trình gì hông ?
 — Chẳng có !
 — Có gì lạ chưa ?
 — Là là sao ?
 — Nghĩa là có định bao giờ có chông hông ?
 — Thôi, em còn nhỏ mà
 — Em vậy mà nhỏ ở chỗ nào !
 Uyên Phương bẽn lễn rồi cũng đi tuốt !
 Hồng còn ca si nào hát nữa cả. Cả những túi mới xuống đường đập xe vọt về gia đình Việt Nhi.

Đến nơi thấy Nguyễn Đức và mấy cô ca sĩ học trò đang ăn bánh mứt, hát vang vang. Nào Phương Hoài Tâm, Phương Hồng Hạnh, Hoàng Oanh v.v...

Cả những túi xông lại P. H. Tâm.
 — Nghe nói Tâm có tin mừng mà hồng cho ai hay biết đó nghen.
 — Anh hồng biết sao !
 — Ai cho hay đâu !
 — Vậy mà tưởng anh biết rồi chớ ! Thôi đành vậy !
 Cả những túi liền qua P. H. Hạnh :
 — Còn cô bé này chừng nào có tin mừng đó !
 — Thôi đi chú ơi ! Cháu còn nhỏ quá mà lo gì chuyện đó !
 Lại xây qua Hoàng Oanh :
 — Oanh còn học đến bao giờ ?
 — Chưa biết, có lẽ rần theo hế ! Đại Học, nhưng ý mình thì vậy còn ý trời không biết có cho không ?
 Cả những túi cười hớp một hớp rượu với Nguyễn Đức rồi đứng lên.
 — Năm mới chúc « bô » dạy học trò ca hay hơn trăm lần !

THANH TUYỀN BUỒN MỘT MÌNH

Trở về Sài Gòn Cả những túi tại qua Pasteur thăm Thanh Tuyền. « Tiếng hát xanh xao » ấy ngồi một mình buồn xo.
 Thấy Cả những túi Thanh Tuyền liền hỏi :
 — Lâu quá mới gặp anh ?
 — Ắn Tết có gì vui không ?
 — Đi hát đại nhạc hội rồi về buồn chớ có gì vui đâu.
 — Tình yêu tới đâu rồi ?
 — Đâu có gì đâu !
 — Vậy mà người ta đồn Tuyền với anh T. H đó !
 — À, tui tui là anh em bạn bè mà, ai mà đồn ác ôn vậy ! Hồng bao giờ có cái chuyện đó đâu ? Anh không tin gặp anh hỏi thử coi !
 — Tui cũng gặp anh và anh cũng nói như Tuyền vậy.
 — Đó, anh thấy không !
 — Mùa Xuân này có chương trình gì không ?
 — Chẳng có ! Buồn lắm !
 — Thôi, cầu cho ca si giữ mãi cái địa vị hiện tại. Chào nhà.
 — !!!

XUÂN THU TƯƠI NHƯ HOA

Ra khỏi nhà Thanh Tuyền, Cả những túi đi thăm Xuân Thu ở đường Phan thanh Giản.
 — Ắn Tết vui không Thu ?
 — Vui ghê vậy chớ ! Còn chú thì sao ?
 — Buồn quá chừng !
 — Chú mà buồn nữa thì thôi !
 — Hồi này Xuân Thu hát hay lắm vậy đó.

— Chú nói quá chớ cháu còn đỡ lắm ! Còn học hỏi thêm !
 — Rần lên đi, năm mới dám nổi danh như còn lắm đó.

Xuân Thu cười tươi như hoa :

— Bất mong như lời chú ?
 — Giải từ X. Thu Cả những rề qua...

CHẾ-LINH ĐỂ NGHE ANH RAY RÚT

— Anh hai uống rượu với Chế Linh nhé !
 — Thôi, nhiều rồi, say chết.
 Chế Linh cười :
 — Anh mà say nữa thì thôi !
 — Tết nhứt Chế Linh có gì lạ không ?
 — Chớ có, tôi đang buồn vì ai cũng không thương mình hết, ai cũng muốn ép mình cả.
 — Sao mà ray rút thế !
 — Tôi đang ray rút đó anh à !
 — Thôi hãy tươi lên, năm nay là anh ca nổi lên đó rần sang năm nổi hơn thêm !
 Nói vậy rồi Cả những túi từ Chế Linh mở về toàn soạn Phụ Nữ Điện Đàn.
 Tôi ngồi uống rượu Tết vui vẻ với Ông bà chủ nhiệm tuần báo Phụ Nữ Điện Đàn, hồng Cả những túi mới nghỉ ra nữ ca sĩ Bạch Yến hiện

giờ đang làm gì ở Mỹ ? Nghĩ vậy năn hăn làm

MỘT ĐƯỜNG GIẤY NỐI VỚI BẠCH YẾN
 — A lô ! Có phải ca sĩ Bạch Yến đó không ?
 Từ đầu giây cách đại dương vọng sang eo eo
 — A lô ! Đùng rồi ! Yến đây !
 — Tết đang làm gì đó ? Cả những ở Phụ Nữ Điện Đàn đây !
 — À, anh hai đó hả. Yến đang ngồi buồn nhớ quê hương nhớ những người thân, nhớ Tết ở Việt Nam đây !
 — Vui lên nghen, Tết tới rần về Việt Nam nghen, thời chào nói nhiều nhà bưu điện tình tiền chịu không nổi đó.
 — Cho Yến gửi lời thăm tất cả bà con ở Việt Nam mình nghen anh !

☆
CÀ-NHÔNG một nhủ vì đi thăm ca sĩ. Dù vậy còn vui cũng còn đỡ buồn hơn là đi lòng bông không có ý định không có chương trình.
 Giấc ngủ đến trong tiếng pháo tung bưng của đêm cuối năm.

CÀ-NHÔNG

ngồi vào xe, Tuấn mới nói :
 — Mỹ Linh là em à ? Em cũng chơi cái lối trao đổi thư từ ấy sao ?
 — Dài dòng lắm, về nhà sẽ nói.
 Những phút ngồi trên xe là những phút hành phật nặng nề đối với Tuấn. Hồng càng làm thính, Tuấn càng lo ngại. Chẳng ăn năn đã trao đổi thư từ với Mỹ Linh và tại sao Mỹ Linh lại có thể là Hồng ?..
 Xe đến nhà, Hồng kéo Tuấn vào nhà, chỉ những tấm màn cửa mới, chỉ những hộp bánh, những hủ mứt, những kẹo dừa hành và nói :
 — Nhà cửa như thế này, vợ con như thế này mà anh lại không thêm về nhà, anh gửi đồ đặt ở đâu ? Anh định ăn Tết ở khách sạn với nhân tình phải không ?
 Tuấn hồi hận nói :
 — Anh vì buồn, vì nhớ em, nên nghe lời các bạn bè tìm bạn bốn phương. Nhưng cũng may...
 — May cái gì ? Nếu gặp Mỹ Linh thì khổ cho em rồi, anh dám bỏ em và các con để sống với nó làm chớ. Mỹ Linh là bạn của em Túy... Đọc thư anh, Mỹ Linh đoán Hoàng là anh và nó hỏi em Túy...
 Tuấn nghẹn ngào nghĩ :
 — Thật là tổ tác ta rồi.
 Rồi Tuấn nói :
 — Hèn gì Mỹ Linh biết tất cả những gì anh ham thích những thói quen của anh nữa. Mỹ Linh
 (Xem tiếp trang 30)

Cuộc gặp gỡ

Tất niên

(Tiếp theo trang 8)

vừa gửi cho một người bạn mang ra cho Tuấn, kèm với một bức thư có những giọng chữ :
 — Em gửi bộ đồ mới ra cho anh để anh bạn đi dự những bữa tiệc tất niên.
 Tuấn có vẻ hốt hoảng khi thấy Hồng. Tuấn không biết phải trốn đi đâu, chạy đằng nào. Nhưng bỗng Tuấn để ý là Hồng bạn chiếc áo dài màu xanh sẫm, tay cầm chiếc khăn tay trắng.
 Tuấn nghe mở lời chào dài xuống hai bên thái dương...
 — Tại sao lại có chuyện lạ lùng vậy ?
 Nhưng Tuấn làm ra vẻ mặt tự nhiên hỏi :
 — Em Hồng... Em đến đây làm gì ?
 — Đến đón anh... Anh hẹn em đến đây gặp anh kia mà... Ồ kia, anh quên rồi sao ? Hay là anh muốn gặp ai khác ?
 Tuấn đứng chết cứng...
 — Mỹ Linh là Hồng sao ? Thảo nào mà nàng bảo Tết năm này nàng sẽ dành cho ta một sự ngạc nhiên ngoài sự tưởng tượng. Mỹ Linh lại biết những món ăn ta thường thích, mời ta về ăn bánh kẹo đậu xanh, mứt chà mứt, dưa món Huế, thịt bò rim...
 Thấy vẻ lúng túng, sợ hãi của Tuấn, Hồng không khỏi thương hại, nàng nói :
 — Thôi chúng ta về chớ ! Hay là anh còn đợi ai nữa... Bây, bức thư anh viết hẹn gặp em... Anh đọc lại đi.
 Vừa nói Hồng vừa mở ví lấy bức thư Tuấn gửi cho Mỹ Linh, đưa cho Tuấn...
 Vừa nhìn qua, Tuấn đã hốt hoảng nói :
 — Thôi, em cắt đi. Về nhà sẽ nói chuyện...
 Hồng quay ra, Tuấn đi theo nàng. Cả hai đều im lặng, không ai nói với ai câu nào... cho đến khi

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

Cung Chúc Tân-Xuân

Vẻ đẹp kiêu diễm và tự nhiên
 Mời Bà đến Thăm Mỹ viện

PHƯƠNG-DUNG

130, đường Pasteur ngang Casino Saigon (lầu 202)

- ☆ Trao đổi sắc đẹp Phụ-Nữ hợp thời trang.
- ☆ Trị tuyệt các loại mụn, tàn nhang, nám sạm, nốt ruồi với khoa học tối tân.
- ☆ Thay lớp da mặt cần cỗi thành lớp da non bằng phương pháp « peeling fort »
- ☆ Làm sạch nhờn, nuôi da mặt, mịn màng xinh tươi đẹp một cách tự nhiên.
- ☆ Trang điểm cô dâu, trang điểm dạ hội. Với mỹ phẩm hảo hạng Pháp — Mỹ và đủ máy móc tối tân.

Cô BẠCH-HOÀ, tốt nghiệp ưu hạng khoa mỹ-dung tại Ba-Lê đã được nhiều tin nhiệm của quý Bà ở Thủ-Đô.

THUỐC MỚI Bồi bổ cơ-thể **CETONIC** 250mg SINH-TỔ C
 Ngậm : thật thơm chua dịu, ngon ngọt
 Có bán tại các nhà thuốc Tây
 KN 1235 BYT, Pub. TÂN-TRÍ

★ Có một tờ Xuân Phụ-Nữ Điện-Đàn trong nhà cũng như có một người bạn Tốt ★
Phụ-Nữ Điện-Đàn **Xuân Đình-Mùi** **Trang 27**

TIẾNG ĐÀN NGUYỆT DƯỚI TRĂNG XUÂN

(Tiếp theo trang 10)

hình trên báo chí, trên đài phát-thanh. Anh Hoài có biết làng Thanh-Hà không nhỉ?

— Có. Đó là một làng đẹp ở bên trên phố Hội, nổi tiếng về nghề làm đồ gốm và gạch ngói. Tôi cũng ở một tỉnh với Hà nhưng khác làng thôi. Anh mà Hà lộ rõ vẻ vui mừng. Nàng nói như reo:

— Vậy anh Hoài với Hà là người đồng hương rồi! Quý hóa quá! Làng mà anh vừa nói là quê của bà má Hà đấy. Vì vậy, bà má lấy tên làng đặt cho Hà.

— Thanh Hà?
— Vâng, Nguyễn Thanh Hà.

Tôi thành thật nói lên niềm sung sướng của mình:
— Nguyễn Thanh Hà, một phương danh! Hà có thấy rằng tổ tiên ta để lại cho con cháu ngày sau thu hưởng đủ mọi mặt? Chỉ nội cách đặt tên làng của người xưa cũng đủ cho chúng ta cảm kích rồi.

Đôi mắt đẹp của Hà mơ màng như đang « nhìn » về một phương trời xa xăm; một phương trời thần thiết của nàng nhưng chưa bao giờ nàng đặt chân đến. Nàng nói với tôi bằng giọng cảm động:

— Đất nước ta và riêng tích Quảng có nhiều tên làng đẹp thật! Nào là Cẩm, Phó, Vĩnh Điện, nào là Xuân Đài, Văn Lý, Cẩm Lệ... chao ơi, biết bao giờ Hà mới được đặt chân tới những mảnh lòng thần yêu ấy.

Tôi định dùng lời an ủi Hà nhưng lại thôi. Trường hợp Hà và gia đình nàng khiến tôi càng thêm tin câu « ngra Hồ hi gió bắc, chim Việt đậu cành nam » hơn nữa.

Hà rót thêm nước trà cho tôi. Câu chuyện

của hai kẻ mới quen nhau tại một nơi xa xứ tưởng như không bao giờ cạn và chúng tôi càng nói càng thêm vui vẻ hơn.

Qua lời Hà, tôi biết ba nàng phải trốn sang Vọng Các từ năm 1940 vì hoạt động chống Pháp. Ít lâu sau, nhờ liên lạc khéo léo, người vợ mới cưới của ông cũng tìm cách sang được với chồng. Hiện ông là một bác-sĩ tên tuổi tại Vọng Các. Hai ông bà đi Hồng Kông thăm một người bạn già từ sau Tết Nguyên-đán. Lợi tức hàng tháng của gia đình Hà vào khoảng 15 ngàn « tỉ cô » (tiền Thái) tương đương với một trăm hai chục ngàn bạc Việt Nam. Mức sống của gia đình Hà khá cao. Hai ông bà chỉ sanh được một mình Hà. Nàng đang theo học năm thứ hai chương trình đại học văn khoa tại Vọng Các.

Mãi say sưa trò chuyện, khi nhìn đồng hồ tay, tôi hốt hoảng vì thấy đã sáu giờ chiều. Sáu giờ chiều tại Vọng Các là đúng bảy giờ chiều tại Sài-gòn. Tôi ngó lơ từ giã Hà nhưng nàng vội đứng lên ngăn tôi:

— Sao anh lại ra về vào giờ này? Hà đã cho làm cơm chiều rồi. Thành thật mời anh ở lại với Hà đêm nay. Anh về nhà trọ nào đó cũng thể thôi. Chúng ta còn liếc bao chuyện để nói với nhau.

Thật ra, trong thâm tâm, tôi chưa muốn từ giã Hà. Vì vậy, sau một phút suy nghĩ — hay làm như suy nghĩ —, tôi bằng lòng ở lại.

Bữa cơm tối hôm ấy thật thịnh soạn. Cũng có cả nướng dầm nước mắm, canh chua, trứng tráng, chả giò và mấy món ăn Thái-Lan. Bàn ăn chỉ có Hà và tôi. Gần nửa năm sang đây, chưa bao giờ tôi được ăn một bữa cơm ngon đến thế!

Ăn xong, Hà dẫn tôi đi thăm mọi nơi trong nhà nàng. Khi lên lầu, tôi đứng lại trước một chiếc gương cầm. Tôi hỏi Hà:

— Chắc Hà chơi nhạc giỏi lắm?

Hà cười:

— Cũng vừa phải thôi đấy với nhạc Tây-phương nhưng Hà mê nhất là đàn nguyệt của ta nhưng xét thấy còn kém quá. Hà không biết học ai nữa vì mà đã truyền lại cho Hà tất cả vốn-liếng của má rồi.

Tôi được dịp phát biểu cảm tưởng của tôi về tài năng của Hà:

— Theo tôi, Hà đã xử dụng đàn nguyệt đến mức tuyệt vời rồi đấy. Bên nước nhà, một vài nghệ sĩ lỗi lạc về loại đàn này cũng không hơn gì Hà đâu.

Hà nhìn tôi bằng đôi mắt mở to đen như hai hạt huyền.

— Anh không định Hà đấy chứ?

Tôi gật đầu:

— Thật mà.

Hà sung sướng mỉm cười.

Hà mời tôi xuống dưới để xem vô tuyến truyền hình nhưng tôi đề nghị:

— Tôi muốn Hà cho nghe thêm vài bản đàn nguyệt nữa được không?

— Vâng, xin chiều ý anh.

Nàng lấy cây đàn nguyệt và dẫn tôi ra vườn, ngồi trên một băng đá. Trăng xuân đêm mười bốn tháng giêng thật sáng. Mọi hoa dạ lan thơm dịu tỏa khắp chỗ chúng tôi ngồi.

Vừa lên giây đàn, Hà hỏi tôi:

— Anh biết ngâm thơ chứ?

— Biết, nhưng... đó lắm.

— Vậy anh ngâm thơ cho Hà nghe theo nhé!

Hà thường theo dõi các chương trình thơ của đài phát thanh bên nước nhà nhưng tại sao người ta chỉ dùng sáo và đàn tranh mà không dùng đàn nguyệt anh nhỉ?

Tôi chỉ cười mà không trả lời vì về phương diện này tôi có am hiểu gì cho lắm đâu?

Sau khi ngâm một số bài thơ cho Hà nghe, tôi yêu cầu được thưởng thức nhiều hơn về tài nghệ của nàng. Hà nhận lời. Tiếng đàn tuyệt

vời của nàng như giọng suối âm thanh ngọt ngào tuôn mãi, tuôn mãi dưới ánh trăng...

Tôi ngồi bên Hà thật khuya và khi nàng thôi đàn, chúng tôi lại tiếp tục trò chuyện. Khu vườn lặng yên. Ánh trăng đêm xuân sáng, mát... Tôi được hưởng đầy đủ một khung cảnh thần tiên thơ mộng bên cạnh người thiếu nữ tài hoa dành cho tôi nhiều cảm tình qua tình yêu của nàng đối với xứ sở, quê hương.

Sáng hôm sau tôi từ giã Hà và hẹn sẽ trở lại thăm gia đình nàng. Hà dặn đi dặn lại rằng thế nào tôi cũng phải đến chơi để bà má nàng được gặp vì hai người sắp về rồi. Tôi nhận lời nàng vì tôi cũng muốn như thế.

Nào ngờ, khi tôi về đến nhà trọ. Trục cho tôi biết là đã có vé máy bay về Sài-gòn. Máy bay sẽ cất cánh lúc hai giờ chiều hôm ấy.

Thế là tôi không còn dịp để gặp lại Hà như lời hẹn nữa. Tôi cũng quên ghi địa chỉ của nàng để khi về nước sẽ gửi thư cho nàng.

Chiều hôm ấy, ngồi trong lòng máy bay trở về nước, tôi ngẩn ngơ như một kẻ mất hồn. Tôi

đã sớm bỏ mất một mùa xuân nơi xứ Thái. Tôi buồn như vớ chia tay một người yêu chưa biết bao giờ tái ngộ; như vừa rời một quê hương để trở lại một quê hương...

BAY mùa xuân đã qua. Với một công việc khiêm nhường, tôi mãi quanh quẩn tại Sài-gòn. Tôi không còn có dịp nào trở sang Vọng Các để gặp lại Hà. Tôi muốn viết cho Hà thật nhiều, nhưng biết gửi về đâu? Bây giờ nàng ra sao? Những lúc nghĩ về nước, tôi nghĩ về làng Thanh Hà quê mẹ quê cha, Hà có nhớ đến người khách của một đêm trăng xưa không?

Bây năm qua, mỗi lần vào rừng đêm xuân trăng sáng tâm cảm tôi lại vắng lên âm điệu tuyệt vời của tiếng đàn nguyệt cũ. Kỷ niệm thoáng qua nhưng khó quên ấy cứ sống dậy trong lòng tôi suốt những mùa xuân.

Gia Định Tết Đinh Mùi 1967
TƯƠNG LINH

MÙA XUÂN của BÍCH

(Tiếp theo trang 25)

Saigon ngày... tháng

Chị Huyền,

VỀ gửi bức thư trước, lại viết luôn bức thư này. Bích đã tỉnh lại rồi chị Huyền ơi, tỉnh lại vào khoảng 10 giờ này. Bích biết đời và sống nữa. Khi hay tin này, thú thật với chị là Thanh mừng muốn hết lớn đi lận!

Ban đầu mình tưởng là không xong rồi. Sau một đêm bom rứa, Bích vẫn nằm mê. Sáng này, mình buồn quá ra ngồi ngoài phòng khách, đầu óc muốn vỡ ra với bao nhiêu câu hỏi khó khăn. Nhờ Bích chết thật thì mình phải làm sao? Ai đi đưa ma, ai cho chị hay? Mình còn nghĩ xa hơn nữa là phải xin Bích lại cái gì để kỷ niệm mới tinh thần dang dở của mình? Giữa lúc đó thì có cô y tá hơ hải mở cửa lò đầu ra hỏi:

— Ở đây có « cô » nào tên « cô » Thanh không?

Mình nghe hỏi tới tên là sợ thót người lên rồi nên đáp nhanh:

— Tôi, tôi tên Thanh đây.

Mấy con nhỏ ngồi gần mình cười lên một cái rần, nhưng lúc đó mình mặc sớ nên đâu có biết mặc cỡ. Cô y tá từ chối bảo:

— Ông là « cô Thanh » đấy à? Vậy thì mời ông vào. Có Bích tỉnh lại rồi, muốn nói chuyện với ông!

Trời đất, mình mừng đến nỗi suýt nhảy dựng lên thét một tiếng thật to cho đã miệng.

Mình thấy Bích đang nằm nghiêng, quay mặt nhìn ra cửa sổ. Bích gọi được tiếng: Anh!

rồi nhìn mình mà cười, nhưng nước mắt lại tuông ra. Mình để cho Bích khóc thật lâu rồi mới hỏi. Bích nói khẽ:

— Đáng lý thì em chết rồi, nhưng còn thương anh quá. Có phải anh đưa Bích vào đây không?

Bích mân mê tay mình lấy tóc năng quần chặt ngón tay, một cử chỉ mà Bích thường làm khi hai đứa ngồi bên nhau. Chị Huyền ơi, không biết nói sao cho hết nỗi vui mừng. Còn gì sung sướng và đẹp đẽ bằng một mối tình mà mình tưởng đã tuyệt vọng rồi, nay lại trở về với mình một cách trọn vẹn.

À, còn một chi tiết ngộ ngộ này nữa nhé!

Mình viết cho chị nhưng chị phải thể giữ kín, không được tiết lộ với bất cứ một ai nữa. Xé chiếu hôm đó, Bích nằm nhìn ra sân bệnh viện hồng chỉ tay ra ngoài ấy bảo:

— Anh trông kia. Có đẹp không?

Ngoài kia, giữa cái sân yên tĩnh rợp mát, mình thấy có một góc mai tươi lá nhưng phủ đầy hoa. Những cánh hoa vàng hực rung rung trước ngọn gió chiều. Ngoài đường, có tiếng trống mùa xuân vang vọng đưa lại. A, mình sợ nhờ thì hôm nay đã hăm sáu tháng chạp rồi. Bích mỉm cười:

— Em ráng mạnh sớm, đêm giao thừa chúng mình đi lễ ở Lăng Ông nghen anh!

— Ở ráng mạnh đi. Rồi rứa chị Huyền đi nữa.

Nhưng Bích lại lắc đầu phụng phịu nói:

— Không, đi hai đứa thôi. Có chị Huyền ký chết?

Mình lấy làm lạ hỏi:

— Sao lại ký? Có đủ ba đứa mới vui chứ?

Bích cười, đỏ cả mặt:

— Tết năm ngoái, em với chị ấy đi Lăng Ông hái lộc. Chỉ bứt một nắm lá tổ bồ đưa cho em và nói: « Năm mới chúc mày được thăng công được mẫu người lý tưởng. Còn con thì may mắn là đi. Có bao nhiêu lá chúc hai đứa mày được bấy nhiêu con! Kỳ này chị ấy chúc như vậy nữa, nuôi sao nổi!

Cười thối là cười! Người ta nhìn hai đứa lom lom, tưởng tự này điên hết rồi. Mình hỏi Bích:

— Vậy sao còn đòi chết? Gián ai mà uống đến hai ống thuốc ngủ? Không chết cũng là lạ đấy.

Bích nhìn quanh bảo mình đưa cái sắc tay lấy ra hai ống thuốc không rồi nói:

— Cho anh coi cái này nhưng cầm không được mét với đi nhé! Di hay được thì mất vợ đấy.

Chị Huyền ơi, chị có tưởng tượng được không? Đó là hai ống thuốc bổ Vitacé mà Bích lấy thuốc ra để cho vào hai ống thuốc ngủ. Giữ lúc mình ngờ ngợ thì Bích lại cười thích thú. Mình không ngờ người yêu mình trông như thế mà lại tinh nghịch đến thế. Mình lại hỏi:

— Nhất thế sao định nhảy xuống sông. Bộ sợ chết sao?

Bích chu mỏ nói:

— Sao không? Nếu không thấy anh lèo đèo theo sau thì chưa chắc gì em dám nhảy!

Đấy, chị thấy Bích của chị tinh ranh chưa? Bon con trai tại này xin chịu thua đứt đuôi bom con gái các chị rồi. Nghĩ cùng tội cho Bích; nếu Bích không quý quái như thế thì giờ này đã ôm sâu làm vợ người ta rồi. Còn mình chỉ có nước lang thang ngoài phố hoặc làm thợ thất tinh khờ than vớ vẩn thôi chứ biết làm gì.

Chị Huyền ơi, thế là tết này chúng tôi thành đôi lứa rồi. Còn chị, đến bao giờ? Đêm giao thừa hẹn nhau tại Lăng Ông, chị đừng quên bê nguyên cả cành cây mà chúc con cho Bích nhé!

Thương gửi về chị.

THẠNH

HƯƠNG XUÂN

XUÂN về vạn vật vui tươi. Cỏ cây hoa lá vươn cành nảy lộc thu hút chất màu tươi trong mạch đất để tăng cường sinh lực. Nguồn nhựa mạnh tràn đầy chuyển qua cành lá đem lại sức sống dồi dào cho thảo mộc. Lá ve và nước ngọt Con Cọp cũng là nguồn sinh lực dồi dào mới sự sinh hoạt của cơ thể, khác nào như mạch nhựa sống làm tươi dậy màu lá sắc hoa

Với hoa xuân tươi thắm, nắng xuân rực rỡ, lá ve và nước ngọt Con Cọp đem lại cho quý Ngài những ngày xuân vui tươi, ý xuân trẻ trung và tinh xuân mạnh đẹp.

Quý Ngài hãy mở rộng cõi lòng cho các ưu tiên thức mặc tiêu van trong men rượu đậm đà của lá ve, hương vị dịu ngọt của nước ngọt Con Cọp, tăng thêm kỹ thuật của những mảnh nước đá Kim cương long lanh rực rỡ.

Trong những ngày đầu xuân tung bừng bỏ hết lo âu, mệt nhọc, quý Ngài hãy trở nên vui mạnh với những nhấp lá ve, phần khởi yêu đời với những ly nước ngọt Con Cọp tinh khiết, thơm ngon và bổ khỏe, nguồn mạch của sức khỏe, trẻ trung và vui tươi, đặc tính của Mùa Xuân Muôn Thuở.

Còn trời, còn đất, còn non
Lá ve nước ngọt ta còn đón Xuân
Vui xuân càng muốn thanh tân
Càng thêm nước ngọt, càng cần lá ve
Xuân qua, xuân lại trở về
Trong ly nước ngọt lá ve đậm đà.

THUỐC MỚI
Bồi bổ cơ thể

CETONIC

250mg SINH-TỐ C
Ngậm: thật thơm
chua dịu, ngon ngọt

Chỉ bán tại các nhà thuốc Tây

Pub. TAN-YRI

Mỹ Viện

Chúc mừng Năm Mới

Queen's

38^E Lê-Lợi Saigon
(lầu nhứt)

Sữa Sắc Đẹp

Do Bà Bích-Tùng H. T. Q. chuyên viên đầu tiên của Việt-Nam tốt nghiệp Đại học Mỹ-viện SHISEIDO danh tiếng nhất Đông-Kinh (Nhật Bản) điều khiển.

Sân sóc da, mặt quý khách theo ý muốn với máy móc và phương pháp tối tân của Nhật-Bôn.

Hóa trang Nhật-Bôn, điện ảnh, vô tuyến truyền hình, Trang điểm cô dâu, dạ hội v. v...

Giá phải chăng, Đặc biệt cho các em nữ-sinh

Nhận dạy cắm hoa theo lối Nhật.

Phụ-Nữ Diễn-Đàn, tuần báo tiên phong xây dựng và bảo vệ hạnh phúc gia-đình

...xử Thái. Tôi...
...yêu chưa biết...
...t quê hương để...

Với một công việc...
...quanh quần...
...còn có dịp nào...
...gặp lại Hà. Tôi...
...biết gọi về...
...lúc nghĩ về...
...quê mẹ quê cha...
...một đêm trăng...

...đêm xuân...
...âm điệu tuyệt...
...niệm thoáng qua...
...trong lòng tôi...

Dinh Mùi 1967
NG LINH

CH

...ông ?
...tình rộp mắt...
...nhưng phủ đầy...
...rưng rưng trước...
...tiếng trống mùa...
...sự như thì hôm...
...Bích mỉm cười...
...giáo thừa chứng...
...nh !

...chị Huyền đi nườ...
...chị Huyền nói :
...Cố chị Huyền kỳ...

...mới vui chớ...
...hết sao ?

...chị ấy đi Lãng...
...tổ đưa cho...
...mày được thăng...
...Còn con thì...
...cháu hai đứa may...
...bị ấy chúc như...

...ta nhìn hai đứa...
...tôi rồi. Minh hồi...
...Giận ai mà ưỡng...
...chết cũng là lạ...

...đưa cái sắc tay...
...nói :
...hưng cảm không...
...ợc thì mất vợ...
...rừng tương...
...Vitacé mà Bích...
...thuộc ngủ. Giữa...
...cười thích thú...
...nh trông như...
...h lại hỏi :
...xướng sông. Bộ...

...thấy anh lẻo...
...em dám nhảy !
...tình ranh chưa 7...
...qua đút đuôi...
...bị cho Bích ; nếu...
...hi giờ này đã...
...minh chỉ có nước...
...thờ thối tình...
...khờ.

...ây chúng tôi...
...? Đêm giao...
...ng quên bề...
...nguyên...
...ích nhè !

...Thương gọi về...
...THANH

...lời

...on

...lời Nhật.

...đình

...ên - Đàn

Sau đó tôi hỏi lại qua đưng y như lời Anh tôi nói. Gia đình Anh Loan đã nhận lời cầu hôn của vị thương gia giàu có kia. Chính Anh Loan cũng ưng thuận. Lễ hỏi của Anh Loan đã được cử hành hết sức long trọng. Anh Loan hoàn toàn không còn nghĩ gì đến anh tôi. Các em tôi cũng cắt đứt liên lạc với anh.

Từ đó, mỗi buổi chiều, vị thương gia kia đều đem xe hơi đến rước Anh Loan đi chơi. Nàng đã bắt đầu se sua chường diện hết sức sang trọng. Tình anh người con gái mảnh khảnh, thủy mi, duyên dáng ngày xưa không còn nữa.

Anh tôi cũng bắt đầu ít nói lời và không m đến cây đàn nữa. Tuy vậy anh vẫn cố gắng làm việc thêm thật nhiều để đời sống chúng tôi được đầy đủ hơn.

Theo tôi được hiểu thì vị thương gia kia định một năm sau mới làm đám cưới nhưng không hiểu vì lý do gì lại đổi ý kiến và xin cưới gấp. Gia đình Anh Loan cũng không mong gì hơn. Thế là đám cưới lại cử hành sau lễ hỏi không hơn một tháng. Chính anh tôi cũng bắt ngờ về chuyện này.

Mặc dầu không còn chút hy vọng gì nữa lại anh tôi vẫn đi ra và vì ảnh hưởng của tiền tài nhưng anh cũng không đời thấy cảnh người yêu đến xe hoa về người khác qua sớm như vậy.

Ngày đăng trại đến rước dâu, anh tôi đã vắng mặt ở xóm này cho đến khuya lo khuya lúc mới bỏ về. Anh đã không có em dâu ở nhà mà cũng không chịu đựng nỗi sự đau thương nên đã buông rước say mềm. Vừa vào đến nhà là anh đã đương mình nằm mê man, không biết gì nữa cả. Tôi vừa cười giãy, thay quần áo và lau mồ hôi cho anh vừa nghĩ không hiểu tại sao sự như thế này mà anh có thể về được đến nhà. Rồi tôi lại rưng rưng mình khi nghĩ đến việc anh có thể về nhà ở dọc đường hoặc bị xe đụng hay cảm sưng cảm gió... nên không về được đến nhà. Lòng oan hận Anh Loan bỗng tăng thêm mạnh mẽ. Tôi nguyện của nàng, mong cao tai nạn sẽ đến với nàng...

Mãi lay hoay với anh tôi suốt đêm, hôm sau tôi thức dậy rất trễ. Anh tôi vẫn còn nằm mê man như chết. Các em tôi đi đi học. Nhà vắng học. Không hiểu sao tôi bỗng có cảm giác rợn rợn như đang ngồi trong một ngôi nhà mồ. Tôi vừa giương đèn lên đi mở cửa thì nghe có tiếng khóc than rên rĩ từ bên nhà láng giềng vọng sang. Tuy giận ghét Anh Loan nhưng đã sao cũng là chỗ láng giềng nên tôi không thể không sang hỏi thăm.

Thật không ngờ...

Sau buổi tiệc, người chồng của Anh Loan đã đích thân lái xe đưa một số quan khách ra về. Có lẽ vì say rượu hay vì quá nôn nả, gặp rủi hội ngộ với người vợ tươi cười, bẽn lẽn về ông đã trượt vào một chiếc xe vận tải và chết tức tại chỗ. Và Anh Loan, ngày hôm sau hôn mê đã trở thành góa phụ. Mẹ nàng vì quá thương con gái nên không thể cầm lòng được khi nghe nhà trai báo tin dữ.

Tôi cảm thấy há hốc phần não trước cái bất hạnh của người tình phụ anh tôi. Dầu vậy, tôi cũng gương gào nói mấy lời chia buồn lấy lệ rồi đi và về báo tin cho anh tôi hay.

Anh tôi bàng hoàng ngồi lặng hồi lâu rồi thở ra:

— Kể cũng tội nghiệp cho Anh Loan.
— Tôi phản đối !

BIẾT ĐÂU MÀ TÌM?

(Tiếp theo trang 14)

— Đối với một con người phụ bạc như vậy là đáng đời. Em không hiểu sao anh còn có thể thương hại cho Anh Loan được chứ riêng em thì cho rằng chính Trời đã có mắt, đã trừng phạt ông ta trong việc này.

Anh tôi lắc đầu :

— Em đừng nói như vậy trong cái đêm khuya cô đơn. Đành rằng Anh Loan có lỗi vì đã phụ bạc anh nhưng người đàn ông kia có can hệ gì ? Và Trời lại đi trả thù một cách vô lý như vậy cho một người đàn ông như anh.

Bởi anh ôn tồn :

— Thôi, bỏ qua tất cả. Từ giờ cứ kể như là chẳng có chuyện gì đã xảy ra.

Thấy vẻ trang trọng của anh tôi, tôi biết dần sao anh cũng còn yêu Anh Loan nên cũng gắt gò :

— Anh nói đúng. Ở đời này, người kỹ ra tài người nào cũng có cái bất hạnh riêng của chính họ... mà những lời khuyên lơn, an ủi hay những sự mách mòi chỉ trích cũng không có nghĩa gì cả đối với họ. Chúng ta nên quên đi là phải.

Anh tôi không nói gì thêm nhưng trông anh có vẻ khác hẳn như thế nào ấy. Đêm đó, lúc nửa khuya thức giấc tôi nghe anh tôi trên trời trong phòng riêng và thỉnh thoảng lại thở dài. Anh không dám đứng lên đi lại trong phòng vì sợ chúng tôi biết nên cố về bọc bột, kho chịu làm.

Tôi rưng rưng. Thế là anh tôi lại ngã đến Anh Loan đây. Từ ít lâu nay, nhờ công việc làm thêm kiếm tiền hết thì giờ rồi rảnh của anh tôi nên anh đã tạm thì khuya khuya phần nào. Bây giờ, vết thương lòng lại rạn nứt... Không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây ?

Tôi nghiệp ! Anh tôi đã cố gắng tranh đấu với nỗi tâm, am thầm chịu đựng không để lộ cho chúng tôi thấy nỗi ưu tư nung nấu trong vòng một tuần lễ, người anh đã sa sút, gầy gò trong thấy rõ. Tôi tuy thương anh nhưng cũng không biết xin mừng vào đâu để khuyên lơn, an ủi.

Trong lúc đó, Anh Loan lại trở về với cha mẹ. Nét mặt u buồn và nhả khăn tang, bộ y phục màu đen càng làm cho nàng tăng thêm vẻ đẹp. Không biết những sự việc vừa qua có đem lại cho lòng nàng những cảm nghĩ gì về lòng người, tình đời và sự sắp xếp kỷ bí, lạ lùng mà cũng rất công bình, phân minh của ông Thượng Đế ?

Đôi nhiều lần, tôi bắt gặp Anh Loan đứng lặng bên khung cửa trên cao ngắm nhìn sang nhà chúng tôi. Nàng còn toàn tình gì nữa đây ? Tôi đã to lòng tự hỏi như vậy.

Thật, từ lúc Anh Loan mang tang chế trở về đây, không hiểu sao lòng tôi lại ngấm ngấm thương hại cho hoàn cảnh của nàng. Những lời khuyên lơn rưng rưng của anh tôi cũng như nei u buồn, tiêu tụy của nàng đã lung lạc phần nào tình cảm của tôi rồi. Tôi nghĩ có lẽ Anh Loan đã ăn năn hối ngộ và tình già: nung nấu phủ phủ

hồn của mình. Và... nếu quả như vậy thì nàng cũng đáng được anh tôi tha thứ.

Tôi lại nghĩ, hiện anh tôi đang bị khổ sở đây vô tâm tư vì Anh Loan mà nàng cũng không sung sướng gì bởi những hành động sai lạc của mình trước đây thì tại sao hai người không thể cùng thông cảm với nhau, giải tỏa những ưu phiền chất chứa và tha thứ cho nhau để cùng làm lại cuộc đời ?

Tuy vậy, tôi chưa dám nói với anh tôi về những ý nghĩ được xây dựng trên tình thân khoan thư và bao dung mà anh tôi đã hằng khuyên nhủ tôi. Bỗng một đêm kia, đang lúc nửa khuya thỉnh linh có tiếng gõ cửa nhà chúng tôi. Các em tôi đã ngủ say. Tôi vừa định ra mở cửa thì nghe anh tôi mở đèn lên ra mở cửa. Tôi cũng tò mò ngồi dậy, ra đứng trước cửa phòng nhìn ra. Cảnh cửa vừa mở, Anh Loan đã bước nhanh vào. Mặt nàng bơ phờ, tóc tai đã dụi, đôi mắt sưng mọng lên và đỏ hoe. Anh tôi ngoảnh nhìn đường lạng lạng rồi lạnh lùng hỏi :

— Có còn đến đây làm gì ?

Anh Loan chỉ thều thào nhìn anh tôi rồi lặng lẽ khóc. Anh tôi vẫn thản nhiên, gay gắt :

— Có việc gì mà có lại khóc ? Tôi đã sợ những giọt nước mắt đó lắm rồi. Tốt hơn là có nên tìm một chỗ khác để khóc...

Anh Loan vẫn nức nở, nghẹn ngào :

— Anh Trần, em van anh... đừng gay gắt với em như vậy... em biết lỗi em rồi. Em đến đây không phải để xin được tha thứ vì em cũng nhận thấy trước là em không đáng được tha thứ... nhưng em muốn báo cho anh biết một tin quan trọng...

Anh tôi ngắt lời :

— Tôi tưởng giữa chúng ta không còn gì đáng gọi là quan trọng nữa.

Anh Loan ngập ngừng :

— Anh Trần... em đã có thai...

Anh tôi vụt cười lớn :

— Có đã có thai. Thế thì đáng mừng cho gia đình nhà chúng em chứ sao ? Có phải có định cho tôi hay điều đó để mua mui...

— Nhưng em báo tin đó chính là của anh.

Anh tôi tuột mặt, am lặng một lúc rồi lại nói như thế :

— Vô lý ! Vô lý ! Có đúng mong bạn đặt một chuyện trẻ con như vậy để đánh lừa tôi và bắt tôi phải gánh hết trách nhiệm.

Anh Loan như kẻ mất hồn, then thào :

— Anh ơi, em xin thề với anh đó là sự thật.

— Lấy gì để bảo đảm ?

— Chẳng em đã chết trong đêm tân hôn. Chúng em chưa từng ăn nằm với nhau. Em xin thề với anh như vậy... Anh còn nhớ... lần đầu tiên... lần duy nhất... chúng ta gần nhau...

— Nhớ... tôi vẫn nhớ rõ lắm chớ. Nhưng nếu em đã biết như vậy, tại sao em còn đi lấy chồng ?

Anh Loan nghẹn ngào :

— Sự thật thì ngày đó em không biết gì cả. Em chỉ mới biết mấy hôm nay mà thôi. Nếu trước đây...

Anh Loan ôm mặt khóc, van lơn :

— Anh tha thứ cho sự lỗi lầm dại dột, bị quang mắt vì ảnh hưởng của bữa tiệc của em trước đây. Em xin nguyện...

Anh tôi vẫn còn gay gắt :

— Nguyên gì ?

— Nếu anh bằng lòng, em nguyện sẽ từ bỏ tất cả đến ở đây với anh làm người vợ bé bỏng, ngu dại, suốt đời chỉ biết tuân lệnh anh.

Sự hạ mình thái quá của Anh Loan làm tôi cũng xúc động và mong anh tôi sẽ nhận lời. Nhưng không hiểu tại sao anh tôi vẫn cố thể sắt đá như vậy. Anh cười khẩy :

— Tôi nghĩ có lẽ muốn mất rồi...

Anh Loan hét : giọng kêu lên :

— Anh không chấp thuận ?

— Tôi đâu dám nghe những danh từ lớn quá như vậy. Không, tôi chỉ nói rằng ngôi nhà bé nhỏ, nghèo nàn của chúng tôi không làm sao xứng đáng để chứa một tiểu thư千金 các, là ngọc cảnh vàng như em cũng như lương chắt đời của tôi chỉ có thể giúp các em tôi tạm chừa rau qua ngày chớ không cung phụng nổi cho em...

Anh Loan thều thào :

— Còn... con chúng ta...

Anh tôi lại cười :

— Con... chúng ta... hay con... của ai ? Làm sao tôi dám tin...

Anh Loan bỗng tái mặt. Nàng lệ làng đứng lên nơi luôn một hồi :

— Anh Trần, số đời tôi còn một đoạn mây đây đến đây là vì cái báo thù oan nghiệt này. Tôi không can đảm để nó phải tái hiện vì không biết của nó là ai... Vì nếu tôi là người mất hết lương tri tôi vẫn có thể nói nó là con của chúng tôi kia mà. Đời này, có lẽ gì chuyện trai gái ăn ở với nhau trước khi cưới xin. Chắc chắn nhà chúng tôi sẽ nhận nhận điều đó và con tôi sẽ sung sướng đầy đủ về vật chất hơn bất cứ đứa trẻ nào trên thế gian này. Nhưng tôi đã lỗi lầm. Tôi không muốn làm thêm điều lầm lỗi nữa. Vì con, tôi đã chịu nhục, đã hạ mình van xin anh nhưng anh đã có thể nói một câu như vậy thì được, tôi đi đây.

Bỗng nàng chạy mau ra cửa.

Anh tôi thần thờ ngồi lặng nhìn theo, không nói gì.

Ngay khuya hôm đó, Anh Loan bỏ nhà ra đi, không để lại từ từ chỉ cả. Người nhà nàng cũng như người nhà chúng em đều không biết Anh Loan đi đâu hay từ từ. Họ cũng đã đi tìm kiếm khắp nơi quen thuộc cũng như các chùa chiền, núi non cũng không gặp. Có lẽ Anh Loan đã quá đau khổ nhưng vì thương đứa con vô tội còn mang trong bụng nên tìm ở ẩn một nơi nào đợi ngày sanh đẻ.

Ngồi một anh tôi làm như không để ý gì đến chuyện mất tích của Anh Loan nhưng trong thâm tâm anh tôi lại người lo lắng hơn ai hết. Chính trong lúc này anh mới thấy ân hận hối hận vì sự khước khước thái quá của mình. Những lời nói của Anh Loan lúc nào cũng vang dội trong tai anh. Càng nghĩ, càng nhớ anh càng thấy nặng có lý. Nhất định là nên nặng không có thái với anh tôi, không bao giờ nặng làm như vậy.

Tôi thường bàng gió kiêu lời ra gần gần hỏi anh tôi nhưng từ xưa, vốn đã ít nói, bây giờ anh tôi lại càng ít nói hơn. Tôi nói gì mặc kệ, anh vẫn không trả lời hoặc tìm cách nói lảng sang chuyện khác. Cuộc sống của anh em chúng tôi trước đây không lúc nào ngọt ngào tươi cười như bây giờ thì bây giờ. Cái đêm khuya ngấm ngấm của anh tôi đã ảnh hưởng đến các em tôi. Hơn nữa, vì thương anh nên chúng em cũng không dám làm kinh động những phát tâm tư tưởng nhớ của anh.

Đang một hôm sau, thấy tôi đã có việc làm và tạm thời có thể thay anh tôi lo lắng cho các em, anh tôi liền hỏi chúng tôi lại, nói hết tâm sự rồi khóc :

— Anh rất đau lòng mà không tiếp tục lo cho mấy em nữa nhưng anh cũng tạm thấy không đến nỗi phải bán khoán làm vì hiện thời Quang có thể thay cho anh. Ở tuổi vàng, linh hồn của mẹ chắc cũng thông cảm mà tha thứ cho anh về anh không được hiện được mong ước của cha mẹ. Anh mong rằng các em sau này sẽ may mắn hơn anh, làm được điều đó. Bây giờ, chuyện nhà anh xin giao lại cho Quang sắp xếp. Phần anh, nhất định anh phải đi tìm cho được Anh Loan, tìm lại con của anh, cháu của các em. Một năm qua anh đã nghĩ kỹ rồi. Có nhiều trường hợp chúng ta cần phải biết khoan dung và tha thứ. Tuy rằng Anh Loan có lỗi thật nhưng không phải vì thế mà không nên cho nàng một con đường thoát. Anh đã nghĩ kỹ rồi. Không biết rồi đây anh sẽ còn có dịp gặp lại Anh Loan và con anh nữa hay không nhưng anh nguyện tìm đủ mọi cách để truy cứu cho được tin tức của nàng. Có như vậy, anh mới có thể yên tâm được. Còn như vậy, còn nặng có bằng lòng cho anh làm phần sự làm cha hay không, không thành vấn đề. Phần là anh tìm được mẹ con nàng, chắc hẳn một bên để trông nom chăm sóc là đủ cho anh thỏa nguyện rồi.

Chúng tôi biết lòng anh đã quyết nên không nên can mà chỉ hứa là sẽ cố gắng làm tròn những lời căn dặn của anh.

Ngày tháng lạnh lùng trôi qua...

Thấm thoát mà đã năm năm rồi. Tin tức của anh tôi cũng như Anh Loan thấy vắng bóng. Nền lòng tôi bẽ bàng không thể nghĩ không biết họ có còn sống trên cõi đời này nữa hay không. Riêng phần chúng tôi cũng không thoát vòng lận đận. Tôi đi yên và đã lập gia đình, không lâu năm sau khi anh tôi đi. Các em tôi cũng theo học đều nhưng cũng chỉ đến mức Tú Tài là thôi. Và cũng đã lập gia đình. Cũng may trong cuộc tìm tòi này em tôi đã đi đến hôn nhân của chúng tôi đều được sống sẽ.

Hiện nay, các em tôi đều đã ra riêng. Tôi thì quyết giữ cho được ngôi nhà cũ nên đã cố gắng mua lại mảnh đất đó, làm nhà lại. Hàng năm, các em tôi đều đem vợ con đến ở chung với gia đình tôi trong mấy ngày Tết. Tuy phải chen chúc chật hẹp trong mấy ngày nhưng chúng tôi đều vui lòng vì trong thâm tâm, chúng tôi đều muốn được tại ngũ với người anh đang thương kính một lượt với nhau.

Nhưng Tết rồi lại Tết trôi qua, anh tôi cũng như Anh Loan không bao giờ trở lại nữa.

Hôm nay, ngồi viết mấy dòng này, tôi vẫn không quên câu nguyện cao anh tôi cũng như chị Anh Loan... nếu không duyên số, không được cùng nhau tương phùng thì ít ra cũng không gặp điều gì bất trắc giữa cuộc đời. Và nếu như mỗi người đều yên phận với cuộc đời mới thì cũng không còn lý do gì để thất lạc, không trở về gặp lại những người thân yêu.

MẠC TƯỜNG-LY

Mùa Xuân Thương Nhớ

Anh vẫn ngồi đây vẫn nhớ em
Nhớ là mỗi mộng chảy vào tim
Tóc xanh em có hồn mây gió
Khí cánh mai vàng thoát bóng đêm
Trên nẻo đường đời anh lạc bước
Nghe hơi lành lạnh gió tàn đông
Bỗng đâu cánh bướm khoe màu mới
Là lúc xuân về anh ngắm trông.
Chợt thấy hoa nở còn nặng trĩu
Giữa rừng mai nở gió đưa sang
Quê hương mỗi độ mùa xuân đến
Là lúc anh mơ chiến cuộc tàn
Khói lửa ngập trời trên đất mẹ
Tay ghim khâu sống nghĩ mà đau
Thương em gái nhỏ trong vòng vạt
Anh thấy rưng rưng nước mắt trào
Hy vọng một mùa xuân nắng ấm
Anh về nơi lại nhịp cầu duyên
Mười hai năm đó không còn nữa
Giữ trọn niềm tin vẹn ước nguyện.

TỔNG-MINH-PHỤNG

Cung Chúc Tân Xuân

Uốn-tốc nghệ-thuật tân-kỹ

Do ảnh của Hồng Loan
vẽ nhiều thợ điêu-khiến.

477, Phan đình Phùng SAIGON

Có một tờ Xuân Phú... Tiên-Đàn trong nhà cũng như có một người bạn Tốt *
Phụ-Nữ Diễm-Đàn Xuân Đình-Mùi Trang 29

TIẾNG THƠ XUÂN

(Tiếp theo trang 9)

CÔI MỘNG TRỜI XUÂN

Tặng Trần-Tử-Lan
* VŨ-NGỌC-ĐỨC

Em chợt lớn với mưa xuân mười tám,
Mắt môi dày môi mọc lú con trai
Anh làm kiếp ký sinh trùng ăn bám,
Mùa xuân hồng hồng quá khứ vị lai.

Quá khứ đó con ngựa già cúi mặt,
Sâu liên miên mòn mỏi lưng tay che
Nắng bên đường đốt vỏ cầu rờ rạc,
Những mùa xuân lau lách dựng so le.

Và vị lai xin được năm yên ngủ,
Bồng quay cuồng bầy quỳ hết đong đưa.
Mùa xuân đến cũng vườn xưa bươm cũ,
Hồn theo trăng theo gió đã về chưa?

Người thương ơi anh đừng đẩy rêu gọi,
Cỏi ngoạn hiền em trú ngụ trời xuân
Sung sướng lạ khi tình yêu bốc khói,
Mùa xuân qua rồi anh thấy phân vân.

(Hồn trẻ hai mươi)

MÙA XUÂN CỦA EM

* LÊ HOA NIÊN

anh thấy mùa Xuân trên đầu thành phố,
đáng tiền nga về ngự trị ngai vàng
mặt trời thôi ngưng vung gươm nắng
ý nghĩ tuyệt vời quên những hoang mang
Em thì đứng đó hoa cài trên tóc
môi đỏ hồng như trái chín trong vườn
mắt xanh thăm làm cỏ cây xanh mát
phân vân nhìn ra khắp nẻo quê hương
tóc xoà cuộn lưu ra sóng tuôn chảy
em lớn lên bằng sữa ngọt thơm nồng
anh thêm hôn nhiều trên khuôn mặt đó
để mùa Xuân về hạnh phúc ước mong
Mùa Xuân về qua trên vũng cửa sò
ra ngoài ô và thành phố cuối cùng
anh chạy theo trên đường cỏ mọc
tay vói hoài nghe ảo giác băng khuông

KBC - 4.185

(Văn nghệ HOA QUÊ HƯƠNG)

DIỄM KIỀU

* LƯƠNG TRONG MINH

Mai đào khoe sắc
mím miệng cười duyên
tơ tình giăng mắc
vành nón nghiêng nghiêng
cung đàn réo rắc ni non
xuân về lãng tử lòng còn... bằng khuông
quê hương đất khách bao lần
nổi chìm thế sự tân ngần... chửa Xuân

nắng ấm từng bừng
sưởi lòng hoang dại
bước đi ngập ngừng
tâm tình đóng trại?
Thả hồn về dĩ vãng xa xăm
xuân nữ yêu kiều trên sóng nắng
cung đàn lướt nhẹ mắt đắm đắm
ta ôm nàng: nhịp tim vũ trụ

hoa lá cười im lặng giữa không gian
lướt nhẹ cung đàn...

(Quí Nhơn)

GIẤC MƠ XUÂN HỒNG

* KIM-ĐAN

đêm đêm em ngủ nệm cao
hương xuân ấm áp lùa vào nhớ xưa
tháng ba gió lộng hơi mưa
hơn lãng tử rụng bên bờ sông sâu
tìm dòng sông tìm nổi sầu
bởi mình bỏ hết mộng đầu lớn khôn
anh đi giữa quê hương buồn
người về tìm dấu chân vương phủ nghèo
hơn mười năm đã bay vào
em trần trụi tiếc: - Vui theo xuống mồ
thương nhau còn van bài thơ
đêm đêm người ở giấc mơ xuân hồng

Cuộc gặp gỡ

Tất niên

(Tiếp theo trang 27)

kể đủ làm được bao nhiêu hủ mứt, mấy hộp bánh,
đá may mắn màu gì..

Vừa nghe thế, Hồng hỏi:

- Thư của Mỹ Linh đâu, đưa đây em đọc
thứ.

Tuần lấy ở tủ ra, bức thư sau cùng của Mỹ
Linh. Vừa nhìn nét chữ, Hồng sùng sốt:

- Chữ của Túy.. Thời ta hiểu rồi. Mỹ Linh
là Túy.. Nhưng Túy sợ ta xấu hổ, nên Túy nhờ
bạn nó đến nhận là Mỹ Linh..

Hồng véo Tuần mấy cái thật đau và nói:

- Đi lấy va li về để ăn Tết với vợ con!

Mặt mày như vậy mà cũng si! Tưởng đầu Tết
năm nay đi trồng cây si ở đâu rồi, té ra lại cũng
gặp cái con vợ cũ mềm này..

Tuần năn nỉ.

- Tôi nghiệp mà em.. Thôi, một lần anh
tôn đến giá mà. Anh đi chỗ va li về em nhà..

Xi xoá chuyện cũ, chờ đón Xuân trong cảnh đoàn
tụ vui vẻ nghe em..

Hồng nguyệt chông.. nhưng lòng đã tràn ngập
sự tha thứ và tình yêu..

Bà TÙNG-LONG

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

THUỐC GỒI
Cefamid
trị cảm, ho, ban, nóng trẻ em

BÁN Ở CÁC NHÀ THUỐC TÂY

* Phụ-Nữ Diễn-Đàn, tuần báo tiên phong xây dựng và bảo vệ hạnh phúc gia-đình *
Trang 30 Xuân Đỉnh-Mùi Phụ-Nữ Diễn-Đàn

XUAN VỀ NHỚ MẸ

* HOÀI HUYỀN TRANG

Chiều nay nghe gió len qua cửa
Góc trọ mình con nhớ mẹ hiền
Mùa này không nắng trời quê cũ
Chắc mẹ buồn bên vách lá xiên
Thường mỗi khi đến ngày cuối năm
Mẹ hay trở bệnh lật môi hồng
Lo ăn từng bữa không thang thuốc
Gánh nặng quần vai buổi chợ đông
Gió biển lùa cơn tóc mẹ bay
(tóc huyền chấm đất ngả màu mây)
Ngày xưa con vẫn hay làm rối
Những sợi huyền nhưng êm mắt tay.

Ngày tháng qua mau đầy tuổi con
Mẹ ơi, thân thể cũ ng hao mòn
Mùa Xuân xanh: mịt quên thơ đợi
Nhớ dựng thành cao, mẹ héo von
Chợt nhớ quê nhà mỗi bận lệ
Tim bằng hoàng nghi mái tranh xưa
Gió bắc thổi qua phen vách mỏng
Nhà tranh run rẩy giữa mùa mưa
Chiều nay mùa chuyến tiết Xuân sang
Nức nở mình con mẹ biết không
Những đêm ngồi viết thư về mẹ
Buồn chuyến vào tay bút ngập ngừng
Bao Xuân rồi chưa về thăm mẹ
Chạnh lòng con nên lệ rưng rưng
T.V.T - M.T.L.

Phụ-Nữ Việt-Nam ngày nay về sắc đẹp không còn thua kém phụ-nữ Âu, Mỹ

HẦU hết người phụ nữ VN, hồi còn son trẻ (chưa đầy 20 tuổi) thì làn da mịn mơn, hồng hào, non mịn. Nhưng sau khi nên đôi bạn, sinh nở vài lần thì sắc đẹp mau phai tàn - so sánh với người phụ nữ Âu Mỹ cùng lứa tuổi thì rõ ràng: người phụ nữ VN già trước tuổi.

Việc này do nhiều nguyên nhân:

a) Người phụ nữ VN có quan niệm có chồng con rồi thì lo làm lo ăn, còn trao đổi sắc đẹp làm gì?!

b) Nền kinh tế Việt Nam (nói chung) còn thấp kém, phần đông người phụ nữ VN không đủ tài chánh để tiêu dùng những món mỹ phẩm ngoại quốc quá đắt.

Những nguyên nhân trên, vô hình trung đã làm thương tổn nền hạnh phúc của gia đình và của cá nhân người phụ nữ VN.

Hiện nay, trong nước VN vừa sáng chế được một món kem với công thức hoàn toàn phù hợp khi hậu VN. Tuy dùng toàn nguyên liệu quý, nhưng nhờ bảo chế trong xử nên giá rất hợp túi tiền của chị em phụ nữ bình dân - Đó là Crème Thorakao -

- Crème Thorakao có công dụng tiếp nước bổ da, làm cho da mặt hết khô, nhăn, sần sùi, làm cho phai mờ dần những tàn nhang vết nám, làm tan những độc tố để da khỏi bị mụn, sần, quầng đỏ. Người phụ nữ từ 30, 40 tuổi nếu dùng thường xuyên thì làn da cũng xinh tươi mịn màng như hồi còn tuổi thanh xuân.

Crème Thorakao lại có sẵn phần dùng ở vừa trị liệu, vừa trang điểm đẹp đẽ, dần dần lột gờ da được da hết nắng.

- Crème Thorakao đã được Viện Pasteur phân chất.

THUỐC MỚI VIÊN BỌC ĐƯỜNG **midol** Có bán tại các nhà thuốc Tây

Trị các chứng đau nhức NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG, CÀM, CỤM, ĐAU LÚC ỐC KINH Pub TÂN-TRÍ

CHÚC MỪNG **Uốn tóc Mỹ-thuật và danh tiếng** NĂM MỚI

Phụ Nữ Diễn Đàn số 605 Đặc biệt TÂN-NIÊN Phát hành sáng mừng 6 Tết!

La mode de Paris

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Hiệu Uốn Tóc THANH-VÂN
641 Trần-Hung-Đạo - Saigon (Nancy cũ)

Trong dịp Xuân về, bôn hiệu kính chúc quý khách xa gần được một năm đầy vui tươi, hạnh phúc.

KÍNH CHÚC TÂN XUÂN

mỗi lần HO tôi đều uống **Siro PECTORAL DRAGON**

trị các chứng HO NGƯỜI LỚN và TRẺ EM

VIÊN THUỐC HỒNG CÓ SINH-TỐ C **Neurotonic** bồi-bổ óc tăng-cường trí não

MANH GIẤY CON CHI? VỒN VÉN CÓ MỘT GIÓNG CHỦ. K MỘT KỂ MỀM CỎ NHIỀU. LẠI KINH NGẠC, AI VẬY KIA? HỒNG CỎ BIẾT AI KHÁCH NGỒ CÀI TRUNG ĐAU TỬ KHI ĐẶT CHÂN ĐẾN ĐẤT NÀY? NHƯNG, HỒNG KHÔNG PHẢI THÁC MẮC LẦM, VÌ KIA...

XIN LỜI ĐÃ LÂM CHO CỎ HỒNG PHẢI NGẠC NHIÊN! TÔI KHÔNG CÓN CÁCH NÀO KHÁC ĐỂ LÂM QUEN VỚI GIẢI NHÂN NẾU KHÔNG NHỜ BƠ HOA MỌN ĐƯA ĐƯƠNG...

XIN CẢM ƠN ÔNG CHỦ... ÔNG... TUẤN... ĐÃ CỎ LÒNG NGHĨ ĐẾN TÔI! TÔI RẤT CẢM ĐỘNG VÌ CỬ CHỈ CỦA ÔNG...

ĐA, CỎ GÌ ĐAU... TÔI MUỐN TẤT CẢ KHÁCH HÀNG CỦA NHÀ NÀY ĐỀU ĐƯỢC HẢI LÒNG... VÀ, TÔI AO ƯỚC SẼ ĐƯỢC LÀ BẠN CỦA CỎ TRONG SUỐT THỜI, GIAN CỎ NGHĨ MẮT Ở ĐÂY!

THẬT LÀ BẤT NGỜ QUÁ! HỒNG KHÔNG TÀI NÀO NÊN ĐƯỢC CẢM XÚC. TÌM NANG BƠ ĐÁP MẠNH TRONG LÒNG NGƯỜI...

THẤY CỎ LÊN ĐÂY NGHĨ MẮT LÀ "HÌ CỎ MỘT NHƯNG, TÔI NGHĨ CHẮC CỎ KỂ CỎ QUEN BIẾT VỚI AI Ở ĐÂY LÊN MỚI MẠO MẸ...

ĐA VẬNG! TÔI KỂ BIẾT AI Ở ĐÂY CẢ, TRÍ? MỘT NGƯỜI MỚI LÂM QUEN HỒM QUA NGOÀI BÀI VỚI ÔNG BÂY GIỜ ĐÂY THỜI...

TÔI HY VỌNG SẼ ĐƯỢC CỎ DANH CHO NHIỀU CẢM TÌNH HƠN NGƯỜI ĐÓ... VÀ HÂN HẠNH SẼ ĐƯỢC LÀ NGƯỜI HƯỚNG DẪN CỎ ĐI DU NGỎAN TRONG SUỐT THỜI GIAN CỎ Ở ĐÂY...

Ồ, SỰ VIỆC QUÁ LÀ BẤT NGỜ QUÁ CHO HỒNG! CÓN TÌM NANG ĐÃ RUNG ĐỘNG, LẦN ĐẦU TIÊN TRONG ĐỜI CÓN GÁI, MỘT CÁCH KHÓ HIỂU VÌ CHANG TRẠI NÀY...

TRỜI ƠI, TẠI SAO MÌNH LẠI THẾ? CUỘC ĐỜI BÌNH DỊ ẸM À CỦA MÌNH CỎ LẺ SẮP PHẢI ĐAU KHỔ ĐẾN NƠI RỜI CHANG? CÓN CUỘC HEN HỒ VỚI TRUNG NGÀY MAI?...

SÁNG HỒM SAU RA BÀI TẠM, ĐẦU CỎ HỒNG VẬN CÓN KHÔNG NGÓT NGHĨ NGỌI ĐẾN TUẤN. NANG CỎ TÌM HIỂU LÒNG MÌNH XEM CỎ PHẢI NANG ĐÃ BỊ TIẾNG SÉT AI TÍNH, ĐA... YÊU CHANG TRẠI CHỦ KHÁCH SAN, TRẺ TUỔI, GIÀU SANG NÀY RỜI CHANG?

TRỜI ƠI, TẠI SAO MÌNH LẠI CỬ PHẢI NGHĨ NGỌI ĐẾN NGƯỜI TA MÃI NHƯ THẾ?...

NHƯNG THAN ƠI, LÚC TRUNG ĐẾN NƠI VỚI CHIẾC «HO BƠ» CỦA CHANG VÀ TRUNG BÔNG ĐỘT NGỘT TỎ TÌNH VỚI NANG MỘT CÁCH NGÓ NGẠC VÀ ĐỘC ĐOAN THÌ HỒNG BÔNG NGHE NHƯ LÒNG MÌNH MỀM HẠN ĐI TRONG ĐỜI VỌNG TAY CỦA TRUNG... CỎ LẺ HỒNG CỨNG ĐA... YÊU CHANG TRẠI «HO BƠ» XA LA NÀY RỜI CHANG?

HỒNG ƠI, ANH CHỈ SỢ LÀ EM KHÔNG ĐẾN THỜI... SUỐT ĐÊM QUA ANH ĐÃ TRẦN TRỌC MÃI VỚI NƠI? LO NÀY...

ANH CỨNG TỰ BIẾT NGÓ LỜI VỚI EM NHƯ VẬY LÀ QUÁ SỚM VÀ ĐƯƠNG ĐỘT QUÁ... SONG... SONG KHÔNG HIỂU SAO ANH SỢ RUỘT QUÁ, KHÔNG THỂ DẶN NẾU LẦM MỌN. ANH MUỐN BIẾT TÌM EM ĐA CỎ VƯỢNG VẬN MỘT HÌNH BÔNG NÀO CHƯA, HAY VẬN CÓN...

THẬT LÀ KHÓ NGHĨ CHO HỒNG. NANG KHÔNG BIẾT PHẢI ĐÁP LỜI TRUNG RA SAO, MẮC ĐẦU HỒNG THẤY PHẦN VẬN QUÁ GIỮA HAI CHANG TRẠI... TỤY NHIÊN, ĐẦU SAO HỒNG THẤY MÌNH CỨNG NÊN THANH THẬT...

HỒNG... HỒNG CỨNG KHÔNG HIỂU PHẢI TRẢ LỜI ANH NHƯ THẾ NÀO CHO PHẢI! ANH CỎ BIẾT... TUẤN KHÔNG? ANH ẤY MỜI HỒNG CHIÊU NAY ẮN CỒM!...

TUẤN? TUẤN CHỦ KHÁCH SAN THUY ĐƯƠNG ẤY Ặ? THỜI, NẾU THẾ CỎ LẺ ANH PHẢI TỰ RÚT LUI TRƯỚC HAY HƠN. ANH ĐẦU CỎ THẾ NÀO ĐỊCH NƠI? MẮT.

SAO ANH LẠI CỎ Ý NGHĨ KỶ LA NHƯ THẾ? TRUNG LẶNG LẺ ĐƯỚC XƯÔNG, «HO BƠ» TOAN ĐI. CHANG CỎ TRÁNH ĐỜI TỈA NHÌN NHƯ, SỎI MỎI, NGẠC NHIÊN CỦA HỒNG... NHƯNG BẤT CHỢT, TRUNG QUAY LẠI... KHÔNG KỶ LA ĐẦU HỒNG A! RỜI EM SẼ THẤY TẠI SAO ANH NÓI NHƯ THẾ... NHƯNG KIA, EM THỤ NHÌN XEM, HẠN ĐANG QUAN SÁT CHÚNG TA KIA...

HỒNG NGHE NÓI QUAY LẠI. QUẢ NHIÊN, NANG THẤY TUẤN ĐANG ĐỪNG NHÌN NANG TRƯỚC CỦA KHÁCH SAN. TỤY NHIÊN, HÌNH ẢNH CỦA TUẤN BẮT ĐẦU TAN ĐI MẮT TRONG TÂM TRÍ HỒNG KỂ TỬ PHÚT ẤY, VÌ TỬ ĐÓ VẺ SAU, HỒNG VỚI TRUNG ĐA NHƯ HÌNH VỚI BÔNG TRÊN KHẮP CÁC THẮNG CẢNH CỦA NHÀ TRANG...

CHIẾC «HO BƠ» CỦA TRUNG ĐA ĐƯA HỒNG CỨNG, CHANG ĐI KHẮP HẸY ĐÂY ĐÓ... ANH NANG RỤC RỠ, CẢNH TRÍ HỮU TÍNH, VỚI LÀN NƯỚC TRONG XANH, VỚI TRUNG LUỒN LUỒN SẴN ĐÓN CHỮU CHUỘNG BÊN CẢNH, TẮT CẢ NHƯNG THỨ ĐÓ ĐA BỎI XỎA ĐI MẮT HÌNH ẢNH CỦA MỘT CHANG TUẤN HẢO HOA TRONG TÌM NGƯỜI CÓN GÁI RỜI. NHƯNG RỜI CỨNG ĐẾN LÚC HAI NGƯỜI PHẢI CHIA TAY...

TIẾC VÌ ANH KHÔNG THỂ ĐƯA HỒNG ĐI CHƠI VÀO BUỔI TÔI ĐƯỢC NÊN ĐANG PHẢI BẮM BỤNG ĐỀ TUẤN MỜI EM VẬY! ANH NÀY LA THẬT! CHỈ TOAN NÓI BẦY KHÔNG THỜI, HỒNG CẢM ƠN ANH ĐA TẶNG HỒNG MỘT NGÀY DU NGỎAN KỶ THỨ HỒM NAY... HEN MAI NHÉ!

VỀ PHÒNG, HỒNG TOAN NGỦ MỘT CHỘC TRƯỚC KHI ĐI ẮN CỒM VỚI TUẤN, NHƯNG NANG KHÔNG TÀI NÀO NHẢM MẮT ĐƯỢC VỚI CUỘC VUI VỪA TRẠI QUÁ...

MÌNH QUÁ KHÔNG HIỂU! NẾU TRUNG THẬT YÊU MÌNH SẴY ĐAM NHƯ THẾ SAO ANH ẤY LẠI KHÔNG MỜI MÌNH ĐI CHƠI BAN ĐÊM NHƯ TUẤN? MÃI MÌNH PHẢI HỎI ANH ẤY MỜI ĐƯỢC.

ĐẾN CHỪNG TUẤN ĐẾN ĐÓN NANG ĐI ẮN, HỒNG BÔNG NGẠC NHIÊN KHI CHỢT NHẬN THẤY LÒNG MÌNH CỎ VẺ LỖ LÀ VỚI TUẤN VÌ... TRUNG...

KHÔNG HIỂU ANH ẤY QUÁ CỎ GIẢI SANG QUI PHẢI VÀ HẢO HOA, DUYỀN ĐANG NHƯ MÌNH ĐA THẤY KHÔNG?

MỘT MÙA XUÂN HẢI HÙNG

Phóng sự tình cảm đường xa xứ lạ
của NGƯỜI ÁO XANH

I - PHO TƯỢNG VÀNG BÍ MẬT

Đầu Xuân năm 1946...

Tôi đang ngồi trong văn phòng khai thác lâm sản "Tabou" thì Tuyết đầy cửa bước vào. Nàng là một thiếu nữ trẻ còn nhỏ tuổi nhưng rất cương nghị, bạo dạn và can đảm. Cha nàng là ông Trần Tâm, một nhà khai thác lâm sản người Việt rất có uy tín ở trong vùng này. Khi ông mất, tất cả cơ sở của hãng "Tabou" đều do Tuyết cai quản, vì hai đứa em trai của nàng còn nhỏ.

Tôi biết rõ từ lâu rằng Tuyết có cảm tình với tôi nhiều lắm. Vì vậy trong tim tôi cũng có nhen nhúm ít nhiều hy vọng, mặc dầu tôi chỉ là một thầy viên của cha nàng, bởi ông còn sống.

Hôm nay Tuyết đẹp lạ thường. Nàng cầm trên tay một chiếc hộp giấy và tươi cười nhìn nhàn nhái tôi:

— Đồ anh em có cái gì đây?

Tôi nhìn kỹ gói giấy:

— À, lại một con búp bê có mới mua ngoài phố chứ gì?

Tuyết lắc đầu:

— Trời ơi, anh tưởng em còn ham chơi búp bê lắm hả? Đồ sao em cũng đã 19 tuổi và hiện là Giám đốc hãng Tabou kia mà...

Vừa nói nàng vừa khẹp cửa lại rồi ghé sát vào tôi trình trọng mở chiếc hộp ra. Tôi ngạc nhiên biết bao nhiêu khi thấy rõ ràng đó là một pho tượng vàng, một bộ xương người bằng vàng thì đúng hơn. Bộ xương được làm thân nhỏ bằng có một con búp bê, trên tượng có gắn những viên hồng ngọc sáng ngời.

Tôi tròn mắt nhìn Tuyết:

— Em tìm được pho tượng này ở đâu đây?

Tuyết đáp:

— Em mua của một tên da đen, chúng ta sắp giã to đến nơi rồi anh.

Tôi mỉm cười:

— Anh công nhận pho tượng vàng này thật đáng quý, nhưng là những viên ngọc nam trên pho tượng. Nhưng một pho tượng dù là quý giá cũng đâu đủ để chúng ta làm giàu?

Tuyết lắc đầu:

— Anh lầm rồi. Chúng ta sẽ có cả ngàn bộ xương vàng như thế.

Tôi tỏ dấu không tin:

— Cả ngàn bộ? Ồ, Tuyết ơi, không khi công việc của thành phố Dakar này chưa làm cho em điên điên chứ?

Tuyết không đáp lời tôi. Nàng chỉ trở tay vào một tủ trên bàn đồ Phi-Châu treo trước mặt tôi. Tuy chỉ rất nhỏ nhưng tôi cũng đọc ra hai tiếng "Oubanguihari", một xứ rừng rú thuộc miền Trung-bộ Phi-Châu, (Centrafricaine).

Nàng nói tiếp:

— Bây giờ anh hẳn đã nhớ lại những lời bà em kể cho chúng ta nghe về phong tục tang lễ quái lạ trong miền rừng rú của các bộ lạc xa xôi của xứ Oubanguihari rồi chứ?

Tôi gật đầu:

— Phải anh nhớ rồi. Bà em thường kể rằng mỗi khi có một người chết thì dân mọi ở đây đúc một bộ xương bằng vàng có đính những viên hồng ngọc để chiến hồn người chết. Sau đó chúng liêng cả xác chết lẫn tượng vàng ấy xuống một lòng sông gần bộ lạc. Sở tượng vàng ấy cứ theo số người chết tăng lên mãi từ mấy ngàn năm nay. Vì vàng ở xứ ấy quá nhiều nên tượng vàng cứ làm được mãi.

Tuyết gật đầu:

— Đúng thế, tên moi bán cho em pho tượng này chính là một tên moi phần bộ lạc, hẳn sắp bị xử tử thì trốn thoát được. Khi qua sông, hẳn lượm được tượng vàng ấy. Hẳn đi lang thang làm thuê làm mướn khắp xứ này đến xứ khác, pho tượng vàng hẳn vẫn cất kỹ như một báu vật. Nhưng khi tôi đây vì nghề đói quá nên bán phải bán cho em. Với những lời lẽ khéo léo, em đã hỏi được hẳn về những phong tục của vùng ấy rất kỹ và hẳn còn về cho em một hân đồ ghi rõ bộ lạc với con sông chảy tượng vàng đó nữa.

Tôi ngắt lời Tuyết:

— Và bây giờ em định bảo anh cùng em đi đến xứ ấy mò tượng vàng đem về làm giàu?

— Chứ sao, anh sợ à?

Tôi mỉm cười:

— Sao lại không sợ, ai không sợ khi biết chắc rằng mình sẽ bị lỗ mọi dả mạt ăn thịt người giữa mùa xuân thắm. Em đã biết rằng phong tục bộ lạc ấy sẽ giết chết những kẻ xâm phạm tới những bộ xương vàng huyền bí đó? Và em cũng biết rằng chỉ còn nửa tháng là mùa xuân về với chúng ta... Ồ! mùa xuân đầy thơ mộng của tuổi đời tươi trong sáng...

Tuyết thét lên:

— Ồ, anh lại định ngâm thơ nữa đây à? Hừ! Anh thì lúc nào cũng mơ mộng và sợ chết.

Tôi nhìn vàng:

— Anh khuyên em, anh thành thực khuyên...

Tuyết đứng phắt lên, nằng nặc ra cửa:

— Thôi, tôi không cần ai khuyên một cách vô ích như thế. Anh có đi hay không là tùy anh. Đi thì còn tôi, không đi thì tôi sẽ chẳng còn liên lạc gì với anh nữa. Chỉ có thể thôi...

Nói đoạn nàng đẩy cửa bước ra, cánh cửa đập mạnh trở lại như một cái tát vào mặt tôi.

Thế rồi trước sự quyến rũ của Tuyết, trước hy vọng làm chủ linh hồn vàng và luôn cả những thanh kiếm kỳ của tôi nữa, tôi đành ngoan ngoan theo lời nàng.

Chúng tôi lên máy bay rời khỏi Dakar để đến Oubanguihari tìm vào vùng moi ăn thịt người. Ở lại đó thì Bangui một ngày, sáng hôm sau chúng tôi lên mô đến mục tiêu đã định. Sau một ngày lặn lội khó nhọc trong rừng cây, vừa trông thấy những túp lều xa xa thì chúng tôi phải dừng lại vì hoảng hốt trước hai mũi tên trong bụi rậm bay ra cắm ngập vào thân cây. Hai gã moi đen hùng hổ nhảy tới. Đã định trước, tôi dốc mũi súng xuống đất, nói những lời rất ôn hòa và chìa hộp thuốc xì gà ra mời chúng bắt. Sau đó tôi

tặng thêm mỗi đứa một điếu với một hộp quẹt rồi ra dấu muốn gặp viên Tù trưởng bộ lạc ăn thịt người.

Thấy chúng tôi hiền lành, hai gã moi đưa ngay đến nhà viên Tù trưởng. Gã ngồi ngất ngầu trên bục cao. Tôi và Tuyết đứng lên biểu giả một chiếc đồng hồ vàng, mấy hộp thuốc xì gà, một xâu hạt trai Nhứt Bôn và vài tá hộp quẹt.

Tù trưởng hải lòng lắm, gã tỏ ý thân thiện và ra dấu cho chúng tôi được ở lại trong bộ lạc. Những tên moi đen không nhìn chúng tôi bằng cặp mắt hung dữ nữa, chúng tôi mới yên tâm.

II - KHO VÀNG DƯỚI LÒNG SÔNG CẠN

CHÚNG tôi đã xếp đặt kế hoạch trước. Sau khi mua chuộc được tình thân thiện của viên Tù trưởng và được phép ở lại, đêm hôm ấy chúng tôi lên ra sông, nơi bãi đỗ của tên moi ghi dấu để mò tượng vàng. Tảng sáng hôm sau chúng tôi sẽ trốn về một đồn binh Pháp ở gần đó.

Đêm hôm ấy trời tối đen như mực, khi lạnh buốt xương, tôi và Tuyết lặn mò ra sông, lặn lấy một chiếc xương.

Đeo bình dưỡng khí vào mình, mặc y phục thợ lặn, những thứ đồ này chúng tôi đã mang theo sẵn.

Thật ra khi xuống nước tôi mới cảm thấy bình dưỡng khí không cần thiết lắm, vì lòng sông rất cạn, Dàng loại đèn "bin" rơi dưới nước, chúng tôi thấy ngay vỏ sò tượng vàng lẫn lộn vào những bộ xương người đã rã.

Lúc đó tôi phục Tuyết quá, vì nàng can đảm thật. Trước những bộ xương rợn rợn đó mà nàng thân nhiên như không. Chúng tôi vò vét vớt vàng những pho tượng rồi nhét vào những túi cao su để trên xương. Đã đầy hai túi mà tượng vàng vẫn còn nhiều. Thật là cả một kho vàng dưới lòng sông cạn. Không nhiều sao được, vì cứ một người chết là một tượng vàng mà bộ lạc này có từ bao nhiêu thế kỷ nay. Biết không thể mang nhiều hơn nữa, chúng tôi đành ngâm người tiếc rờ lên xuống thay quần áo để ra đi vì lúc đó trời đã sáng. Bộ tất cả đã đọc lại, chúng tôi vác hai túi tượng vàng lặn mò tìm lối ra. Nhưng.....

— Ramô... Ramô...

Hai tiếng thét kéo dài ghê rợn rồi những mũi dao kẻ vào mình chúng tôi. Những ngọn đuốc được đốt lên sáng rực. Lũ moi đen dữ tợn trôi theo kẻ chúng tôi lại rồi dần về "nhà làng".

Thì ra thấy người lạ đến, chúng đã canh phòng và bắt quả tang chúng tôi phạm pháp.

Tuần báo văn PHỤ-NỮ DIỄN-ĐÀN
nghệ Phụ-Nữ PHỤ-NỮ DIỄN-ĐÀN
PHÁT HÀNH VÀO MỖI THỨ HAI
Số đặc - biệt Xuân Đinh-Mùi 1967
Chủ-Nhiệm kiêm Chủ-Bát: **Bà NGUYỄN-THỊ-SANG**
Thư ký Tòa-Soạn kiêm Quản Lý: **TRẦN-KIM-ANH**
Tòa soạn và trị sự: 70 Nguyễn-Du Saigon - Đ.T. 24.852
In tại nhà in NGUYỄN-ĐỨC - 317 Bến Lê - Quang - Liêm - CHOLON
Số kiểm-đuyệt 079 ngày 11/1/1967

GIÁ BÁN NHỨT ĐỊNH MỖI SỐ 80 ĐỒNG
Tặng thêm hai tập lịch 12 tấm tuyệt đẹp

Đón mừng xuân mới
toàn dân ghi ơn
các chiến sĩ

THUỐC MỚI VIÊN BỌC ĐƯỜNG midol Trị các chứng đau nhức NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG, CÀM, CỤM, ĐAU LÚC CÓ KINH
Cổ bán tại các nhà thuốc Tây
Pub-TÂN-TRÍ

« MIMI xin chúc quý Bà Cô khách hàng một năm nhiều Hạnh Phúc

mi mi

- Uốn Tóc** do một nhóm thợ chuyên nghiệp danh tiếng thủ đô đảm nhiệm: Hòn - Tầng - Kỳ - Hùng - Hòn - Linh - Thường và cô Khánh, Nguyễn v.v... Trên 30 người phục vụ quý bà, uốn đẹp, chải khéo, nhận sửa lại tóc bị các tiệm khác uốn cháy.
- Sửa móng tay chân** với mỹ phẩm Âu - Mỹ thượng hạng
- Sửa Sắc đẹp** do chủ nhân đã du học Nhật-Bản và tốt nghiệp tại Ba-Lê đảm nhiệm.

Độc quyền phương pháp BIO PEELING MÉDICAL, lột da sâu làm mất dần vết mụn rỗ và làm nhão như cái lão hoàn đồng.

Áp dụng PEELING LÉGER, và PEELING FORT để thay lớp da nám cũ thành da non mới.

Trị các loại mụn, hực sần nhọt da, làm cho da mịn màng nhờ các máy: VAPOSTAR, GALVANDERM, THERMOSUDOR, ASPIRATEUR, SÉBASPIR RAYONS X, CARBODOUCHE, ULTRA VIOLET v.v...

Xoa sần cho ngực nở nang săn chắc và thảo hình đều đặn của đôi vú với phương pháp bain de vapeur, bain de paraffine, bain mousse, với các máy như ROUA-THERMIQUE, NÉMECTRON, HYDROMASSEUR, VIBRATEUR SEINS, ÉLECTRODES de poitrine v.v...

Trang điểm cổ đầu, dạ hội và hóa trang sân khấu, vô tuyến truyền hình điện ảnh (chủ nhân đã giúp việc T. V. Luxembourg Paris và Studio IDHEC Paris)

Chuyên may Âu-Phục Chuyên may Âu phục phụ-nữ, các áo cưới, dạ hội v.v... Sáng tác theo báo mới nhất từ Balé gửi sang những kiểu mới lạ hợp thời trang với vóc người

CHÚC MỪNG NAM MỚI
MỸ VIỆN HUỲNH ANH
27, Đường Bùi-Chu - SAIGON
CHỮA BẢO ĐAM ĐƯỢC TÍN NHIỆM NHỨT THỦ ĐỘ

do Bà HUỲNH-ANH (cấp bằng Jeanne Ganeau và Académie sanitaire de Paris) nhận chữa bảo đảm các chứng bệnh ngoài da như: mụn ung, trứng cá, nốt ruồi, tàn nhang, da nhờn, đầu đen và sọc, thay lớp da mặt cũ thành lớp da non tươi, thoa nắn cho thân hình cân đối, tắm hơi và tắm paraffine, tẩy lông bằng sáp hóa học, tẩy nắng ản cho sáng trắng da tùy theo màu thị. Nếu chữa đần không hết xin mời đến lãnh chữa.

Giá đặc biệt cho học sinh và quân nhân (Nhận tem thư trả lời)

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Cửu-long-hoàn
YD DIỄN ĐÀN
KHI ĐI XA, THỨC ĐÊM LAO LỰC NHIỀU.
BỘ HUYẾT ĐƯỜNG TẠM, TRĂNG THẦN.

Neurotonic
VIÊN THUỐC HỒNG CỎ SINH-TỔ C
Đặc - biệt tăng - cường trí não

LÁ SỐ TƯ-VI TRON NĂM ĐINH-MUI CỦA BAN

của GIA-CÁT-LINH

Nam Mạng Tâm sự - Tình duyên SỰ NGHIỆP - TÀI LỢI

Mậu Tý 20 năm nay không mấy tốt, hành sự gì cũng phải cân trọng để phòng kẻ tiểu nhân. Bước đường công danh cần nhiều cố gắng mới mong đạt thành kết quả tốt. Bình Tý 32 khá tốt lành nhất là về làm ăn và tài lợi song về tình cảm gia đạo có rối rắm nhỏ hoặc là có chuyện buồn phiền với anh em thân tộc. Để phòng tháng 3 và tháng 9. Giáp Tý 44 thời vận khá hanh thông, việc làm ăn sẽ gặp nhiều may mắn.

Kỷ Sửu 19 vận số trong năm có phần khác, giao du bè bạn cần thận trọng, đừng xen vào việc của ai mà phải gánh lấy tai bay họa gió đó. Đinh Sửu 31 một năm có nhiều biến chuyển, kiết hung lần lộn, có chuyện buồn phiền ầu ơ trong gia đạo. Có hao tài cũng chờ quá quản trị tinh thần. Vào giữa năm trở đi sẽ có quới hơn giúp, chuyện bại thành thắng đó. Ất Sửu 43 việc làm ăn chỉ ở vào mức bình thường, gặp dịp thay đổi hoặc đi xa sẽ có lợi khá bất ngờ. Việc gia đạo tạm yên song song ngầm có thể bộc phát bất ngờ đó. Quý Sửu 55 sao La hầu, hung tinh đây.

Canh Dần 18 bước đường tiến thủ có cơ tiến lên, hãy cố gắng đều hòa nhè. Tâm tình đừng để bị chi phối quá nhiều mà rồi kết quả sẽ ngược lại đấy. Mậu Dần 30 chờ quá lâu Hinh bắt tay vào những việc quá lớn lao, coi chừng mắc kẻ tiểu nhân. Tiền bạc không mấy khả quan song gia đạo thì hoàn toàn êm đẹp lắm. Để phòng kỹ tháng 2, Bình Dần 42 sao Văn hớn chiến mạng, vận số khác kỳ lắm. Việc làm ăn có nhiều lo ngại gia đạo cũng rối rắm không an. Cần thận trọng.

Kỷ Mão 29 vận số năm nay lịch đại lắm, công danh gặp nhiều lời thời cản trở. Tài lợi chỉ ở mức bình thường. Cố gắng may ra có thể vượt qua. Tháng 10 tương đối tốt, bắt tay vào việc từ từ sẽ có kết quả hơn là đốt giai đoạn đấy. Đinh Mão 41 việc làm ăn sẽ tiến phát khá bất ngờ, tài lợi cũng khá quan song về tâm tình thì có phần rối rắm. Cần nhiều sáng suốt, nóng tính sẽ đem lại nhiều hậu quả không hay đó. Để phòng tháng 8. Ất Mão 53 có nhiều may mắn. Cơ hội đến bất tay liền nhè, tài lợi khá quan lắm đấy.

Canh Thìn 28 sao La hầu, hung tinh đây, cần thận trọng lời ăn tiếng nói kẻo bị khẩu thiệt ảnh hưởng khá tai hại cho tương lai. Việc làm ăn thay đổi là điều nên tránh. Tháng 9 có tiểu lợi. Mậu Thìn 40 việc làm ăn có may mắn, tài lợi khá dồi dào song khó giữ bền. Cần thận trọng quá tin ai mà gánh lấy tai bay về sức khỏe. Bình Thìn 52 năm nay chờ thay đổi việc gì cả. Bình tinh và sáng suốt để tránh kẻ tiểu nhân mưu phá nhè.

Tân Tỵ 27 công danh sẽ toại nguyện. Lo ngại vì lời bàng quan sẽ xói hỏng bằng không đó. Tài lợi khá vượng vào tháng 7. Tâm tình có hũa lo vào tháng 10, cố đừng nóng tính mà có hậu quả đau buồn hơn đó. Kỷ Tỵ 39 khá tốt song nóng tính sẽ gặp nhiều lời thời và kết quả sẽ ngược lại. Gặp dịp thay đổi hoặc đi xa chờ quá ngại ngại, quới hơn sẽ giúp bạn làm nên sự nghiệp. Gia đạo cũng may tốt nhất là về mặt con cái có lo buồn. Có tiểu hao vào tháng 3. Đinh Tỵ 51 gặp năm khắc kỵ. Cần tránh hôn ba và lưu tâm đến gia đạo nhè.

Nhâm Ngọ 26 công danh khá tốt song quá tin vào đó mà không cố gắng liên tục ắt gặp điều an hận đó. Tâm tình khá vui đẹp, mọi ước muốn có cơ thành tựu. Tháng 4 cần thận trọng đừng xen vào việc của bất cứ ai nhè. Canh Ngọ 38 sao hạn khá nặng song nhờ quới hơn phù trợ nên cũng đỡ phần nào. Thay đổi là điều nên tránh. Gia đạo có vài rắc rối, cần cố gắng để giải quyết êm đẹp.

Quý Mùi 25 vận số tuy tương đối tốt song vẫn gặp nhiều lo ngại nhất là về công việc làm ăn. Công danh đạt thành kết quả tốt song tài lợi không mấy khả. Riêng về tâm tình hoàn toàn vui đẹp. Tân Mùi 37 vận khắc kỳ nhiều, mọi mặt đều phải thận trọng, quá ý vào lợi thế sẽ khó tay kịp lúc. Gia đạo rối rắm nhiều bề, cần sáng suốt để dàn xếp. Tháng 6 có tiểu lợi. Kỷ Mùi 49 gặp rắc rối lúc đầu chờ vượt vai nạn chí, tiền lưng hậu kiết đấy. Tiền bạc nên thận trọng tránh hùn hạp hoặc giao phó cho ai.

Giáp Thân 24 công danh có lắm chướng ngại. Cần tích cực cố gắng may ra sẽ xoay đổi được thế cờ. Chấn nân bị quan sẽ ảnh hưởng nhiều đến các mặt khác. Cuối năm sẽ có may mắn về tài lợi lẫn tâm tình. Nhâm Thân 36 cả sắp hóa long song vượt vũ môn chẳng phải dễ dàng đâu. Hấp tấp quyết định việc đổi thay sẽ có hậu quả không hay. Năm nay tài lợi khá vượng để đến bù lại mấy năm trước đó.

Ất Dậu 23 tương đối mọi mặt. Việc làm ăn sẽ có kết quả tốt, bước đường công danh có may mắn song cần để phòng vì tiền kiết hậu hung đó. Chờ quá ý y vào kết quả lúc đầu mà quên phòng bị sẽ làm nguy đó. Quý Dậu 35 việc làm ăn cứ vững tâm bắt tay vào, có quới hơn ắt kết quả khá tốt đẹp. Riêng về gia đạo có lắm buồn lo, gắng đừng để chuyện nhỏ thành chuyện to mà có hậu quả tai hại hơn. Để phòng tháng 8. Tân Dậu 47 vận xấu lắm đấy. Gặp nhiều lời thời trong việc làm ăn suốt 6 tháng đầu. Chờ thay đổi gì trong thời gian này. 6 tháng sau cứ yên chí hành sự. Gia đạo hơi kém đấy.

Bình Tuất 22 công danh rất tốt. Cứ vững lòng xúc tiến. Tai nạn nhỏ vào tháng 3. Tài lợi hãy còn lắm lo ngại. Tâm tình có lắng đọng đừng để bị chi phối nhiều không tốt. Giáp Tuất 34 việc làm ăn bình thường, tài lợi lúc đầu có lo ngại song từ 3 tháng cuối năm sẽ dần dần và khá dễ chịu. Gia đạo cũng chẳng có gì đáng bận tâm. Nhâm Tuất 46 gặp năm sao hạn, mọi việc đều phải thận trọng nhất là về xe cộ. Gia đạo kém vui, việc làm ăn nên để phòng kẻ tiểu nhân.

Đinh Hợi 21 cần thận trọng trong việc giao du bè bạn, quá tin rất dễ bị vướng vào rắc rối đó. Công danh khá tốt đẹp. Tâm tình chi tương đối. Ất Hợi 33 sao Văn hớn, vận khá khác kỳ. Cần để phòng kỹ về lời ăn tiếng nói kẻo bị khẩu thiệt khá nặng. Việc làm ăn nên giữ mực bình thường tốt hơn là thay đổi bần bần. Gia đạo có buồn lo. Cuối năm có may mắn nhỏ. Quý Hợi 45 may mắn thì có song chỉ để lướt qua tai họa bất thần chờ tài lợi chưa mấy khả quan. Tin ai xuất vốn đã chẳng có lợi gì mà còn mệt xác thôi. Để phòng cẩn mật vào tháng 5. Tân Hợi 57 vận số tương đối, chờ quan ngại bất cứ việc gì nhè.

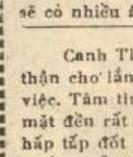
Nữ Mạng Tâm sự - Tình duyên SỰ NGHIỆP - TÀI LỢI

Mậu Tý 20 sao Văn hớn, hung tinh, cần thận trọng lời ăn tiếng nói kẻo bị nhiều lời thời và hao tài không ít đó. Việc làm ăn nên giữ mực bình thường, đừng nghe lời ai mà làm quá lớn hay thay đổi nhè. Tháng 4 có tiểu lợi. Bình Tý 32 vận không mấy tốt, làm ăn nên để đặt cho lắm. Gia đạo kém yên vui. Tháng 8 có lo buồn về thân tộc. Tuy nhiên vào cuối năm có nhiều may mắn, tài lợi cũng khá sung túc. Giáp Tý 44 năm này, gia đạo có nhiều rối rắm. Cần nhận nhận tốt hơn. Các mặt khác đều bình thường.

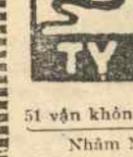

Kỷ Sửu 19 tâm tình đừng để bị chi phối không tốt. Tinh tới về sau có lắm khổ sầu. Bè bạn coi chừng có kẻ xấu mưu hại. Đinh Sửu 31 việc làm ăn có nhiều may mắn nhưng tài lợi chưa mấy khả quan. Có tiểu hao. Gia đạo khá yên vui song có sóng ngầm khá nguy hiểm. Tháng 10 để phòng khẩu thiệt. Ất Sửu 43 kém về tài lợi vào 6 tháng đầu năm, sau đó có quới hơn giúp nên kết quả khá quan lắm. Gia đạo có may mắn, dẫn lòng đừng nóng tính mà có điều không hay xảy ra.

Canh Dần 18 tâm tình khá vui đẹp nhưng cần để phòng kỹ vì sao Thủy diệu có thể bị tai nạn khá bất ngờ. Mậu Dần 30 sao Mộc đức khá tốt, việc làm ăn phần phần tài lợi tương đối. Riêng về gia đạo có sự gây cãi hoặc lo buồn. Có hành sự gì nên để tháng 11 hãy thận trọng. Bình Dần 42 sự nghiệp có phần lên tuy việc làm ăn chẳng có trở ngại bao nhiêu nguyên nhân chính là vì tai bay họa gió đầy thời. Cần để phòng kỹ, đừng quá tin ai nhè. Gia đạo có lắm gây cần buồn phiền, cần trọng lời ăn tiếng nói nhè. Giáp Dần 54 tài lợi có vào song không bền. Sức khỏe kém, Tránh hôn ba nhiều.

Tân Mão 17 sao Thái Bạch có phần không được tốt. Nên cẩn trọng mọi mặt. Kỷ Mão 29 sao Văn hớn, vận xấu lắm đó. Việc làm ăn nên tránh thay đổi, coi chừng bị gạt gẫm. Gia đạo cũng phải thận trọng, đừng để lời bàng chi phối mà gây xáo xao trong gia đạo, có hậu quả khá tai hại đó. Tháng 9 có tiểu lợi. Đinh Mão 41 hạn khá nặng, sao Thổ tử, coi thường sẽ có nhiều an hận, gia đạo kém vui, để phòng khẩu thiệt.

Canh Thìn 28 khá khác kỳ. Bất cứ việc gì cũng phải cẩn thận cho lắm. Chờ vin vào lợi thế mà hấp tấp giải quyết công việc. Tâm tình có lắm bất lợi trong tháng 7. Mậu Thìn 40 mọi mặt đều rất khả quan. Hành sự khá tốt song cần để đặt, đừng hấp tấp đổi giai đoạn mà kết quả sẽ ngược lại và đem đến nhiều khổ tâm lắm đó. Tháng 6 tốt, tháng 11 xấu để phòng tai nạn. Bình Thìn 52 sự nghiệp khá vững, tài lợi vượng khá vào tháng 5 song có họa nhỏ vào tháng kế không khéo tránh trước sẽ vướng vào lời thời lắm đó.

Tân Tỵ 27 để đặt trước khi quyết định việc gì hết trọng. Hấp tấp sẽ gánh lấy hậu quả khá tai hại đó. Tài lợi bình thường tuy công việc làm ăn có tiến lên. Tháng 8 vượng tài. Kỷ Tỵ 39 xuất vốn làm ăn lớn được, có tài lợi vào khá quan lắm. Gia đạo kém vui vào tháng 4, nóng tính ắt đổ vỡ. Tháng 9 kẻ tiểu nhân mưu phá, cần thận lời ăn tiếng nói. Đinh Tỵ 51 vận không mấy tốt, hành sự nên thận trọng.

Nhâm Ngọ 26 nấy tháng đầu tâm tình hơi rối song có quới phù trợ nên mọi việc đều dần xếp ổn thỏa. Mấy tháng sau làm ăn có trở ngại nhỏ song chờ quan ngại mà chùn bước nhè. Canh Ngọ 38 tài lợi khá dễ chịu, sự nghiệp chỉ bình thường, công danh có vài trở ngại và gia đạo có gây cãi nhè. Tháng 6 để phòng tai nạn xe cộ. Mậu Ngọ 50 sao hạn khá nặng song có thể sẽ chẳng sao cả chỉ phải hao tài mà thôi. Cần tránh hôn ba dù thấy có lợi chắc chắn đi nữa. Nên an phận và lo tình đường tốt hơn. Tháng 8 có họa tai đấy.

Quý Mùi 25 chờ lều lỉnh bất cứ việc gì dù lợi thấy rõ, không khéo thân phận sẽ gặp lắm điều nguy hại. Cần thận trọng cho lắm. Nên giữ mực hiện tại tốt hơn. Tân Mùi 37 đại hạn đấy. Gặp rất nhiều ưu tư hoặc lo để công việc làm ăn. Gia đạo lại có bất hòa trầm trọng. Tháng 11 tương đối để chịu mọi mặt. Kỷ Mùi 49 vận số khá tốt hành sự cứ yên chí bắt tay tuy có vài trở ngại song không đáng kể. Gia đạo khá yên vui.

Giáp Thân 24 tình duyên khá tốt song cũng cần sáng suốt. Ưu thế có thừa nhưng cũng có thêm không phải là vô ích. Tài lợi bình thường, việc làm ăn có kẻ tiểu nhân mưu phá. Tháng 5 chờ nóng tính mà gặp nhiều lời thời đó. Nhâm Thân 36 vận không mấy tốt, để phòng tai nạn hoặc hao tài. Gia đạo có may mắn nhưng mắc, ôn hòa là có thể giải quyết êm đẹp, trái lại là nguy hiểm. Tháng 7 cần trọng mọi mặt. Canh Thân 48 công danh sự nghiệp rất tốt đẹp. Tâm tình vượng nhiều thác mắc. Tin lời bàng quan hành động liều lĩnh có hại đó.

Ất Dậu 23 hoàn toàn khác kỳ. Hành sự gì cũng phải đắn đo cho kỹ trước khi quyết định. Công danh không khéo sẽ phải lao đao lên đến lắm đó. Tháng 3 để phòng khẩu thiệt. Quý Dậu 35 tương đối thời. Thay đổi công việc là điều thuận lợi nên tránh. Tài lợi vượng khá vào tháng 9. Gia đạo có sóng ngầm khá nguy hại bởi lòng tìm vết là gây hậu quả đau buồn lắm đó. Tân Dậu 47 sao Văn hớn có phần khác lắm. Cần thận trọng cho. Tài vận có họa nhỏ về sức khỏe.

Bình Tuất 22 trường đồ tri mà lực. Năm nay là năm thử thách quyết liệt lắm đấy. Cần nhiều cố gắng đừng quá ý vào quới hơn mà rồi sẽ chẳng được gì đấy. Tình duyên tình với sẽ có hạnh phúc. Có gia đình rồi hơi rối song chẳng đáng quan trọng hóa. Giáp Tuất 34 nhiều mâu thuẫn, họa phước xen kẽ nhau. Tinh trí cần phân rõ ràng, đừng hấp tấp thấy lợi mà nhào tới sẽ khó thoát ra đó. Tháng 2 hơi kém, tháng 6 tài lợi có vào khá quan lắm. Nhâm Tuất 46 họa to đến bất kỳ, tốt hơn chờ thay đổi gì cả và an phận thủ thường. Canh Tuất 58 khá tốt gặp dịp cứ vững tâm xúc tiến nhè.

Đinh Hợi 21 hạn nhỏ không đến nỗi nào nhưng phòng xa tránh trước hay hơn. Tình duyên có trở ngại lúc đầu song về sau êm xuôi lắm. Có gia đình rồi cũng vậy. Các mặt khác đều khá tốt. Ất Hợi 33 tài lợi chỉ ở mức bình thường, do đó làm ăn lớn chờ bất tay. Có trong năm nay. Gia đạo coi chừng có lắm buồn phiền xảy ra. Sức khỏe hơi kém trong tháng 3. Cần cẩn trọng. Quý Hợi 45 khá tốt trong việc làm ăn song coi chừng mắc khẩu thiệt khá nặng, có thể đảo lộn đình.

Thôi, phen này còn mong gì thoát được bàn tay tử thần nữa. Tôi biết rằng lũ chúng sẽ đem chúng tôi cột trước đền thần, làm những nghi lễ rừng rợn, khóa vào mình chúng tôi một tấm vải đen có vẽ hình đầu lâu trắng. Sau những bài ca tế thần man rợ thì chúng tọng cho chúng tôi một mũi dao là rồi đời. Kể đó chúng xé thịt chúng tôi và chia nhau ăn nuốt theo tục lệ nơi đây. Tôi ngược mặt nhìn trời, ánh bình minh vừa lộ dạng. Chao ôi, trời mùa Xuân còn đẹp quá, thể mà lại ở đây chúng tôi vẫn vẫn không còn được thấy mùa Xuân.

III-MÙA XUÂN CỦA CỰC HÌNH RỪNG RỖN

TRÔNG chiêm nổi lên rộn rã. Lão tù trưởng chồm chế ngồi giữa, lão nhìn chúng tôi bằng đôi mắt giấu dưng và khinh bỉ. Bên cạnh lão là tên phụ thủy ghé rợn trong lối y phục dị kỳ và bộ mặt vẻ quái đản.

Đồng lứa vị đại đột lên để lão phụ thủy tế thần. Lửa phừng phừng cháy, những hồi trống thúc lên âm ỉ và cấp, bách. Tiếng chiêng khua như muốn xé màng tai tôi ra, tiếng "rò" và "rúc" lên rừng rợn và nhói vào tận tim tôi như những mũi dùi bén nhọn. Nhìn qua Tuyết, tôi thấy nàng cũng tái mét mặt, không còn một giọt máu. Chắc chắn là nàng sợ hơn tôi. Lúc này tôi cảm thấy ân hận đã qua say mê người đẹp mà nghe lời máng một cách mù quáng. Tâm vẫn đến có vẻ sợ người trắng hếu đã được trông vào cổ và phủ đầy một thân hình chúng tôi. Những tên mọi đen cao lớn, những con mọi cái ghé rợn hơn quỳ dạ xon đang nhảy nhót quanh chúng tôi, miệng chúng đồng ca lên một bản nhạc rừng rợn có trống chiêng và búa đá hòa nhịp. Một gã mọi mặt mũi vẻ rần rần, tay cầm cây dao nhảy đong đong trước mặt chúng tôi. Hắn chỉ chờ đợi lời ca là đâm suốt vào bụng chúng tôi mỗi người một mũi dao.

Thế là hết, đời chúng tôi tàn giữa mùa xuân thắm, khi tôi mới chỉ 20 tuổi đầu. Chúng tôi sẽ bị ăn thịt...

May thay, giữa lúc ấy hai tên mọi từ ngoài bờ sông chạy vào lễ mẽ khiêng đến hai bình đường khi cửa chúng tôi. Viên tù trưởng nhìn mãi không biết là vật gì nên truyền lệnh lệnh vào đồng lứa. Các bạn còn lạ gì đường khi gặp lửa nữa. Nó phát nổ ngay hai tiếng kinh thiên động địa. Lũ mọi hoảng hồn bỏ chạy tán loạn, cả tù trưởng lẫn tên phụ thủy đều co giò tẩu thoát.

Tôi bức phăng giấy trời chạy lại cỡi trời cho Tuyết và lợi dụng lúc đó chúng tôi chạy về phía đầu bình Phấp. Thấy một con ngựa có yên cương sẵn, tôi mừng quýt, xốc ngựa lên ngựa và tôi cưỡi ngựa chạy như bay về phía đầu bình Phấp.

Tôi hôm đó chúng tôi đã yên ổn ngồi bên nhau ở giữa căn trại của viên Đại úy. Nàng mỉm cười:

— May mà hai bình đường khi chừ nếu không thì làm gì chúng ta còn được nhìn thấy mùa Xuân anh nhỉ?

Tôi gật đầu:

— Và chúng ta đã bị mọi sợi thịt mất rồi.

— Sợi thịt?

Nàng ngạc nhiên nhắc lại lời tôi với vẻ kinh dị. Tôi giảng giải:

— Em chưa hiểu rõ phong tục vùng đó. Khi nào bắt được kẻ thù hay những kẻ xâm phạm đến phong tục, nhất là dân ngoại-chúng, chúng sẽ bắt làm lễ tế thần, sau đó chúng đâm chóc, xé thịt chia nhau ăn. Ừng đó chúng ăn thịt người là chuyện thường, em à làm sao?

Tuyết khẽ rùng mình, nằng căng kinh sợ, tôi thấy nàng cũng đẹp. Đặt tay lên vai nàng, tôi ôn tồn nói:

— Chúng ta tốn bao nhiêu công lao và gần bị ăn thịt giữa mùa Xuân thắm mà chẳng được chút vàng nào. Tuy vậy anh không tiếc gì cả. Vì bây giờ anh biết rằng anh đã tìm ra một cái gì quý báu hơn vàng nhiều.

Tuyết ngược lên, đôi mắt đen của nàng dịu dàng nhìn tôi:

— Cái gì mà quý thế anh?

Tôi say sưa chèo chèo tay qua vai nàng:

— Bảo vậy quý đó là mối tình của em đã ban cho anh đấy Tuyết à.

Tuyết mỉm cười sung sướng ngả đầu vào vai tôi. Gió chiều thổi nhẹ nhè như hòa nhịp với bản nhạc ri rào của những tàng cây bên bờ suối. Đó là bờ suối mộng của đôi uyên-ông chúng tôi.

NGƯỜI ÁO XANH

Nhân dịp Xuân về kính chúc

Bác sĩ NGUYỄN-VĂN-HỒNG

Giáo sư Y-Khoa Đại học Saigon
Giám-đốc bảo sanh viện Từ-Dũ
26 Đàng-Dung - Saigon
Điện thoại 22.824
(Xem bệnh theo giờ hẹn)

Một năm mới hoàn toàn vui đẹp
và được vạn sự như ý

Nguyễn-hữu-Trí và Trần-Mỹ-Liên

KÍNH CHÚC TÂN XUÂN

ĐỘC ĐÁO ÁO DÀI PHỤ-NỮ VIỆT-NAM

Áo cưới có đầu may đầu đẹp
nhất?

Hàng mắc tiền may đầu khỏi sợ
hư?

Người vai xuôi may đầu khỏi
nhấn vai?

Nếu quý Bà đã may áo dài
nhiều nơi mà mặc chưa được vừa
ý Hãy đến ngay:

THIỆT LẬP

268 Pasteur - SAIGON
(ngang cửa Viện Pasteur góc qu)

Nhà may lý tưởng của khách
thượng lưu.

Sẽ được hài lòng với chiếc áo
đầu eo linh động hợp thời với tai áo
thướt tha kín đáo làm nổi bật vẻ
đẹp yêu kiều diễm lệ thanh tân.

Mặc áo dài THIẾT LẬP trong tiệc tân hôn, dạ hội tiếp tân, trình
diễn sẽ được muôn người chú ý trân trọng khen ngợi.

CHUYÊN MAY: Áo cưới, áo cặp, áo décolleté nhiều kiểu mới.
Áo dài chiếu dài viền hàng không.

Bảo đảm không nhân vai, đúng hẹn, khỏi thử.

Khai trương ngày mừng 10 tháng giêng ẤL.

NHƯNG, CHỈ GIÂY PHÚT SAU THÔI...
LẠI BẮT NGỜ... Ừ, CÓ LẼ CHẴNG
QUÁ CÓ THỂ THẬT!

42

HỒNG VẪN CHƯA HẾT BĂNG
HOẢNG VÌ CÁI « HÔN ƯỚC GIẬT »
NỮNG CHÁY CỦA TUẦN...

43

« PARAMOUNT », MỘT QUÁN ĂN
SANG TRỌNG CÓ CA NHẠC, KHIẾU
VŨ, TRANG TRÍ ĐẸP VÀ THỜI MỘNG
NHẤT NHA-TRANG...
HỒNG... ANH... ANH XIN MỜI HỒNG
MỘT CẦU THÔI...

44

NHƯNG TUẦN CHƯA KỊP HỎI THÌ BẮT
NGỜ NGƯỜI HẬU BÀN TIỀN LẠI VÀ
CẮT LỖI, MỜI KHÁCH, HỒNG BÔNG
GIẬT NẮNG MÌNH, SUYT CHỤT NỬA
ĐÁ THỐT BƯỚC MỒM KÊU LÊN
SỰNG SỚT...

45

HỒNG CÒ HẾT SỨC ĐỀ « EME ĐÁU SỰ SỰNG
SỚT TRONG LÒNG, NHƯNG TUẦN LẠNH MẮT ĐÃ
NHẬN THẤY VÀ HỒNG KHÔNG TÀI NÀO THỐT ĐƯỢC
MỘT TIẾNG...

Ừ, SAO THỂ HỒNG? EM
THẤY KHÓ Ở TRONG NGƯỜI
CHẴNG? EM DỪNG CHỈ ĐỀ
ANH GỌI?
À KHÔNG! KHÔNG...
CÓ GÌ ĐAU ANH A!
VẬNG, ANH CỨ GỌI
GIÚP HỒNG, MÓN GÌ
CUNG ĐƯỢC!

VÀ, GIỮA BỮA ĂN, TRONG LÚC ĐÁU ỐC HỒNG VẪN
CÒN BĂNG MƯỞNG SỰNG SỚT THÌ...

THƯA ÔNG,
CÓ ĐIỆN
THOẠI CHO
CỔ ĐÂY!
VẬY À? ĐỂ ANH
ĐƯA EM ĐI
HỒNG NHÉ?
CẢM ƠN ANH!
HỒNG ĐI MỘT
MÌNH CUNG
ĐƯỢC...

46

CÙNG MAY LÀ PHÒNG ĐIỆN THOẠI CỦA NHÀ
HÀNG ĐƯỢC ĐẶT KHUẤT Ở BÊN TRONG, KHUẤT
MẮT KHÁCH HÀNG NGỒI AN UỐNG...

ANH XIN LỖI ĐÃ ĐÁU HỒNG SỰ
THẬT LÀ ANH GIÚP VIỆC TIẾP
KHÁCH Ở ĐÂY... ANH KHÔNG CỐ
CAN ĐAM THỦ NHẬN ĐIỀU ĐÓ...
XIN MẪY THA THỨ CHO ANH... VÌ
THỂ ANH MỚI NÓI LÀ ANH KHÔNG
ĐỊCH MỜI VỚI ÔNG TUẦN LÀ VẬY...
ANH BỊA CHUYỆN CÓ ĐIỆN THOẠI
ĐỀ ĐƯỢC NÓI CHUYỆN RIÊNG
VỚI HỒNG VÀI PHÚT ĐÓ...

47

48

THẤY ĐƯƠNG LẬU BẮT TIỀN, CÓ THỂ
LÀM CHO TUẦN NGHĨ NGỜ, HỒNG
LIÊN BẢO TRUNG!

BÂY GIỜ HỒNG PHẢI
TRỞ LẠI BÀN VỚI ANH
TUẦN, KHÔNG TIỀN ĐƯƠNG
ĐÂY LẬU. CHỜ NỬA
TAN GIỜ LÀM HỒNG ĐỢI
ANH Ở NGOÀI BÀI?
ANH TRUNG NHÉ?
VẬNG, THỂ
THÌ ANH
MỪNG LẬU!
HỒNG VẪN
KHÔNG CỐ
KHINH ANH
NGHEO HẸN...

KHI HỒNG TRỞ LẠI BÀN, KHÔNG KHÍ
GIỮA NANG VÀ TUẦN BÔNG KHÔNG
CÒN NÔNG NÀN NHƯ LÚC ĐẦU NỬA...
TUẦN TẾ NHÌ NHẬN THẤY NGAY ĐIỀU
ĐÓ, NÊN CHO ĐẾN LÚC VỀ, CHẴNG
VẪN KHÔNG MỎ MIỆNG NHẮC LẠI CẦU
HỎI MÀ TUẦN ĐẢ BẢO LÀ SẼ HỎI
HỒNG...

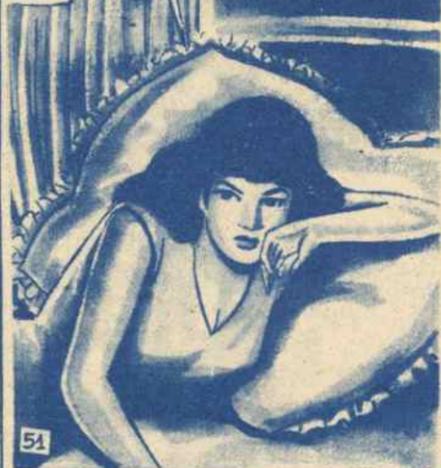
CHỨC HỒNG ĐEM NAY
NGON GIẾP VỚI NHIỀU
MỘNG ĐẸP... SANG MẠI
TÀ LẠI GẶP NHAU...
Ồ! CẢM
ƠN ANH
TUẦN!

49

TUẦN HIỆN LẠNH VÀ ĐANG MỀM QUÁ...
SỰ NÀY KHIẾN HỒNG BÔNG CỐ CẢM
GIÁC NHƯ MINH PHẠM TỐI KHI ĐẾN
KHUYA NANG LÊN RA BÀI ĐỀ BẮP
TRUNG...

MINH CẦN PHẢI GẶP ANH ẤY MỚI
ĐƯỢC, ANH ẤY PHẢI HIỂU RÕ MINH...

50

Ồ, ANH TRUNG! TÀI
SAO ANH LẠI NGHĨ
RẰNG EM SẼ KHINH
ANH HẸN HA KHI
BIẾT ĐƯỢC ANH CHỈ
LÀ MỘT KẸ HẬU
BÀN, HAY TÀI XẾ,
HAY GÁC CỬA GI? ĐÔI
VỚI EM, ANH
CÓ LÀ HẬU BÀN
HAY LÀ MỘT ÔNG
CHỦ KHÁCH SAN GI
CUNG THỂ THÔI...

CẢM ƠN! CẢM ƠN
EM! HỒNG ƠI, ANH
CẢM ĐỘNG XIẾT
BAO VÌ TÌNH YÊU
CỦA EM CHẶN
THÀNH QUÁ... MỘT
TIẾU THỦ KHUẾ
CÁC GIẤU SANG
NHƯ EM MÀ CỐ
ĐƯỢC TẮM LÔNG
NHƯ VẬY QUÁ
LÀ HIỂM THẤY
TRÊN ĐÔI NÀY...

51

NHƯNG ANH TRUNG! AI BẢO ANH ẸM
LÀ MỘT CỐ TIỂU THỦ KHUẾ CÁC?
EM CUNG NHƯ ANH VẬY THÔI, EM CUNG
LÀ CON NHÀ BÌNH DÂN... EM ĐÃ PHẢI
DANH DỤM SUỐT CÁ NẠM TRỜI MỚI
CÓ TIỀN ĐI NGHỈ TẾT Ở ĐÂY ĐÓ!...

52

Ơ HAY? EM BẢO
SAO? EM KHÔNG
PHẢI LÀ CON NHÀ
GIÀU SAO? NÓI VẬY
TỪ ĐẦU ĐẾN GIỜ
EM ĐÃ LẠM RA VỀ
CON NHÀ GIÀU ĐỂ
GẠT ANH SAO?
SAO ANH LẠI NÓI KỶ
LA VẬY? CHUYỆN
EM GIÀU HAY
NGHEO THÌ NÀO
CÓ QUAN HẸ GI?
ĐẾN TÌNH YÊU, MỘT
KHI CHÚNG TÁ ĐÃ
YÊU NHAU?

53

HỒNG QUÁ KHÔNG NGỜ NANG ĐÃ
VỢ TAN MỘNG TÌNH MỘT CÁCH PHỤ
PHANG QUÁ NHƯ VẬY. TRỜI ƠI, CÓ AI
NGỜ MỘT KẸ NOM HIỆN LẠNH NHƯ
TRUNG LẠI CHỈ CỐ TÂM ĐẢO MỒ
THÔI... GIỜ ĐÂY BIẾT ĐƯỢC RA
HỒNG CUNG CHỈ NGHEO NHƯ GÁ,
TRUNG ĐÃ LẠNH LÙNG BỎ ĐI MỘT
NƯỚC... QUÁ LÀ TÌNH ĐỒI! NHƯNG...
HỒNG CÒN ĐANG ĐỨNG CHẾT TRẦN
MỘT CHỖ THÌ TỪ BÔNG TÔI, MỘT
CHANG TRẠI BƯỚC ĐẾN...
PHẢI ĐÓ HỒNG A! CHUYỆN GIÀU HAY
NGHEO ĐÓ NÀO CỐ ẸN THUA GI
ĐẾN TÌNH YÊU ĐAU?...
HẾT

54

TUẦN DỪ DẶNG DỪ HỒNG RA KHỎI
BÔNG TÔI VÀ... RA KHỎI LƯỜN NỒI
CHƯA XỐT PHỤ PHANG CỬA TÌNH ĐỒI
ĐEN BẠC ĐỘ TRUNG ĐÃ GÂY RA CHO
NANG... TUẦN ĐÃ ĐÓN HỒNG VÀO ĐÔI
VÒNG TAY CỨNG RÀN VÀ VÀO TÂM
LÒNG SƠN ẬM ẬP CỦA CHẴNG...

ANH CHỈ XIN HỎI EM
CÓ MỘT CẦU THÔI...
HỒNG A... VÀ ANH SẴN
SANG CHỜ ĐỢI ĐẾN
BAO GIỜ EM TRẢ LỖI
CUNG ĐƯỢC.

THỂ Ậ? THỂ THÌ
CÓ LẼ ANH SẼ
KHÔNG PHẢI CHỜ
GI CÁ ĐAU ANH
ƠI... VÌ... VÌ EM ĐÃ
SANG MẮT THẤY
RỒ ĐAU LÀ CHẶN
TÌNH RỒI!

55

Tặng bạn thêm 2 **BỘ LỊCH XUÂN PHU-NỮ DIỄN-ĐÀN 1967**, 12 TẤM TUYẾT ĐẸP

Cô Thanh Nga

(ẢNH THANH CH)

Xuân **ĐINH MÙI** 1967